

Declaratia

,
gemma malley

GEMMA MALLEY
DECLARAȚIA

GEMMA MALLEY

Declarația

Traducere din limba engleză
Lucia Ostafi-Iliescu

rao international publishing company

Lui Dorie Simmonds

CAPITOLUL I

11 ianuarie 2140

Numele meu este Anna.

Numele meu este Anna și n-ar trebui să fiu aici. Nici n-ar trebui să exist.

Totuși, aceasta e realitatea.

Nu e vina mea că mă aflu aici. Nu eu am vrut să mă nasc. Dar asta nu schimbă cu nimic situația. Totuși, m-au capturat devreme, ceea ce a fost bine. Oricum, așa spune doamna Pincet. Ea conduce Grange Hall. Îi spunem Matroana Casei. Grange Hall e locul unde trăiesc eu. Unde oamenii ca mine sunt crescuți pentru a deveni Folositori – „partea bună dintr-o situație rea“, spune doamna Pincet.

Alt nume nu am. Nu ca doamna Pincet. Numele ei este Margaret Pincet. Unii oameni îi spun Margaret, dar cei mai mulți îi spun doamna Pincet, iar noi îi spunem Matroana

Casei. De curând am început să-i spun și eu doamna Pincent, dar nu de față – nu sunt proastă.

Cei care sunt în legalitate – sau Oamenii Legali – au cel puțin două nume, uneori și mai multe.

Eu nu. Eu sunt doar Anna. Oamenii ca mine nu au nevoie de mai multe nume, spune doamna Pincent. Unul e destul.

De fapt, ei nici măcar nu-i place numele Anna – mi-a spus că a încercat să-l schimbe când am venit aici. Dar am fost un copil încăpățânat, zice ea, și n-am răspuns la nici un alt nume, așa că până la urmă a cedat. Sunt încântată – mie îmi place Anna, chiar dacă acesta e numele pe care mi l-au dat părinții mei.

Îi urăsc pe părinții mei. Au încălcat Declarația și nu le-a păsat de nimeni, decât de ei. Acum sunt la închisoare. Nu știu unde. Nici unul dintre noi nu mai știe nimic despre părinții lui. Ceea ce e foarte bine pentru mine – oricum, nici n-aș avea ce să le spun.

Nici unul dintre fetele sau băieții de aici nu are mai multe nume. Acesta e unul dintre lucrurile care ne fac diferiți, zice doamna Pincent. Nu e cel mai important lucru, desigur – să ai un singur nume e în realitate doar un amănunt. Dar uneori nu pare un amănunt. Uneori îmi doresc să fi avut încă un nume, chiar și unul oribil, orice nume. Odată chiar am întrebat-o pe doamna Pincent dacă n-aș putea să fiu Anna Pincent, să-mi adaug numele ei. Asta a înfuriat-o foarte tare și m-a lovit cu putere peste cap, apoi m-a pedepsit să mănânc mâncare neîncălzită, timp de o săptămână. Doamna Larson, cea care ne predă cursul de croitorie, mi-a explicat mai târziu că a fost o insultă să sugerez că cineva ca mine ar putea avea același nume ca doamna Pincent. Asta ar însemna că mi-e rudă!

De fapt, mai am încă un nume, dar e prenume, nu un nume de familie. Și tuturor de aici li se spune la fel, așa că în realitate nu pare să fie un nume. Pe lista pe care doamna Pincenț o poartă întotdeauna la ea, eu sunt trecută drept:

Surplus Ana.

Totuși, e mai mult o descriere, decât un nume. La Grange Hall toți suntem Surpluși. Surplus față de ce s-a aprobat. Surplus față de necesar.

De fapt, sunt foarte norocoasă că mă aflu aici. Am șansa să răscumpăr Păcatele Părinților mei, dacă muncesc din greu și devin aptă pentru a fi angajată. Doamna Pincenț spune că nu toată lumea are o astfel de șansă. În unele țări, Surplușii sunt uciși; ceilalți se descotorosesc de ei ca de niște animale.

Desigur, aici niciodată nu se face așa ceva. În Anglia, Surplușii sunt ajutați să devină Folositori altor oameni, așa că nu e chiar așa de rău că m-am născut. În Anglia, au înființat Grange Hall din nevoia de a crea servitori pentru Oamenii Legali și de aceea trebuie să muncim din greu – să ne arătăm recunoștința.

Dar nu în toată lumea pot exista adăposturi pentru Surpluși, pentru toți Surplușii care s-au născut. E ca un balot de paie pe spatele unei cămile, zice doamna Pincenț. Oricare dintre Surpluși ar putea fi ultimul pai, cel care frânge spatele cămilei. Probabil că a fi suprimat e ceva convenabil pentru toată lumea – cine ar vrea să fie paiul care frânge spinarea Mamei Natură? De aceea îmi urăsc părinții. E vina lor că mă aflu aici. Nu le-a păsat decât de ei înșiși.

Uneori îmi pun întrebări în legătură cu copiii suprimați. Mă întreb cum fac asta Autoritățile și dacă îi doare. Apoi mă întreb cum mai fac rost de servitoare și de menajere în țările

acelea dacă îi suprimă pe Surpluși? Sau de bărbați buni la toate. Prietena mea Sheila spune că uneori și aici sunt uciși copiii. Dar eu nu cred. Doamna Pincenț spune că imaginația Sheilei e mult prea bogată și că asta n-o s-o ajute în viață. Nu știu dacă imaginația ei e prea bogată, dar sunt convinsă că născocoște unele lucruri, cum a fost atunci când a fost adusă aici și jura că părinții ei n-au semnat Declarația, că ea era Legală și că se comisese o greșală, deoarece părinții ei spusese că Nu Longevități. Insista întruna că vor veni și o vor scoate de aici, odată ce totul avea să se lămurească.

N-au făcut-o niciodată, desigur.

Suntem cinci sute de Surpluși aici, la Grange Hall. Eu fac parte dintre cei mari și mă aflu aici de cel mai mult timp. Sunt aici de când aveam doi ani și jumătate – aceasta era vârsta mea când m-au găsit. Eram ținută într-un pod – puteți să vă imaginați? Se pare că vecinii m-au auzit plângând. Știau că nu trebuie să fie nici un copil în casă și au chemat Autoritățile. Doamna Pincenț mi-a spus că trebuie să le fiu recunoscătoare acestor vecini. Copiii au un fel al lor de a cunoaște adevărul, a mai spus ea, așa că eu, probabil, am plâns pentru că voiam să fiu găsită. Ce altceva puteam să fac – să-mi petrec toată viața într-un pod?

Nu-mi amintesc nimic despre pod sau despre părinții mei. Parcă ceva am reușit totuși – dar nu sunt chiar sigură. S-ar putea să fi fost doar un vis. De ce ar fi încălcat cineva Declarația și ar fi avut un copil, doar pentru ca să-l țină în pod? E de-a dreptul stupid.

Nu-mi amintesc prea multe nici despre sosirea la Grange Hall, dar asta nu e ceva surprinzător – cine are amintiri de la vârsta de doi ani și jumătate? Îmi amintesc doar cât de frig era, îmi amintesc că am plâns după părinții mei până am răgușit, deoarece pe atunci nu înțelegeam cât de egoiști și de

proști fuseseră. Îmi mai amintesc și că dădeam de necazuri, indiferent ce făceam. Dar asta e tot.

Acum stau departe de probleme. Am învățat totul despre responsabilitate, zice doamna Pincent, care se pare că s-a hotărât să facă din mine un Bun Prețios.

Bun Prețios Anna. Îmi place mult mai mult decât Surplus Anna.

Motivul pentru care s-a stabilit să devin Bun Prețios este faptul că învăț repede. Pot să gătesc cincizeci de feluri de mâncare la cele mai înalte standarde și încă patruzeci de nivel mediu. Nu sunt așa de bună la preparatul peștelui, cum sunt la gătitul cărnii. Dar sunt o bună croitoreasă și sunt pe cale să ajung o foarte reușită menajeră, conform ultimei evaluări. Dacă atenția mea pentru detalii se îmbunătățește, data viitoare voi obține un calificativ și mai bun. Ceea ce înseamnă că în șase luni, când părăsesc Grange Hall, pot fi angajată de una dintre cele mai bune case. Peste șase luni împlinesc cincisprezece ani. Atunci va veni timpul să mă bazez pe mine însămi, zice doamna Pincent. Am avut noroc că am primit o pregătire atât de bună, care m-a ajutat să-mi cunosc locul, pentru că asta le place oamenilor din cele mai bune case.

Nu știu ce să simt în legătură cu plecarea de la Grange Hall. Cred că emoție, dar și teamă. Cel mai depărtat loc unde am fost vreodată e la o casă din sat, unde am lucrat ca internă timp de trei săptămâni, când menajera proprietăresei a fost bolnavă. Doamna Kean, cea care ne preda cursul de gătit, m-a dus acolo într-o noapte de vineri și m-a adus înapoi după trei săptămâni. Și când ne-am dus și când ne-am întors era întuneric, așa că n-am văzut prea multe din sat.

Totuși, casa în care am muncit era frumoasă. Nu semăna deloc cu Grange Hall – camerele erau zugrăvite în culori

strălucitoare, calde, cu covoare groase pe jos, pe care puteai să îngenunchezi fără să-ți rănești genunchii, și cu sofale uriașe, care te făceau să-ți dorești să te ghemuiești în ele și să dormi o veșnicie.

Avea și o curte mare, pe care o puteai vedea de la toate geamurile, și era plină de flori minunate. În spatele curții era ceva ce se numea un teren viran arendat, unde doamna Sharpe cultiva uneori legume, deși cât am fost eu acolo n-a crescut nimic pe el. Ea spunea că florile erau o Favoare, pe care Autoritățile nu o vedeau cu ochi buni. Acum, când alimentele nu puteau fi aduse cu avionul din toată lumea, fiecare trebuia să-și cultive cele necesare. Doamna Sharpe spunea că ea una consideră că și florile sunt importante, dar că Autoritățile nu sunt de acord cu asta. Eu cred că avea dreptate – uneori florile sunt la fel de importante ca mâncarea. Cred că asta depinde de cât de foame îți este.

În casă, doamna Sharpe avea calorifere, așa că nu era niciodată frig. Iar ea era cea mai drăguță, cea mai amabilă femeie – odată când făceam curățenie în dormitorul ei s-a oferit să mă lase să încerc rujul ei de buze. Eu am refuzat, deoarece am crezut că s-ar putea să-i spună doamnei Pincet, dar mai târziu am regretat. Doamna Sharpe vorbea cu mine de parcă n-aș fi fost un Surplus. Spunea că e bine să aibă iar o prezență tânără prin preajmă.

Mi-a plăcut să muncesc acolo – mai ales pentru că doamna Sharpe era așa de drăguță, dar și pentru că îmi plăcea să mă uit la fotografiile pe care le avea pe toți pereții, făcute în locuri incredibile. În fiecare fotografie se afla doamna Sharpe zâmbind, ținând în mână un pahar sau stând în fața unei clădiri minunate sau a unui monument. Ea spunea că fotografiile erau amintiri de vacanță. Pleca în călătorie prin lume de trei ori pe an cel puțin, așa mi-a spus. Zicea că înainte zbura

cu avionul, dar acum prețul energiei o silea să meargă cu vaporul sau cu trenul, totuși se ducea, pentru că trebuie să vezi lumea, altfel ce rost mai are? Am vrut să o întreb „ce anume să aibă rost?” dar n-am făcut-o, pentru că nu trebuie să pui întrebări, nu e politicos. Ea spunea că a fost în o sută cincizeci de țări, în unele de mai mult de două ori, iar eu am încercat să nu rămân cu gura căscată, deoarece nu voiam să știu că eu nici măcar nu știam că există atât de multe țări pe Pământ. La Grange Hall nu învățăm despre țări.

Până acum, probabil că doamna Sharpe a fost în o sută cincizeci și trei de țări, deoarece eu am fost la ea acasă acum mai bine de un an. Aș vrea să mai fiu menajera ei. Nu m-a lovit nici măcar o dată.

Trebuie să fie minunat să călătorești prin țări străine. Doamna Sharpe mi-a arătat o hartă a lumii și unde e situată Anglia. Mi-a povestit despre deșertul din Orientul Mijlociu, despre munții din India și despre oceane. Cred că locul meu favorit ar fi deșertul, deoarece acolo se pare că nu există oameni. Ar fi greu să fii Surplus în deșert – chiar dacă ai ști că în realitate asta ești, n-ar exista nimeni în jur care să-ți amintească.

Totuși, probabil că nu voi vedea niciodată deșertul. Doamna Pincet spune că totul va dispărea cu repeziciune, deoarece acum se construiește și acolo. Deșertul e un lux pe care omenirea nu și-l mai poate permite, zice ea. Mai bine m-aș gândi ce rufe mai am de călcat, decât să visez la locuri unde nu voi putea ajunge niciodată. Nu sunt sigură dacă are prea mare dreptate în legătură cu asta, deși nu i-am spus-o niciodată. Doamna Sharpe zicea că a avut odată o menajeră care obișnuia să meargă cu ea în călătoriile din jurul lumii, făcându-i bagajul și ocupându-se de bilete și de alte lucruri de genul acesta. A fost menajera ei timp de patruzeci de ani,

mi-a spus, și a fost foarte tristă când a plecat, deoarece noua ei menajeră nu poate suporta temperaturile înalte, așa că trebuie să o lase acasă când pleacă în voiaj. Dacă aș putea să obțin o slujbă la o doamnă care călătorește mult, nu cred că mi-ar păsa de temperaturile înalte. Deșertul este cel mai fierbinte loc și sunt sigură că mi-ar plăcea acolo.

– Anna! Anna! Vino odată!

Anna ridică ochii de pe micul jurnal pe care i-l dăruise doamna Sharpe la plecare și îl strecură în ascunzătoarea lui, împreună cu pixul.

– Da, doamnă Pincent! strigă ea grăbită și ieși alergând din Baia Fetelor Numărul 2, apoi mai departe pe coridor, roșind.

De când o striga doamna Pincent? Cum de n-o auzise?

Adevărul e că nu-și dăduse seama cât de absorbită era când scria. Primise jurnalul de la doamna Sharpe în urmă cu un an. Era un caiet mic și gros cu coperta din piele roz și conținea niște pagini groase bej, ce arătau atât de frumos, încât nu-și imaginase vreodată că le-ar putea murdări, nici măcar cu un singur semn făcut pe foile acelea minunate. De atunci îl scosese adesea și se uitase la el. Îl răsucea în mâini, bucurându-se vinovată de textura moale a copertei ce-i atinge degetele, înainte de a-l ascunde din nou. Dar nu scrisese niciodată în el – până atunci. În acea zi, dintr-un motiv oarecare, l-a scos, a luat un pix, și fără să se mai gândească a început să scrie. Și odată ce a început, a descoperit că nu mai voia să se oprească. Gândurile și sentimentele, înăbușite de griji și de epuizare, au țâșnit deodată la suprafață de parcă simțeau nevoia de aer.

Ceea ce era foarte bine, dar dacă ar fi fost descoperită ar fi fost bătută. În primul rând, nu avea voie să accepte cadouri de la nimeni. În al doilea rând, jurnalele și scrisul erau interzise la Grange Hall. Surplusii nu se aflau acolo pentru a citi și a scrie, ci pentru a învăța și a munci, spunea adesea doamna Pincent. Tot ea zicea și că lucrurile ar fi fost

mult mai ușoare, dacă nici măcar n-ar fi trebuit să-i învețe să scrie și să citească, deoarece scrisul și cititul erau ocupații periculoase; te făceau să gândești, și Surplușii care gândeau prea mult nu erau folositori, ci dificili. Dar oamenii voiau servitoare și menajere educate, așa că doamna Pincent nu avusese de ales.

Dacă Anna ar fi fost cu adevărat un material demn de a deveni Bun Prețios, s-ar fi descotorosit pentru totdeauna de jurnal, știa asta. „Tentația e un test“, zicea adesea doamna Pincent. Iar ea eșuase deja de două ori în fața tentației – prima dată acceptând cadoul, și acum scriind în el. Un adevărat Bun Prețios nu cedează astfel în fața tentației, nu-i așa? Un Bun Prețios pur și simplu nu încalcă regulile.

Dar Anna, care nu încălcase niciodată nici o regulă, care considera că regulamentele există pentru a fi respectate literă cu literă, a descoperit până la urmă o tentație căreia nu i-a putut rezista. Acum, când jurnalul conținea scrisul ei, își dădea seama că zăgazurile fuseseră rupte și că n-ar suporta să-l piardă, indiferent de preț.

„Va trebui doar să mă asigur că nu va fi găsit niciodată“, hotărî ea în timp ce alerga spre biroul doamnei Pincent. Dacă nimeni nu-i afla secretul vinovat, putea să-și încredințeze sentimentele jurnalului, convingându-se totodată că nu făcea ceva rău, că acel mic izvor de pace, pe care și-l crease pentru ea însăși la Grange Hall, nu se afla în pericol.

Înainte de a intra în biroul doamnei Pincent, Anna își reluă înfățișarea obișnuită și-și netezi salopeta. Surplușii trebuiau să arate tot timpul curați și ordonați și ultimul lucru pe care-l voia Anna era să o supere degeaba pe doamna Pincent. Acum devenise Prefect, ceea ce însemna că primea încă o porție la cină, când rămânea suficientă mâncare, precum și o pătură în plus, iar asta făcea diferența dintre un somn bun și o noapte petrecută dârdâind de frig. Nu, ultimul lucru pe care-l voia era să dea de vreun necaz.

Inspirând adânc și adunându-se, în așa fel încât să poată apărea în fața doamnei Pincent la fel de calmă și de îngrijită ca de obicei, Anna bătuse la ușă.

Biroul doamnei Pincent era o cameră rece și întunecoasă, cu dușumea de scânduri, pereți îngălbeniți acoperiți de o zugrăveală scorojită și de o lumină crudă ce cădea din tavan, părând că se reflectă în praful din aer. Cu toate că Anna era mare de-acum – avea aproape cincisprezece ani – continua să simtă o frică instinctivă de fiecare dată când trecea pragul, din cauză că intrase în această cameră de destule ori pentru a fi bătută sau pentru a primi altă pedeapsă.

– Iată-te, Anna! rosti doamna Pincent nervoasă. Sper că e ultima dată când mă mai faci să aștept. Vreau să pregătești patul pentru un băiat nou.

Anna dădu din cap.

– Da, Matroană a Casei, zise ea respectuoasă. Un Micuț? Internii de la Grange Hall erau împărțiți în trei categorii: Micuți, Mijlocii și Promițători.

Cei aduși de obicei aici erau Micuți – de la prunci și copi-lași care de abia începeau să meargă, până la cei de cinci ani. Întotdeauna știai când sosea un nou Micuț, din cauza plânsurilor și a țipetelor ce continuau zile întregi, până ce se obișnuia cu noua lui „casă” – de aceea dormitoarele Micuților erau plasate la mansardă, unde nu puteau să deranjeze pe nimeni. Oricum, aceasta era intenția; în realitate însă, nu puteai niciodată să scapi complet de țipetele lor. Pătrundeau peste tot – atât vaietele nou-veniților, cât și sunetele trezite de amintire în toți ceilalți; anii de plânsete pluteau în aer ca niște fantome care bântuie. Foarte puțini dintre ei uitau cu adevărat primele săptămâni la Grange Hall; puțini erau și cei cărora le făcea plăcere să-și amintească momentul în care fuseseră smulși de lângă părinții lor disperăți și aduși în toiul nopții în noua lor casă dezolantă și înregimentată. De fiecare dată când sosea un nou Micuț, ceilalți făceau tot ce puteau pentru a-și astupa urechile și a ignora amintirile,

care inevitabil își găseau drumul în conștiințele lor. Nimănu-i era milă de ei – dacă cineva simțea ceva pentru ei, era resentiment și furie. Încă un Surplus le îngreuna celorlalți viața la Grange Hall.

Mijlociii erau cei de la șase până la aproximativ unsprezece sau doisprezece ani. Din când în când soseau și Mijlocii, dar aceștia nu erau de obicei plângăcioși, ci mai degrabă liniștiți și retrași. Mijlociii învățau mai repede cum funcționa viața instituționalizată, își dădeau seama că lacrimile și nervii nu erau tolerate și nu meritau bătaia care li se aplica. Dar, deși erau mai ușor de stăpânit decât Micuții, creau și ei tot felul de probleme. Pentru că veneau mai târziu, pentru că petrecuseră atât de mult timp cu părinții lor, aveau adesea idei foarte greșite despre unele lucruri. Unii își contraziceau profesorii la cursurile de știință și natură; alții, ca Sheila, continuau să creadă că părinții lor vor veni după ei. Mijlociii puteau fi uneori de-a dreptul idioți, refuzând să accepte că erau norocoși că fuseseră aduși la Grange Hall.

Anna făcea parte dintre Promițători. Cei promiși să fie angajați. Deveneau Promițători când începeau pregătirea, când se aștepta de la ei să învețe tot ce trebuiau să știe pentru a-și sluji viitorii angajatori. Deveneau Promițători și atunci când începeau testele, când începeau discuțiile despre lucruri ca medicamentele pentru Longevitate, sau despre părinți și Surpluși, doar pentru a se vedea dacă își cunoșteau locul sau nu, dacă erau potriviți pentru Lumea de Afară. Anna era mult prea inteligentă pentru a cădea în cursă. Nu voia să fie unul dintre proștii care, cu prima ocazie, își dezvăluiau gândurile, începând să critice Declarația. Obțineau două minute de glorie, apoi erau expediați într-un centru de detenție. Muncă silnică, așa îi spunea doamna Pincet. Anna se cutremură la acest gând. Oricum, ea își cunoștea locul și nu voia să se ridice împotriva științei, a naturii și a Autorităților. Se simțea suficient de rău că exista, și fără să mai devină pe deasupra o sursă de neplăceri pentru ceilalți.

Doamna Pincet se încruntă.

– Nu, nu un Micuț. Fă patul în dormitorul Promițătorilor.

Ochii Annei se deschiseră mari. Nimeni nu venise vreodată la Grange Hall ca Promițător. Probabil că era o greșeală. Doar dacă nu fusese pregătit deja în altă parte, desigur.

– Vine... vine de la un alt cămin de Surpluși? se trezi întrebând.

Doamna Pincet nu era de acord să i se pună întrebări decât dacă acestea implicau clarificarea unei sarcini anume.

Ochii doamnei Pincet se îngustară ușor.

– Asta e tot, Anna, zise ea dând repede din cap. Va trebui să fie gata într-o oră.

Anna dădu la rândul ei tăcută din cap și se întoarse să plece, încercând să nu-și trădeze imensa curiozitate care o măcina. Un Surplus Promițător însemna că avea cel puțin treisprezece ani. Cine era? Unde să fi fost în tot acest timp? Și acum, de ce venea aici?

CAPITOLUL 2

Peter nu se ivi decât o săptămână mai târziu. Își făcu apariția în timpul cursului de știință și natură, și Anna încercă să nu se uite la el, pentru că asta făceau toți, și pentru că ea nu voia să pară curioasă. Fără îndoială, își închipuia despre el că e deosebit, dar nu voia să admită acest lucru.

Oricum, știa ceva ce nimeni altcineva nu aflase. Știa că el nu sosise chiar atunci; ci cu o săptămână în urmă, exact așa cum spusese doamna Pincet. Doar că venise noaptea târziu și că fusese dus, probabil, în altă parte, deoarece a doua zi, când Anna verifică, văzu că în patul lui nu dormise nimeni.

Era cam pe la miezul nopții când îl auzise venind, cu șapte zile în urmă. Toți ceilalți adormiseră, dar Anna se afla la etajul doi scriind în jurnal, înainte de a-l ascunde în locul unde era sigură că nu va fi găsit. În Grange Hall era liniște; doar câteva robinete picurau și se auzeau obișnuitele plânsete slabe de la mansardă, situație ce-i convenea perfect Annei, deoarece însemna că e în siguranță, că nimeni nu o va descoperi.

Când revenise din biroul doamnei Pincet, mai devreme, în acea seară își spusese că va arunca jurnalul, rușinată că cedase atât de ușor tentației.

Dar gândul de a-l pierde o făcu să se înfioare de tristețe și de durere și imediat fu asaltată de argumente pentru a-l păstra, cel mai convingător fiind acela că, dacă îl arunca, jurnalul avea să fie cu siguranță găsit. Nu era posibil ca un jurnal cu o copertă așa de frumoasă din piele roz să zacă neobservat într-un coș de gunoi și, chiar dacă îl împătorea într-un ziar vechi, cineva tot l-ar fi găsit și atunci ar fi descoperit și ce scrisese Anna în el.

Nu, hotărî ea, era mult mai în siguranță ascuns, și Baia Fetelor Numărul 2 era singurul loc la care putea să se gândească. Aceasta era situată la etajul al doilea și acolo existase un loc secret cu mult înainte ca jurnalul Annei să fi apărut la Grange Hall – în spatele unei căzi era o cavitate mică. Anna o descoperise cu mulți ani în urmă, când scăpase din greșeală săpunul. Știind că ar fi fost bătută dacă îl pierdea – săpunul trebuia să dureze patru luni, și a fi risipitoare era considerată o formă de subversiune, pedepsită cu o noapte de muncă – așa că reușise să se răsucească într-o poziție în care brațul ei să ajungă până jos unde căzuse săpunul. Îl găsi pe o mică bordură pe care nu aveai cum să o vezi dacă nu știai că e acolo.

Nu se gândise prea mult la locul acela atunci – era așa de încântată că-și recuperase săpunul, încât oprise apa și alergase în dormitor pentru Jurămintele de Seară. Dar mai târziu își dădu seama că de fapt găsise o mică ascunzătoare și asta o făcu să se simtă pe cât de neliniștită, pe atât de emoționată, în același timp. Era micul ei secret. Și, deși nu putea să o ia de acolo și să o ducă cu ea, era primul lucru pe care-l posedase vreodată – în afară de salopetele Grange Hall, de periuța de dinți și de prosopul de față.

Surplusilor nu li se permitea să aibă bunuri proprii; nu aveau dreptul să posede nimic, în această lume în care intraseră prin fraudă, după cum zicea doamna Pincenț. Și, deși Anna nu credea că acea cavitate secretă era cu adevărat proprietatea ei, în săptămânile care urmară, parcă încurajată

de această primă treaptă pe scara posesiunilor, începu să adune obiecte care constituiau bunuri prețioase mai tangibile. Asemenea unei coșofane adunase o bucată de pânză ruptă dintr-o bluză de la spălătorie, o linguriță pentru ceai care fusese uitată de cineva în Camera Casei, și le pusese pe amândouă în ascunzătoarea ei secretă, extatică la gândul că ea știa ceva ce nimeni altcineva nu știa. Desigur, asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Între timp crescuse și de mulți ani abandonase jocul acela copilăresc.

Cel puțin așa credea. Spera să fie așa.

Oricum, în noaptea în care sosise noul Surplus, jurnalul o aștepta acolo. Anna se dusese în Baia Fetelor Numărul 2 pentru a-și face toaleta de seară, dar mai ales pentru a verifica dacă jurnalul era în siguranță, pentru a-l mai ține o dată în mână și a vedea cuvintele pe care ea însăși le gândise și le scrisese. Fusese o zi lungă, cu pregătirea și cu ora de gătit, apoi trebuise să facă patul pentru noul Surplus în dormitorul băieților Promițători. Terminase toate treburile menajere și îi aranjase meticolos patul noului Surplus, cu un cearșaf și o pătură, așezând deasupra prosopul de față, săpunul, peria și pasta de dinți, exact așa cum voia doamna Pincent.

În timp ce tremura în baia rece (Surplusilor le erau interzise băile calde – nu le era permis să folosească resursele omenirii, decât dacă era absolut necesar), Anna îndoii brațul și-l strecură cu atenție în jos pe lângă cadă, considerând jurnalul o răsplată pentru comportamentul ei corect. Știa că greșește, dar influența lui asupra ei era prea puternică și, în timp ce-l trăgea afară, simțea cum tremură de emoție. Pielea moale și roz ce-i atingea degetele, ca și vestea despre noul Surplus de la Grange Hall îi inundară trupul cu adrenalină, făcând degetele de la picioare să i se chircească și stomacul să i se strângă. Un Surplus Promițător de Afară – el știa cum arată lumea, nu era pregătit să trăiască închis. Era... Anna începu să tremure, pe măsură ce scria. Adevărul era că nu avea nici o idee cu ce putea să semene – era probabil

periculos și dificil – dar știa că, atunci când va sosi, situația va fi alta. Cum să nu fie?

În timp ce aceste gânduri o asaltau, se uită la ceasul de pe perete și observă cu un suspin că mai erau doar cinci minute până la ora douăsprezece. La Grange Hall mai existau ceasuri în multe camere, deși Surplușii nu aveau nevoie de ele. „Sunt fixate în pereți, o auzise ea pe doamna Pincent spunându-i unuia dintre Instructori, și îmi amintesc de vremuri mai bune.“ Anna nu era sigură dacă doamna Pincent se referea la ceea ce fusese cu mult timp în urmă, sau dacă timpul însuși era mai bun pe un astfel de ceas, însă, indiferent ce înțelegea ea, ei îi plăcea să privească arătătoarele mișcându-se încet pe cadranele mari și rotunde și o convinsese pe doamna Dawson, unul dintre Instructori, să o învețe cât e ceasul, cu toate că nu avea nevoie să știe. Surplușii aveau timpul implantat la încheietura mâinii; ceasurile Surplușilor erau digitale. Timpul Implantat fusese una dintre ideile noi, când căminele de Surpluși erau încă la început. „Timpul nu e de partea Surplușilor, zicea doamna Pincent. Timpul e unul dintre lucrurile pe care Surplușii nu le merită.“ Legalii stăpâneau timpul, Surplușii erau sclavii lui, așa cum le reamintea întruna sunetul ascuțit al soneriei de la Grange Hall, care anunța ora de masă, ora de scolare sau ora de culcare.

– Timpul Implantat e una dintre puținele Idei Noi adoptate, i-a spus odată doamna Kean, care nu știa că Anna trage cu urechea, doamnei Dawson. Nu prea mai apar Idei Noi, adăugase ea, deoarece toată lumea e mulțumită așa. Nimeni nu-și bate capul să vină cu ceva nou, pentru asta ar fi nevoie de prea multă muncă.

Iar doamna Dawson clătinase din cap și zisese:

– Ce ușurare!

Doamna Kean o privise un moment, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar se mulțumi să dea și ea din cap și astfel se încheiase discuția lor.

Timpul Implantat se afla sub piele, la încheietura mâinii, și fiecare mișcare făcută de Surplus determina funcționarea mecanismului, așa că nu exista nici risipă, nici consum de energie. Și, cu Timpul în permanență asupra lor, argumentau Autoritățile, nici un Surplus nu putea fi nicicând în întârziere și nici nu-și putea abandona îndatoririle menajere înainte de vreme. Anna nu-și amintea să-i fi lipsit vreodată de la mână Timpul Implantat, deși nu înțelegea de ce nu-l aveau toți. Oamenii Legali – cum erau Instructorii – nu-l aveau; ei purtau ceasuri de mână, care făceau același lucru, doar că pe dinafara încheieturilor.

Anna se uită la mână și observă că, în ciuda eforturilor făcute de Autorități, ea era în întârziere, chiar dacă numai cu somnul. Trebuia să iasă din baie și să se calmeze, astfel încât să poată să cadă într-un somn profund. Altfel, ziua de mâine avea să fie o tortură. Pentru moment era sigură că jurnalul e bine ascuns și că nu era cazul să se mai gândească la noul Surplus. Deci, nu avea nici un motiv să fie agitată.

Ieșind repede din cadă, luă micul prosop de pe bara din fața ei și se șterse mecanic, bumbacul aspru și uscat fiind bine-venit după apa rece și plină de săpun. Și chiar atunci, îl auzi sosind. Zgomotele erau înăbușite și, la un moment dat, avu impresia că aude scâncetele pline de suferință ale unui câine rănit, dar apoi înțelese că era probabil o imitație. Uneori se foloseau aceste imitații, dacă Surplușii erau deosebit de zgomotoși. Uniunile de transport insistaseră asupra acestui lucru, zicea doamna Pincenț – căci membrii acestora erau supărați. Era destul de neplăcut că existau Surpluși, zicea ea, fără să mai cauzeze și alte neplăceri, deranjându-i astfel pe Oamenii Legali.

Apoi Anna auzi ceva zornăind și, după câteva secunde, un trosnet și un zgomot ce sunase ca și cum ceva greu, dar moale, se izbise de pardoseală. Apoi desluși voci înăbușite, și un minut mai târziu era din nou liniște.

Se furișă afară din baie și-și ținu răsuflarea câteva clipe, încercând să audă și altceva – eventual zgomotul făcut de Surplusul care era urcat pe scări spre dormitorul băieților Promițatori, dar până la urmă renunță. „Probabil că s-a dus în biroul doamnei Pincent“, hotărî ea. Oricum, avea să afle a doua zi. Acum era timpul să meargă la culcare.

Dar dimineața, când – înainte de micul dejun – făcu un ocol pentru a-l vedea pe noul intern și poate pentru a se prezenta, descoperi că în patul Surplusului cel nou nu dormise nimeni. Ceialți băieți Promițatori ridicară pur și simplu din umeri, când îi întrebă despre el; doamna Pincent nici măcar nu le spusese că trebuia să vină cineva nou și în mod cert nu aveau intenția să-și facă griji din cauza unui pat gol. Un pat gol însemna o pătură în plus și nimeni nu intenționa să se plângă de asta.

Pentru că nu existase nici urmă de băiat nici a doua zi, nici în ziua următoare, Anna își închipuise că probabil îl duseseră la alt cămin de Surpluși, sau poate la un centru de detenție; poate că hotărâseră că pentru un Promițator era prea târziu să fie adus la Grange Hall.

Dar, o săptămână mai târziu, apăru.

Sosi îmbrăcat în salopeta reglementară, de culoare albastră, așa cum aveau toți ceialți Surpluși – informă, solidă și practică – exact când domnul Sargent le repeta pentru a cincizecea oară povestea medicamentelor pentru Longevitate. Domnul Sargent era profesorul de știință și natură și nu se plictisea niciodată de această istorie; nu obosea niciodată să le vorbească despre savanții în științele naturii care găsiseră modul de a vindeca bătrânețea. Înainte de asta, oamenii mureau. Tot timpul. Din cauza unor boli oribile. Și arătau îngrozitor.

Anna cunoștea foarte bine istoria medicamentelor pentru Longevitate și, asemenea domnului Sargent, nu se plictisea niciodată de ea. Longevitatea era modul în care omenirea

împlinise aspirațiile Naturii. Ea dovedea că ființele umane erau superioare, în toate privințele. Dar odată cu superioritatea apăruse și responsabilitatea, obișnuia să spună domnul Sargent. Nu poți abuza de încrederea și de darurile Mamei Natură.

Înainte de Longevitate, oamenii mureau din diferite cauze: cancer, boli de inimă, SIDA. De asemenea, unii erau atinși de ceea ce se numea invaliditate – ceva nu funcționa bine și nici nu putea fi dres. Ca de exemplu, dacă cineva își pierdea un picior într-un accident, trebuia să-și petreacă restul vieții într-un scaun cu rotile, deoarece nu i se putea face alt picior. Reînnoirea nu exista și antrenamentul creierului nu fusese încă inventat, așa că odată ajunși în jurul vârstei de șaptezeci de ani, oamenii mureau. Asta cu excepția câtorva norocoși, care la urma urmei nici nu erau prea norocoși, pentru că erau în permanență obosiți și nu mai auzeau bine, așa că mai bine ar fi murit, categoric!

Apoi savanții în științele naturii descoperiseră Reînnoirea: puteai obține celule noi și proaspete, pentru a le înlocui pe cele vechi și pentru a le drege pe celelalte. La început vindecaseră cancerul. Apoi bolile de inimă. Le luase ceva timp până să vindece SIDA, dar până la urmă învinseseră și această boală, chiar dacă pentru asta era nevoie de mai multe celule noi.

Apoi, doctorul Fern, și el om de știință, a descoperit altceva. A aflat că Reînnoirea acționează și împotriva bătrâneții. A luat el însuși câteva medicamente, să vadă ce se întâmplă, și pur și simplu a încetat să mai îmbătrânească. Doar că o perioadă de timp n-a spus nimănui nimic. Și când a făcut-o, Autoritățile (care în mod obișnuit se numesc guverne) au declarat ilegală luarea de medicamente dacă n-aveai SIDA sau cancer, deoarece erau îngrijorate de probleme cum ar fi pensia și de faptul că oamenii deveneau astfel o Povară pentru Stat.

Până la urmă, doctorul Fern a murit, deoarece nu i s-a mai permis să ia medicamente. Dar câțiva ani mai târziu, Autoritățile au înțeles că, luând medicamente pentru Longevitate, oamenii nu mai trebuiau să iasă la pensie. Astfel

încât, dacă nu îmbătrâneau și nici nu se îmbolnăveau, guvernul economisea o mulțime de bani. Pe atunci medicamentele pentru Longevitate începuseră să fie luate de unii oameni, deși încă ilegal. Erau multe voci care spuneau că medicamentele pentru Longevitate trebuie legalizate și astfel, în 2030, Prim-Ministrul a constituit o comisie de investigare. Și când s-a văzut că nu existau efecte secundare și că acum oamenii puteau să trăiască veșnic, a hotărât că aceasta era o schimbare în bine. Cele mai mari companii farmaceutice din Anglia au fuzionat și au început să producă medicamentele pentru Longevitate pentru toată lumea.

Astfel s-au stopat decesele, mai întâi în Europa, America și China și apoi, încet-încet, peste tot în lume. Unele țări au aderat mai târziu, deoarece medicamentele erau scumpe, dar apoi teroriștii au început să atace Anglia, pentru că nu dădea medicamente tuturor, dar în curând prețul acestora a scăzut, așa că toată lumea putea să-și facă rost.

– Și ce credeți voi că s-a întâmplat atunci? întrebă întodeauna domnul Sargent, cu ochii lui bulbucați, căutând pe cineva din clasă care putea să rezume defectul fundamental al programului.

De cele mai multe ori, Anna ridica mâna.

– Oamenii s-au înmulțit, spunea ea seriosă. Dacă nimeni nu moare, dar copiii continuă să se nască, nu va mai exista loc pe Pământ pentru toți.

– Exact, spunea domnul Sargent.

Apoi le vorbea despre Declarație, care fusese introdusă în 2065 și care stabilea că oamenii nu pot avea decât un singur copil. Dacă încercau să mai aibă unul, acesta era suprimat.

Apoi, câțiva ani mai târziu, și-au dat seama că și un copil era prea mult. Așa că în 2080 noua Declarație stipula că nimeni nu putea avea copii, cu excepția celor care spuneau Nu Longevității – aceștia erau Neoptanții. Toate țările au semnat Declarația, și Poliția Surplusilor, sau Capturatorii cum

au început să fie numiți, a fost însărcinată cu prinderea oricui o încălca.

Famiile de Neoptanți aveau dreptul să crească un copil. „Un copil pentru fiecare familie Neoptantă“, sau „O viață pentru o viață“, cum stabilea Declarația. Dar asta însemna că până la urmă te îmbolnăveai și apoi mureai, așa că Nelongevitatea nu era prea populară.

– Neoptanții sunt priviți cu suspiciune, spunea domnul Sargent. Cine ar vrea să moară, doar pentru a avea un copil, când nici măcar nu știi dacă acesta va fi bun sau rău?

Desigur, erau și oameni egoiști și criminali, care cu toate că nu erau Neoptanți făceau totuși copii, care sugeau resursele naturale ale omenirii și distrugeau ceea ce aparținea Oamenilor Legali. Surplusii știau asta, nu-i așa? De aceea exista Grange Hall – pentru a le da un scop Surplusilor care rezultau din asemenea acte criminale; pentru a-i ajuta să învețe care le sunt responsabilitățile și să-i antreneze pentru a asigura servicii folositoare Legalilor. Surplusilor nu le erau permise medicamentele pentru Longevitate.

– De ce să prelungești agonia? întreba domnul Sargent.

Și exact în acel moment apăru Peter. Ușa se deschise, și doamna Pincenț intră, urmată de el. Atunci Anna nu știa că băiatul se numește Peter. Când l-a văzut intrând pe ușa laboratorului, știa doar că acesta era, în sfârșit, Surplusul Promițător. Că până la urmă nu fusese dus în altă parte.

Toată lumea se uita la el, pe furiș. Deși nu lăsă pe nimeni să-și dea seama că și ea își arunca ochii spre el, Anna observă că era înalt și solid și avea o piele foarte palidă, pe care existau niște pete întunecate, care puteau fi vânătăi, dar puteau fi și pete de murdărie. Avea niște ochi cu totul ieșiți din comun. Erau căprui, ceea ce nu era ceva deosebit de interesant, dar diferiți de ochii celorlalți Surplusi. Privirea lui săgetă încăperea: băiatul se uită fix, apoi ochii îi sclipiră, înainte de a face din nou ocolul încăperii, ca și cum căutaseră ceva și acum digerau informația. Doamna Pincenț nu încuraja contactul

privirilor și, dacă erai prins uitându-te la ceva sau la cineva când se presupunea că trebuie să faci treabă, erai tras de urechi, ceea ce însemna că în general Surplușii petreceau cel mai mult timp cu ochii plecați. „Ochii noului Surplus sunt cercetători și sfidători, gândi Anna, și asta nu poate decât să dea naștere la neplăceri.“

– Stai acolo! îl instrui doamna Pincen indicându-i un loc gol. Lângă Anna.

În timp ce băiatul se îndrepta spre ea, Anna încercă să se uite drept înainte, dar ochii îi erau atrași de el și când îl privi simți cum inima începe să-i bată cu putere. El o fixa cu privirea de parcă nu-i era frică de nimic și nu și-ar fi cunoscut locul.

Și imediat ce doamna Pincen plecă, demonstrând clar că nimeni nu trebuia să-i dea atenție noului Surplus, el se aplecă spre Anna, ca și cum ar fi fost absolut normal să vorbești cu cineva în timpul unei ore de pregătire.

– Ești Anna Covey, nu-i așa? întrebă el atât de încet, încât Anna crezu că doar și-a închipuit. Îi cunosc pe părinții tăi.

CAPITOLUL 3

Pe loc, Anna hotărî că noul Surplus e pe cale să aibă neplăceri cu acomodarea și cu cunoașterea locului ce i se cuvenea. Și dacă el credea că e nostim sau inteligent să spună minciuni despre părinții oamenilor, ca și cum n-ar fi fost niște criminali egoiști, atunci avea să afle în scurt timp că astfel de fapte duceau la Solitudine sau la bătaie.

După comentariul lui nepotrivit în legătură cu părinții ei, îl ignoră cu desăvârșire, ceea ce le provocă amândurora iritare și disconfort. Dar tocmai când să iasă din laboratorul de științe apăru și el, privind-o cu ochii aceia provocatori și făcând-o să se simtă prost, deși el era cel nou și, dacă cineva trebuia să se simtă prost, el era acela.

Așa că nu fu deloc încântată câteva zile mai târziu, când se îndrepta spre Magazia Fetelor Numărul 2 și îl descoperi așteptând-o pe coridorul din fața sanatoriului, care se afla tot la etajul al doilea, lângă dormitoarele fetelor.

Coridoarele de la Grange Hall erau lungi, întinse pe toată lățimea clădirii. Existau cinci niveluri inclusiv subsolul – etajul 0 găzduia sălile de pregătire, Centrul Alimentar și biroul doamnei Pincent; etajul 1 găzduia dormitoarele băieților,

cu camere mari în care erau cazați între zece și doisprezece ocupanți de fiecare (într-un dormitor puteai să cazezi mai mulți Mijlocii decât Promițători, mai ales dintre cei mai tineri) și două băi; etajul 2 găzduia fetele, în același fel; etajul 3 îi găzduia pe Micuți și pe Slujbași, Oameni Legali care făceau curățenie, aveau atribuții cu gătitul, dintre acelea de care nu se ocupau Surplușii și aveau grijă de Micuți, deși „grijă“ nu era tocmai cuvântul potrivit. Toate camerele și toate coridoarele erau zugrăvite la fel – pereții cenușiu-deschis, pardoseala de ciment de un cenușiu mai închis, lumină fluorescentă și calorifere subțiri, care funcționau pe vremea când Grange Hall servise altor scopuri; acum însă erau în permanență închise, deoarece Surplușii, zicea doamna Pincet, nu aveau dreptul la încălzire centrală. Tavanele joase și ferestrele cu trei rânduri de geamuri, toate acoperite cu un stor vertical lung și cenușiu, păstrau o temperatură puțin mai ridicată decât Afară; apoi existau camere de supraveghere care înregistrau fiecare vizitator de la Hall și din cauza cărora nimeni nu putea pleca neobservat.

Când Anna îl întâlnește pe Peter, se afla în drum pentru a reproviziona dulapul, una dintre atribuțiile ei de Prefect, și ducea în mână o listă detaliată a tuburilor de pastă de dinți și de bucăți de săpun folosite în luna care tocmai se încheiase de către Surplușii din dormitorul ei. Un tub sau o bucată de săpun în plus, și ar fi fost pedepsite toate să muncească ore suplimentare, pentru a compensa risipa resurselor de bază. Dormitorul Annei nu-și depășea niciodată cotele, pentru că avea grijă ea de asta.

Îl privi pe Peter, îngustându-și ușor ochii în timp ce-l depășea, și numai când el îi rosti numele se opri, în silă.

– Anna, șopti. Anna Covey!

Se uită la el furioasă.

– Surplus Anna, îl corectă ea. Te rog, nu folosi la Grange Hall cuvinte de Afară și nu te prefacă că-mi cunoști părinții, deoarece – în ce mă privește – eu n-am așa ceva.

Peter se uită la ea incapabil să înțeleagă, ochii lui făcând-o să joace de pe un picior pe altul stânjenită, pentru că nu era obișnuită ca cineva să o studieze în felul acesta.

– Dar acolo înăuntru ce se întâmplă? întrebă el privind ușa sanatoriului.

– Controlul medical, răspuse Anna scurt. Ești verificat pentru orice slăbiciune și ești vaccinat împotriva bolilor. Și cântărit. Surplușii au datoria să se mențină sănătoși, astfel încât să nu mai împovăreze Pământul cu bolile lor.

Peter ridică din sprâncene.

– Am crezut că Surplușilor nu li se dau medicamente. Că Oamenii Legali nu vor decât să scape de noi cât mai repede.

Vocea lui era joasă și tonul o încălzi pe Anna.

– Sigur că Surplușii nu pot beneficia de medicamente, zise ea îmbufnată. Vaccinările sunt preventive, nu curative. Descoperi că-și îndreptase ochii spre Peter, spre ochii lui întunecați și vioi, spre pielea palidă și spre bărbia lui sfidătoare. Repede făcu efortul de a privi în lateral. Să fii Surplus înseamnă că trebuie să-ți limitezi influența asupra Pământului, adăugă ea cu un oftat. Nu vor să murim. Și nici nu vor să răspândim boli, sau să fim prea slabi pentru a fi Folositori.

– Și tu ești „Folositoare“? întrebă Peter încet.

Anna se încruntă.

– Sigur că da. Sunt programată să fiu Bun Prețios. Aceștia sunt cei mai Folositori Surpluși.

Peter dădu din cap în tăcere privind în jos, apoi ochii îi sclipiră din nou spre Anna.

– Aveți computere pe aici? Sau bibliotecă?

Anna îl privi fix.

– Computere? întrebă ea prudentă.

Știa ce sunt computerele. Doamna Sharpe le deschidea pe ale ei timp de două ore pe zi, pentru a privi programele de televiziune și a afla vești noi. Și doamna Pincent avea unul, dar Anna nu folosise niciodată vreunul. Cum ar fi putut, când tot ce consuma electricitate fără să fie strict necesar

era interzis la Grange Hall? Nu-i plăcea ideea că acest nou Surplus ar putea să știe mai multe decât ea.

– Nu avem nevoie de computere, continuă ea în defensivă. Și oricum, consumă prea multă energie. Toată lumea știe asta.

– Sigur că da. Prostul de mine! zise Peter cu un oftat.

Bătea nerăbdător din picior și Anna își simți din nou privirea atrasă de silueta lui puternică, dar subțire. Părea atât de plin de încredere, de energie și de curiozitate: Asta o intriga și o enerva. Surplușii erau pregătiți să fie pasivi, supuși, și numai licărul din ochii lui Peter o făcea pe Anna să simtă că privea ceva la care nu trebuia să se uite, ca și cum era atrasă într-un vârtej și suspecta că acest curent putea fi prea puternic, mai ales că era conștientă că nu știe să înoate.

– Acum trebuie să plec, zise ea repede. Am de adunat materiale.

Porni, dar se opri din nou când auzi vocea lui Peter.

– Tu... ție îți place aici, Anna? întrebă el încet și cu o privire provocatoare.

Anna se întoarse și se încruntă. Ce fel de întrebare era asta? Își mușcă buzele și descoperi că roșește, în timp ce Peter îi zâmbea, cu o mică scăpărare a ochilor ce o făcu pe Anna să se simtă de parcă deja o prinsese vârtejul și se îneca.

– *Mă aflu* aici, răspunse ea cu vocea brusc răgușită. Și tot așa și tu. Surplușii nu sunt aici pentru a le plăcea ceva, Peter, sunt aici ca să facă ceva. Lucruri folositoare. Și cu cât vei învăța asta mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

Imediat, Anna se întoarse și plecă grăbită pe coridor, încercând să-și alunge din minte zâmbetul acela și să se concentreze asupra numărului de tuburi de pastă de dinți de care avea nevoie luna următoare.

Anna nu-l văzu pe Peter la nici unul dintre cursurile de pregătire din ziua aceea. Surplușii masculi și femele participau împreună numai la unele ore – știință și natură, bune

maniere, gospodărie – dar cele mai multe materii erau specializate. Acestea se desfășurau în camere mici, cu pupitrele strâns înghesuite unele într-altele, așa că în rarele zile călduroase de vară nu era ceva neobișnuit ca Surplusii mai slabi să leșine din cauza căldurii epuizante. Dar în acea zi era amarnic de frig și, în timp ce îi asculta pe Instructori, Anna își încorda și-și destindea cu disperare mușchii picioarelor pe sub bancă, pentru a încerca să se încălzească.

Când veni ora mesei, îi era atât de frig și era atât de hămesită încât nu-l observă pe Peter strecurându-se în tăcere în spatele ei, la coada pentru supă. Îl văzu abia când, cu bolul fierbinte în mâini, se îndrepta spre una dintre mesele lungi și înguste ce umpleau Centrul Alimentar. Îl văzu și își dădu seama că Peter voia să se așeze lângă ea.

– De obicei băieții stau împreună, rosti ea cu greu, în timp ce-și punea bolul pe masă și ducea la gură lingura cu amestecul plin de cocoloașe.

Se simțea obosită și iritată și nu voia decât să stea liniștită și să mănânce; ultimul lucru de care avea nevoie era Peter, cu comentariile lui prostești și cu nesfârșitele lui întrebări.

– Dar nu întotdeauna? întrebă Peter punându-și castronul lui pe masă și împingând cu zgomot banca, pentru a se putea așeza. Anna îl ignoră și continuă să mănânce, în timp ce masa se ocupa încet-încet. Mâncarea asta e dezgustătoare, adăugă Peter câteva clipe mai târziu. Ce este? Are un gust scârbos.

Nimeni nu spuse nimic, și după câteva secunde de tăcere, Anna puse cu părere de rău lingura jos.

– E bună, e hrană nutritivă, rosti obosită.

– Ce e bun și nutritiv în așa ceva? întrebă Peter. Nici măcar nu are carne. Parcă e rumeguș.

Anna înghiți ce avea în gură.

– E carne reciclată, zise ea. Cu făină, pentru îngroșare. Mie mi se pare delicioasă.

– Atunci poți s-o iei și pe a mea, zise Peter împingând castronul spre ea.

Anna îl privi fix.

– Trebuie să-ți mănânci mâncarea, Peter. E datoria noastră să rămânem puternici și...

– Puternici și sănătoși, nu? o întrerupse Peter. Ei bine, eu nu voi fi nici una și nici alta dacă mănânc așa ceva.

Anna își simți inima zbătându-i-se în piept. Toți ceilalți Surpluși de la masă priveau sârguincioși în farfuria, dar asta nu însemna că nu știau ce se întâmplă. Nu erau multe ocaziile când cineva îți oferea porția lui, și ochii Annei măsurau deja lacomi bolul lui Peter. Dar, dacă doamna Pincent afla că Peter n-a mâncat, îl putea pedepsi aspru.

Privind în jur pe furiș, Anna apucă bolul lui Peter și turnă jumătate din conținut în castronul ei, apoi i-l înapoie.

– Trebuie să mănânci ce a mai rămas, zise ea cu voce joasă. Trebuie să mănânci ceva.

Peter ridică din umeri.

– Există lucruri și mai rele decât foamea, să știi, rosti el blând. Nu ești de acord, Anna?

Putea să-i simtă ochii fixați asupra ei și hotărî să-l ignore, înfulecându-și repede supa. Voia să plece de lângă el, voia ca Peter să-și țină gura și să nu se mai uite la ea ca și cum ar fi crezut că ea era interesată de tot ce povestea el.

Dar, în loc de asta, Peter își apropie mai mult capul.

– Mama ta e o bucătăreasă minunată, Anna. Face cele mai delicioase mâncăruri. Pot să îți le descriu?

Anna își duse mâinile la urechi, astfel încât lingura îi căzu pe pardoseală.

– Nu! șuieră ea. Nu face asta! Nu vreau să-mi mai spui nimic.

Se aplecă să-și ridice lingura, dar, când să o atingă, un picior mare și greu i se așeză pe degete, și ea scânci.

– Ți-a căzut ceva? întrebă o voce, și Anna se strâmbă.

Era Surplus Charlie, alt Promițător, înalt și voinic ca și Peter, dar silueta lui lată întindea la maximum cusăturile salopetei.

– Dă-te jos de pe mâna mea, zise Anna furioasă, împingându-i piciorul cu mâna liberă. Te voi raporta...

– Îmi faci plecăciuni, Surplus Anna? o luă Charlie peste picior. Mi se pare că în sfârșit ai învățat care ți-e locul.

Anna scrâșni din dinți și încercă din nou să-l dea la o parte cu mâna, dar înainte de a reuși, Charlie se rostogoli pe jos. Fata își trase mâna și se ridică, așa încât îl văzu pe Peter deasupra lui Charlie, apăsându-i pieptul cu piciorul.

– Poate că *tu* ai nevoie să înveți care-ți e Locul, mormăi Peter. Poate că tu ai nevoie să înveți să te porți. Se uită la Anna schițând un zâmbet. Ce să fac cu ăsta, Anna Covey? Șuierase întrebarea, iar ea îl privea îngrozită. Bătăile între Surpluși erau tolerate în dormitoare, dar în Centrul Alimentar nu erau încurajați nici măcar să vorbească unii cu alții; dacă unul dintre Instructori ar fi văzut ce se petrece, toți trei ar fi putut mânca bătaie. Ceea ce făcea ca lucrurile să fie și mai rele era faptul că Peter îl doborâse pe Charlie pentru a o apăra pe ea, și asta o făcu pe Anna să se simtă vulnerabilă, senzație pe care încerca din greu să o înlăture.

– Nu am nevoie de protector, Surplus Peter, rosti ea furioasă. Și dacă nu-l lași pe Surplus Charlie să plece chiar acum, vom ajunge toți la Solitudine. S-ar putea ca tu să te simți confortabil acolo, dar eu nu, mulțumesc foarte mult.

Peter se încruntă ușor, apoi dădu din umeri și ridică piciorul.

Târându-se, Charlie se ridică în picioare și îl privi amenințător.

– Ai să regreti asta, lepădătură de Afară, zise el cu amărăciune.

Charlie plecă pentru a se alătura cozii de la mâncare și Peter se așeză din nou lângă Anna, făcând-o să se tragă mai departe de el. Toată lumea îi privea și ea își simți inima bătând mai violent, când ochii lui Peter se opriră din nou asupra ei.

– Nu încercam decât să te ajut, murmură el punându-și coatele pe masă și sprijinindu-se pe ele.

– Surplușii nu se ajută între ei; suntem aici pentru a-i ajuta pe Legali, rosti Anna cu tărie. Și pot să-mi rezolv treburile și singură, mulțumesc foarte mult.

– Bine, rosti Peter iritat. Atunci, regret că te-am plictisit, am crezut doar...

– Ei bine, n-o mai face, zise Anna.

Ochii ei sclipiră spre Peter și cei doi copii se priviră fix câteva secunde, înainte ca Anna să reușească să-și ia ochii de la el.

CAPITOLUL 4

11 februarie 2140

Noul Surplus e „dificil“. Se crede mai bun decât ceilalți Surpluși, mai bun decât mine. Și nu este. De fapt, este de-a dreptul prost și minte tot timpul. A fost deja de două ori la Solitudine și, sinceră să fiu, cred că ar trebui să fie ținut acolo tot timpul.

Nu-și cunoaște locul și crede că e bine să șușotești tot felul de lucruri în timpul orelor de pregătire, când de fapt nu e. Zice că nu e Surplus Peter; că se numește Peter Tomlinson, ca și cum ar fi un Legal, sau așa ceva. Și mi-a mai spus că numele meu e Anna Covey și că îi cunoaște pe părinții mei. Ce tâmpenie mai e și asta? Toată lumea știe că Surplușii nu au mai mult de un nume, iar eu știu că părinții mei se află la închisoare, acolo unde le este locul. Ce, a crescut și el la închisoare împreună cu ei? Da de unde! E doar un scandalagiu, așa cum mă așteptam. Și minte, doar pentru a atrage atenția. Cum făcea Sheila la început, când a venit.

Asta arată ce se întâmplă când nu-i capturezi pe Surpluși suficient de devreme. Demonstrează ce noroc am avut eu că am venit la Grange Hall atunci când am venit. După felul în care merge, ai putea să crezi că într-adevăr e un Legal. Ai putea crede că omenirea îi aparține și că nu trebuie să fie aici, ca noi ceilalți.

Înainte, a mai existat un băiat care nu s-a acomodat. Numele lui era Patrick și când a fost adus plângea tot timpul, deși era un Mijlociu și ar fi trebuit să se poarte mai matur. Tot timpul era trimis la Solitudine sau bătut, deoarece, în afară de faptul că plângea, se certa cu Instructorii, le spunea că vrea să se ducă acasă, că părinții îl vor găsi și că atunci doamnei Pinent îi va părea rău pentru ceea ce face. Am încercat să-i insuflu puțin bun simț, dar refuza să asculte. Doamna Pinent spune că uneori Surplușilor le e greu să se acomodeze și refuză să accepte „adevărul“. Și ea observase că Patrick se credea mai bun decât ceilalți. A stat doar câteva săptămâni și apoi l-au luat de aici. Doamna Pinent spunea că l-au dus la un centru de detenție, acolo unde se ocupă mai bine de oamenii ca el și că nu se va mai amesteca niciodată în pregătirile noastre. Dacă Peter nu are grijă, va sfârși prin a fi dus și el acolo. Doamna Pinent spune că la un centru de detenție trebuie tot timpul să muncești din greu. Și că băieții nu primesc nici măcar o pătură, chiar dacă e frig. A fost pentru binele lui Patrick că s-a dus acolo, așa zicea doamna Pinent.

Dacă nu va învăța cum să fie Surplus, nu va găsi niciodată o ocupație, și atunci ce va face?

Ieri, Peter a fost băgat la Solitudine, deoarece i-a spus domnului Sargent că bătrânii sunt de fapt Surpluși, nu noi. Nici nouă nu ne venea să ne credem urechilor și nu l-am văzut niciodată pe domnul Sargent atât de furios. Nici măcar

nu s-a înroșit – a albit brusc și venele de pe frunte au început să i se zbată. Cred că era gata să-l bată, dar apoi a hotărât să o cheme pe doamna Pincenț și Peter a fost dus la Solitudine. Cel mai rău lucru dintre toate a fost că, atunci când l-au luat, mi-a făcut cu ochiul. Ca și cum ar fi fost grozav să fii dus la Solitudine.

A ieșit în seara asta, dar nu sunt sigură că a învățat ceva din toată povestea, pentru că a continuat să rânjească prostește la mine în Centrul Alimentar, ca și cum am fi prieteni sau ceva asemănător. Peter nu e prietenul meu. Aș vrea ca doamna Pincenț să-l trimită de aici, astfel ca lucrurile să revină la normal. Sau, și mai bine, aș vrea ca doamna Sharpe să mă ia menajeră permanentă, să călătoresc în lume împreună cu ea și să-i fac curățenie lună în casă. Aș vrea să mă ducă departe de aici.

Anna închise cu grijă jurnalul și îl puse din nou în ascunzătoarea secretă, pe muchia din spatele căzii. Îl considera un prieten apropiat, un confident. Când era mică, ea și ceilalți Surpluși din dormitorul ei obișnuiau să stea de vorbă unii cu alții, uneori până noaptea târziu, împărtășindu-și secrete și gânduri. Apoi însă doamna Pincenț a numit-o Monitorul Dormitorului ei, ceea ce însemna că trebuia să raporteze orice secret al fetelor din cameră și orice neregulă. Nu le-a trebuit mult timp fostelor ei prietene pentru a înceta să-i mai facă confidențe și, de obicei, când intra în cameră, vedea cum grupurile se împrăștiau și conversațiile șoptite încetau. „Nu-mi pasă, își spunea ea cu mândrie; e mult mai important să fii un Surplus bun.“ Oricum, Surplușii nu trebuiau să-și piardă timpul șușotind tot felul de prostii. Obligația lor era să nu iasă din cuvântul Oamenilor Legali. Anna era hotărâtă să fie cel mai bun Surplus care existase vreodată. Era însă foarte singură, pentru că nu avea pe nimeni cu care să vorbească, mai ales acum, cu Surplus Peter, care o făcea

să se simtă agitată și confuză. Acesta se afla la Grange Hall de trei săptămâni și, de fiecare dată când îl zărea pe coridor, Anna simțea că roșește, se trezea privind în altă parte, dar se întorcea să se uite după el. O răvășea încercând să vorbească cu ea, când tot ce voia ea era să o lase în pace. Anna se simțea ca și cum ar fi privit-o întruna, cu zâmbetul acela ușor ironic pe figură, făcând-o stângace și confuză. Era hotărâtă să nu-l lase să-și dea seama că-l studiază.

După ce ieși din baie și se șterse rapid, Anna aruncă o ultimă privire căzii, pentru a se asigura că jurnalul e bine ascuns și se înapoie în dormitor, derulând în minte programul zilei care urma. Gospodărirea eficientă a proviziilor la 8.30, urmată de bune maniere la 9.30 și apoi demonstrația de lustruire, cu argint adevărat. Doamna Sharpe avea o mare cantitate de argint în casa ei – tacâmuri, sfeșnice, rame și altele – așa că Anna era convinsă că va impresiona pe toată lumea cu abilitatea ei de a da un luciu grozav.

– E o treabă pe care nu o poți face în grabă, îi spusese doamna Sharpe. Și nici nu trebuie să dorești asta. Lustruitul argintului e o terapie.

Anna era de acord. Argintul era frumos când strălucea și ea spera că într-o zi va sluji într-o casă cu multă argintărie, așa cum avea doamna Sharpe.

Când Anna ajunsese în dormitor, toată lumea dormea. În tăcere, își scoase hainele și se strecură sub cearșaful și păturile subțiri, băgând marginile sub ea pentru a menține căldura și a-i permite astfel să cadă repede într-un somn epuizant.

Era așa de obosită încât, când – douăzeci de minute mai târziu – simți o bătaie ușoară pe umăr, aproape că își continuă somnul. Dar bătaia deveni insistentă și o smulse din somnul fără vise, aducând-o înapoi în dormitorul rece și întunecat. Deschise ochii fără un cuvânt, apoi tresări, nevenindu-i să-și creadă ochilor: era Peter, ghemuit pe patul ei.

Se încruntă.

– Tu... Cum... Ce faci aici? șuieră ea.

Era furioasă și nu-i păsa dacă el își dădea seama de asta. Era aproape miezul nopții și ea avea nevoie de aceste ore prețioase de somn. Peter stătea în fața ei și privea îngrijorat; încălcase atât de multe reguli intrând în dormitorul fetelor, încât amândoi puteau fi osândiți la muncă grea timp de săptămâni întregi, dacă nu de luni. Băieții nu ajungeau niciodată în apropierea dormitoarelor fetelor.

– Ce faci aici? repetă Anna supărată, înainte ca el să poată răspunde la prima întrebare.

O deranja faptul că Peter încălcase cu bună știință atâtea reguli, de parcă lui nu i s-ar fi aplicat.

Peter duse un deget la buze, pentru a o face să păstreze tăcerea, apoi își roti ochii repede prin dormitor, de la un pat la altul. După care se aplecă și îi luă mâna.

– Anna Covey, trebuie să-ți vorbesc despre părinții tăi, șopti el. Ei au vrut să te gălesc. Trebuie să pleci de lângă această diabolică doamnă Pincent. Am venit să te iau acasă, Anna.

Anna îl împinse și-și îngustă privirea.

– Nu-i cunoști pe părinții mei și eu nu am casă, șuieră ea. Părinții mei sunt la închisoare. Numele meu e Anna. Anna și atât. Sunt un Surplus. Și tot așa ești și tu. Obișnuiește-te cu asta și lasă-mă în pace.

Peter se încruntă ușor, dar nu făcu nici o mișcare pentru a pleca.

– Ai un semn din naștere pe abdomen, șopti el blând. Seamănă puțin cu un fluture.

Anna încremeni și simți cum i se ridică părul pe ceafă. Cum de știa asta? Cine era el? De ce îi spunea așa ceva?

– Trebuie să mă duc înapoi, adăugă Peter, înainte ca ea să poată spune ceva.

Și plecă, strecurându-se tăcut afară din dormitor și dispărând pe coridor. „Ca o fantomă“, își spuse Anna, în timp ce se întinse din nou în pat, cu dorința bruscă și copleșitoare de a izbucni în plâns. Încet, își strecură mâna în jos spre stomac, unde simți semnul roșu din naștere, exact deasupra

ombilicului. Semnul din naștere care nu-i provocase decât rușine, semnul din naștere pe care-l ascundea cu disperare, pentru a evita batjocura și porecele, pe care inevitabil le-ar fi generat, dacă ar fi fost văzut.

„Cum de știe Peter de el? Cine i-a spus că are formă de fluture?” se minună ea. Când doamna Pincenț îl văzuse prima oară, comentase că semnul ei arată ca o molie moartă și mai spusese că acela era modul în care Mama Natură îi marcaseră Annei destinul.

– Moliile rod lucrurile ce aparțin altor oameni, i-a spus ea, și abuzează de gazdele lor. Ce semn potrivit! a adăugat ea.

Acum, descrierea lui Peter răscolise ceva în Anna, un fel de amintire, ca un sentiment vag că la un moment dat și ea se gândise că semăna cu un fluture. Era sigură că-și aduce aminte că, atunci când era foarte mică, crezuse că înseamnă că într-o zi îi vor crește aripi care o vor purta departe de Grange Hall. Dar doamna Pincenț avusese dreptate – nu era un fluture, era o molie. Era o molie roșie, urâtă, pe care o ura.

Cum îndrăznea Peter să vină și să-i amintească toate astea? Cum îndrăznea să se strecoare până la ea, derutând-o și pretinzând că știe lucruri pe care de fapt nu le știa, spunându-i că doamna Pincenț e diabolică? Poate că totul făcea parte dintr-un test minuțios elaborat, îi trecu prin minte. Poate că Peter îi raporta totul doamnei Pincenț chiar în acest moment și născocea noi moduri de a o prinde în capcană, de a o face să spună ceva greșit. „Poate că ar fi trebuit să-i spun că doamna Pincenț nu e diabolică, reflectă ea îngrijorată, în timp ce broboane de transpirație îi apăruseră pe frunte, în ciuda frigului. Dar n-am avut timp, nu-i așa?”

Apoi se scutură; era o idee greșită. Doamna Pincenț nu s-ar folosi niciodată de cineva ca el, drept spion. Nu avea nici un pic de încredere în Peter; Anna putea să vadă asta din felul cum nu-și lua niciodată ochii de la el.

Deci, dacă nu era spion, exista altă explicație. Cineva îi vorbise despre semnul ei din naștere. Probabil că toți râdeau de ea, chiar în acel moment.

Dar asta n-avea nici o importanță. Indiferent cine spunea el că este, nu avea să-l asculte. Ea era Prefect și asta însemna că nu trebuie să accepte ceva atât de lipsit de sens.

Întorcându-se, Anna închise ochii și încercă să adoarmă.

Dar fu un somn lipsit de odihnă, bântuit de coșmaruri în care copii plângeau, o femeie țipa, și un fluturaș se zbătea într-o închisoare rece și cenușie.

CAPITOLUL 5

Grange Hall era o clădire modernă, stil George al IV-lea, construită în anul 2070. Arhitectura ei avea ca model Sutton Park, o veche clădire din Yorkshire, construită în 1730 și demolată de mult. Însă fotografiile rămăseseră și vechiul stil arhitectural era admirat foarte mult de Autorități, care hotărâseră ca toate clădirile guvernamentale să fie construite astfel, dar să aibă fațade cenușii, nu crem, pentru că această culoare rezista mai bine la intemperii, și să aibă tavane joase. Tavanele joase însemnau mai puțină nevoie de căldură iarna. Având în vedere tarifele uriașe pentru energie pe care Autoritățile fuseseră silite să le impună, tavanele înalte erau un lux pe care puțini și-l puteau permite.

La început, Grange Hall găzduise Departamentul de Venituri și Beneficii, dar la scurt timp după aceea fusese declarat prea mic și rămăsese părăsit ani de zile, până la intrarea în vigoare a Actului Surplusilor, când s-a pus în discuție crearea Căminelor pentru Surpluși. Inițial s-a stabilit construirea de clădiri noi, speciale pentru Surpluși, cu instalații de ultimă generație din punct de vedere tehnologic și de învățământ, care să creeze forțe de muncă docile,

conștiincioase și care să muncească din greu; dar, din cauza numărului în creștere al Surplușilor din toată țara, Grange Hall fusese transformat la rezezeală în cămin. De-a lungul anilor, planurile și schițele fuseseră periodic revăzute de Departamentul de Longevitate și Surpluși – de obicei când sarcina de micșorare a numărului lor era încredințată cuiva nou – și se făceau planuri de clădiri, pentru contopirea celor trei Cămine de Surpluși din Regatul Unit într-unul singur, după moda europeană a deportării.

Dar nu se făcea nimic niciodată, deoarece schimbările provocau instabilitate, iar tehnologie nouă însemna să folosești energie prețioasă și pentru că până la urmă nimănui nu-i păsa. Astfel, nepăsarea a triumfat și Grange Hall era acum cel mai vechi Cămin de Surpluși, cu covoarele și culoarea pereților neschimbate de pe vremea când era clădire guvernamentală, cu mirosul de ceară roșie și de frustrare încă îmbibat în materialele vechi.

Margaret Pincet ura tavanele joase de la Grange Hall. Fusese crescută de tatăl ei să creadă că poziția socială are influență directă asupra înălțimii tavanelor cuiva. Cei care puteau să tragă suficiente sfori pentru a pune mâna pe cupoane suplimentare de energie se bucurau de tavane înalte; toți ceilalți erau siliți să accepte tavanele joase, să se ghemuiască, să se aplece și să se târască pentru a menține căldura în interior. Tatăl doamnei Pincet nu se pleca în fața nimănui, după cum obișnuia să-i spună, de ce să fie atunci silit să se aplece în propria casă?

Desigur, tatăl ei nu vizitase niciodată Grange Hall și nici nu arătase vreun interes față de ea. Nimic surprinzător; doamna Pincet și tatăl ei nu-și mai vorbeau de fapt de peste paisprezece ani. De când...

Ei bine, nu trecuse atât de mult de atunci. Doamna Pincet simți obișnuita furie răscolindu-i stomacul și greața ridicându-i-se în gât, în timp ce amintirile, pe care luptase

din greu să le șteargă, își croiau din nou drum în mintea ei. Nedreptatea. Rușinea.

„Ce rost are să-ți amintești? N-are rost să regreti laptele vărsat“, își spuse cu amărăciune. Exact acestea fuseseră cuvintele pe care le folosise tatăl ei când descoperise adevărul. Și când soțul o părăsise, tatăl ei îi dăduse de înțeles fără echivoc că nu va putea să-i ofere nici un sprijin financiar; nici un ajutor, de nici un fel. Ea a înțeles asta, mai ales când el n-a mai încercat s-o revadă.

Margaret Pincet fusese lăsată să supraviețuiască singură și asta și făcuse. Văzuse oferta de serviciu de la Grange Hall și, ignorând ironia sorții, solicitase postul. Se pare că puțini oameni erau interesați să lucreze cu Surplușii; așa că, în ciuda lipsei ei totale de calificare și de entuziasm, funcția îi fusese oferită imediat. Și de atunci acolo rămăsese, făcând tot ce putea pentru a înăbuși orice urmă de voință, pe care Surplușii din grija ei ar fi fost tentați să o demonstreze; considera a fi de datoria ei să-i trateze cât mai dur posibil, fără să-i facă totuși complet nefolositori. Nu conducea o tabără de vacanță și nu se afla acolo pentru a fi o mamă-surogat. Acești copii nu meritau să existe pe lume și dacă totuși existau, atunci trebuiau puși la treabă. Trebuiau să compenseze astfel faptul că existau, trebuiau să poarte cu ei povara vinovăției, oriunde se duceau. Asta își promisese Margaret Pincet și fusese o promisiune pe care până în acel moment o respectase.

Adevărat, până în acel moment! Până la sosirea lui Peter. Nici nu trecuse o săptămână, că și observase niște semne cu care nu îndrăznise nici măcar să-și închipuie că se va confrunta, în rolul ei de Matroană a Casei. Expresia lui sfidătoare. Refuzul de a-i da ascultare. Lipsa de respect. Doamna Pincet ura multe lucruri, dar mai mult decât orice ura să nu fie respectată.

„Așa se întâmplă când Surplușii nu sunt capturați suficient de devreme“, reflectă ea furioasă. În ce-i privea pe Capturatori, era probabil un triumf să găsească un Surplus

atât de târziu, când părinții credeau că reușiseră să se sustragă legilor. Fără îndoială că acum începuseră deja o campanie de publicitate orchestrată cu grijă, pentru a celebra acest mare succes. Dar cu ea cum rămânea? Cum se presupunea că va pregăti la Grange Hall pe cineva care stătuse Afară atât de mult timp? Și nici nu-i spusese nimic. Doar un telefon cu câteva ore înainte de sosire, ce-i aducea la cunoștință faptul că un nou Surplus se afla pe drumul spre Grange Hall, asta fusese tot. Să-i spună ceva? Nici o întrebare dacă totul era în regulă, nici nu-i ceruseră părerea, o, nu!

– Trebuie să i se pregătească un pat, i-au spus ei. Acesta se pare că necesită un tratament special, au mai adăugat. A fost Afară prea mult timp. A fost găsit într-un loc părăsit și nu știm de unde vine. *Vrem să stai cu ochii pe el.*

– De ce să stau cu ochii pe el? ar fi vrut să întrebe Margaret Pincent. De ce l-ați găsit atât de târziu? Unde credeți că a stat ascuns până acum?

Dar, desigur, nu întrebese nimic. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi primit nici un răspuns. După atâta amar de vreme, tot nu aveau încredere în ea. Nu, deloc. Și asta însemna că nici ea nu avea încredere în nimeni. Nici o fărâmă.

Deci, pentru o perioadă de timp, prioritatea ei trebuia să fie acest nou Surplus, să dovedească că-l poate stăpâni. Necazul era că el nu reacționa ca ceilalți Surpluși. Existaseră întotdeauna unul sau doi care își închipuiau că sunt speciali; unul sau doi care credeau că pot trece de ea, că pot înșela sistemul. Surpluși care aveau impresia că sunt mai buni decât ceilalți.

Dar existaseră și mijloace și tehnici verificate și de încredere care să-i pună la locul lor. Bătăi. Umilințe. Pedepse care să-i facă atât de nefericiți, încât să înceapă să-și urască părinții pentru că-i pusese în situația aceea, pentru că-i aduseseră pe această lume îngrozitoare. Trebuia să-i faci să-și urască părinții; asta era cheia.

Băiatul acela, Patrick, fusese ultimul Surplus care crease probleme reale, dar furia lui fusese mai mult bravadă;

cedase destul de repede, imediat ce fusese pus la treabă! Era amuzant că Anna, cel mai supus Surplus al ei, era disperat de dornică să meargă unde fusese trimis Patrick, să muncească până la epuizare. Nimic nu se poate compara cu a construi în arșița deșertului, ceva care să-i dea unui Surplus rebel puțină perspectivă asupra a ceea ce-l așteaptă. Autoritățile nu știau nimic, desigur! Să vinzi Surpluși drept sclavi de muncă nu era oficial aprobat, și nici să fii implicat pe piața neagră a medicamentelor pentru Longevitate nu făcea parte din descrierea funcției ei. Dar poate că ar fi trebuit să-i dea un salariu mai bun, dacă nu voiau ca ea să-și suplimenteze venitul, din când în când. Și oricum, nimeni nu-i simțise lipsa lui Patrick. Raportase că dosarul lui fusese pierdut și nimeni nu ceruse alte informații.

Desigur, uneori sistemul făcea și greșeli. Era cazul Surplusului cu numele Sheila, cea care se dovedise a fi de fapt progenitura a doi Neoptanți. Cretinii plecaseră în weekend lăsând copilul în grija bunicilor. Vecinii îl auziseră plângând și, închipuindu-și că era un Surplus, chemaseră Capturatorii, pentru a-și putea încasa recompensa. Sigur, părinții făcuseră apel, dar doamna Pincent se ținuse tare. Buncii nu aveau licență; deci, tehnic vorbind, Capturatorii respectaseră legea ridicând-o pe Sheila. Tehnic vorbind, în timpul șederii la bunici, Sheila era într-adevăr un Surplus.

Adevărul e că nu puteai să te apuci să-i trimiți înapoi, la fiecare mică greșeală a Autorităților; nu s-ar mai fi terminat niciodată. Dacă Sheila ar fi fost returnată părinților, aceasta i-ar fi stârnit și pe ceilalți Surpluși. Le-ar fi dat speranțe. Speranța e ultimul lucru pe care vrei să-l încurajezi la un Surplus. Nu, a făcut ce trebuia să facă. Părinții Sheilei au venit de cinci ori să o vadă – nu la Grange Hall desigur, ci la biroul din Londra; nimeni n-avea voie să se apropie la mai mult de doi kilometri de un Cămin de Surpluși, din motive de securitate. De cinci ori, mama fetei căzuse la picioarele doamnei Pincent, îmbrățișându-i gleznele și implorând-o

să-i dea fetița înapoi – o situație întru totul stânjenitoare și neplăcută.

Dar doamna Pincent nu cedase. De ce ar fi făcut-o? Sheila avea vârsta potrivită. Încă mai putea deveni un Bun Prețios, fără doar și poate. Și mai mult decât un Bun Prețios, dacă doamna Pincent avea mână liberă, Sheila, ca toți Surplusii-femele și într-o oarecare măsură și cei masculi, ar fi ajuns la o valoare de care părinții nici n-aveau habar. Celule tinere stem! Tinerețe în fiecare atom al trupului, după care plângeau laboratoarele din toată lumea. Asta nu le puteai explica părinților, mai ales când erau Neoptanți. Dar ceilalți ar fi fost recunoscători. Reînnoirea e o fiară flămândă; are nevoie să fie în permanență hrănită!

În ce-l privea pe Peter, el era altfel. Când sosise, părea foarte încântat de el însuși, mica javră arogantă! O privea direct în ochi și avea o figură ironică. Ca și cum i-ar fi spus: „Te cunosc. Știu totul despre tine.“ Probabil că asta era doar în mintea ei; cum ar fi putut ști tot un Surplus? Peter era inteligent, dar atât. Observase o slăbiciune și o folosea în avantajul lui.

Totuși, imaginație sau nu, asta o făcea să-l urască. Și, mai mult chiar, o făcea să-i fie teamă să-l lase să plece, până nu va dispărea privirea aceea din ochii lui. Să-l trimită în deșert ar fi fost prea periculos; ce se întâmpla dacă știa totuși ceva (oricât de greu i-ar fi fost să accepte o astfel de variantă)? Nici să-i piardă dosarul nu s-ar fi putut; nu, dacă ei *stăteau cu ochii pe el!*

Una peste alta, situația era de netolerat. Ar fi vrut să se poată ocupa singură de el. Și dacă Peter își închipuia că Margaret Pincent e slabă, nu știa ce-l așteaptă! Dacă săptămâna de bătaie și flămânzire de la începutul șederii lui aici n-a dat rezultate, mai existau și alte metode, mai interesante. Privarea de somn. O ședere mai îndelungată la Solitudine. Doamna Pincent voia să-l țină închis în celulă, până ce băiatul ajungea atât de disperat de nevoia de companie, încât ar fi strigat după ea.

Se gândi o clipă, apoi zâmbi scurt. Poate că totuși, pentru început, ar trebui să folosească drept armă amabilitatea. Și acesta era un mod de a răpune un Surplus: să-l faci să creadă că îl iubești, înainte de a abuza de încrederea lui, atât de desăvârșit, încât niciodată să nu mai aibă încredere în altă ființă omenească. Da, reflectă ea dând satisfacută din cap, îl va răpune pe Peter în felul acesta. Și, când va fi total distrus, se va descotorosi de el. Autoritățile vor trebui să-l ia de acolo. N-ar fi o pierdere prea mare. Distrus, Peter nu va mai putea fi de nici un folos nimănui.

Anna stătea cu ochii-n farfurie. Nu voia să-l vadă pe Peter. Nu voia nici măcar să știe de existența lui. Totuși, când scrută rapid Centrul Alimentar și descoperi că, în mod ciudat, Peter nu se afla acolo, simți un soi de dezamăgire, deoarece asta însemna că astfel nu va putea să vadă cu câtă putere încerca ea să-l ignore. Oftând de iritare, de parcă și absent Peter o putea plictisi, Anna își termină terciul din fulgi de ovăz de la micul dejun și se ridică să plece.

Dar chiar în momentul în care era gata să-și spele bolul și ceașca de plastic, Peter apăru în ușă flancat de doamna Pincent, statura lui bine făcută dominând-o pe Matroana Casei. Doamna Pincent descoperi privirea Annei și-i făcu semn să se apropie.

– Vreau să ai grijă de Peter, zise ea imediat ce Anna ajunse lângă ei. A venit la noi târziu și se pare că-i e greu să se acomodeze. Vreau să-i arăți toate rosturile de pe aici, să-l ajuți să învețe. Și să te asiguri că are pe pat o pătură în plus. Acum, Peter, bănuiesc că ești flămând. Anna, poți să faci în așa fel încât Peter să primească niște terci, înainte de a începe pregătirea din dimineața asta?

Annei îi sări inima, dar nu reacționează; se mulțumi să dea aprobator din cap. O pătură în plus era ceva nemaiauzit, aveau acces la așa ceva doar Prefecții, și doamna Pincent folosea un limbaj aproape familiar: „arată-i toate rosturile

de pe aici, ajută-l să învețe“. Era ceva deosebit și ciudat. Dar Anna știa că e mai bine să nu comenteze. Oricum, nu atâta timp cât doamna Pincent se afla prin apropiere.

Odată Matroana plecată, Anna se întoarse spre Peter.

– Nu știu ce ai făcut, dar acum se pare că doamna Pincent te place, e clar. Încă mai crezi că e diabolică? rosti ea cu trufie. Peter ridică încet capul și tremură ușor, făcând-o pe Anna să se îmblânzească. Am să-ți aduc micul dejun, continuă prudentă, și am să-ți arăt toate rosturile. Dar fără alte probleme. Fără să te mai furișezi noaptea prin dormitoare. Eu sunt Prefect și te voi ajuta să reușești să înveți care ți-e locul.

Peter dădu din cap împăciuitor.

– Mulțumesc, rosti el de-abia șoptit. Mulțumesc, Anna Covey.

Anna oftă iritată. Se anunța o zi lungă.

CAPITOLUL 6

Peter se dovedi a fi un băiat care prindea repede. Învăță imediat amplasamentul de la Grange Hall și, când Anna îl testă în legătură cu programul zilnic, fu impresionată să descopere că reușise să-l învețe pe dinafară, într-o singură zi. Nu știa dacă el era atent și la orele de pregătire ale băieților, dar la cursurile pe care le aveau împreună se comporta bine și politicos. Dacă n-ar fi fost obstinația lui de a-i spune Anna Covey, ar fi fost ca oricare alt Surplus. Participase chiar la cursul de știință și natură fără să-l contrazică pe instructor, deși – după aceea – când el și Anna rămaseră singuri, explodă;

– Toate sunt minciuni! mormăi el aruncând o privire în jur, pentru a vedea dacă nu ascultă cineva. Anna, trebuie să mă crezi. Nu așa ceva a vrut Mama Natură...

Anna scutură din cap.

– Crezi asta doar pentru că părinții tăi au vrut să mănânce prăjitura, dar să o și păstreze, zise ea fermă. Nu trebuie să fii furios pe domnul Sargent – fii furios pe părinții tăi! Ei sunt cei care au încălcat Declarația. Ei sunt cei care te-au făcut să vii aici.

Desigur, el nu era de acord. Niciodată nu fusese. Pe coridoare, la Centrul Alimentar, oriunde puteau să vorbească fără a fi surprinși, el critica Grange Hall, îi acuza pe Instruc-tori – după cât își dădea seama Anna, nu-i convenea nimic. De cele mai multe ori, ea îi cerea să tacă și să arate mai mult respect față de Mama Natură și față de Autorități, dar uneori curiozitatea punea stăpânire pe ea și se trezea întrebând pe furiș despre viața lui dinainte de Grange Hall, prefăcându-se totodată că nu e cu adevărat interesată. În realitate, Peter era o fereastră prin care Anna putea să zărească Lumea de Afară și tentația de a continua să se uite era copleșitoare.

– Am locuit la Londra, i-a spus Peter, într-o casă din Bloomsbury; un loc unde cu mulți ani în urmă obișnuiau să locuiască scriitorii faimoși.

Asta o interesa pe Anna, care tot se mai ascundea cât de des putea în Baia Fetelor Numărul 2, pentru a scrie în grabă în jurnalul ei, savurând momentele în care încerca să dea un sens lumii ei și să scape de frustrări. Casa unde crescuse Peter avea un apartament la subsol; acolo își petrecuse o mare parte din copilărie. Acolo învățase să scrie, să citească, să folosească computerul și să-și pună întrebări. Citise cărți și ziare și fusese încurajat „să-și formeze o opinie“. Însăși ideea de a i se permite să citească istorii, care nu aveau nici o legătură cu transformarea într-o Ființă Folositoare, i se părea Annei incredibil de palpitanță, ei, căreia i se permisese să citească doar cărți cu texte aprobate, despre medicamentele pentru Longevitate și despre gospodărit, alături de lucrări vaste și plictisitoare cum erau *Rușinea Surplusului* și tratatul *Surplusul: o povară pentru Natură*, cărți ce proslăveau realizările medicamentelor pentru Longevitate și explicau în paragrafe lungi și detaliate Problema Surplusilor și Abordarea Umană Luminată, ce permitea Surplusilor să muncească pentru a-și ispăși Păcatul Existenței. Anna citise astfel de cărți iar și iar, delectându-se cu acele cuvinte

frumoase și cu argumente bine structurate, care o convinseseră mai mult decât orice spunea doamna Pincet că viața ei e o impostură și că tot ce putea să facă era să muncească din greu, în speranța că până la urmă va putea deveni suficient de valoroasă pentru ca Păcatul Existenței ei să poată fi iertat.

În ce-l privea, Peter nu știa nimic despre aceste cărți, dar le compensa prin cunoștințele lui despre Lumea de Afară, despre lucruri pe care Anna nu visase niciodată să le vadă sau să le atingă. O dată pe an, îi spusese el, mergea la țară, unde exista un câmp atât de mare încât putea să alerge pe el, fără ca cineva să-l vadă sau să-l audă strigând. Cu ocazia acestor scurte excursii, putea să țipe cât îl ținea gura, știind că tot restul anului era obligat să se ascundă și să vorbească numai în șoaptă.

Peter nu vorbea prea mult despre părinții lui – de fapt, nu vorbea deloc. Îi spusese Annei doar că adulții pe care îi cunoștea făceau toți parte din Mișcarea Subterană, întemeiată pentru a lupta împotriva Autorităților și pentru a contesta Declarația. Când părinții Annei ieșiseră din închisoare, se alăturaseră Mișcării Subterane, iar Peter se dusese să locuiască cu ei. Spunea că aceștia încercaseră să afle cât mai multe despre cum erau folosiți Surplușii.

Anna nu-l lua în serios, iar ura lui împotriva sistemului sau poveștile lui despre presupușii ei părinți n-o interesau. Dar resimțea o plăcere vinovată ascultându-l vorbind despre viața lui de Afară, bucurându-se de ideea de a alerga pe câmp, strigând și râzând. Se gândea că și ei i-ar plăcea asta foarte mult.

Într-o seară, exact la o lună după ce sosise la Grange Hall, Peter îi șopti Annei una dintre aceste povești de Afară. Terminaseră amândoi de făcut curățenie după cină în Centrul Alimentar și ședeau la una dintre mese ștergând tacâmuri.

În timp ce lua în mână vechile furculițe și cuțite de oțel inoxidabil, ștergându-le metodic cu cârpe vechi, el îi descria cum stătea la țară lângă un foc de tabără, făcut din lemne pe care le adunaseră pe furiș de pe râu, prăjind nalbă-de-mare și jucând ceva ce se numea joc de cărți. Apoi i-a povestit de Virginia Woolf, o scriitoare care trăise în Bloomsbury cu mulți, mulți ani în urmă și care-și publicase prima carte în 1915. „A scris tot timpul, spunea Peter, dar nici scrisul n-a putut să o facă fericită și până la urmă s-a sinucis.“

Anna asculta în tăcere, în timp ce răzuia grăsimea încleiată de pe cuțitul pe care-l ținea în mână – spălarea tacâmurilor cu apă de-abia călduță arareori reușea altceva decât înlăturarea bucăților mari de mâncare; doamna Pincent nu considera necesare sau disponibile soluțiile de curățat. Dacă Virginia Woolf fusese un Legal, ce o determinase oare să se omoare? se întreba ea. Virginia Woolf putea probabil să facă zgomot cât dorea și nu cunoștea rușinea de a fi Surplus. Anna se încruntă și observă că Peter o privea fix. Încă mai găsea deconcertant modul cum privea el oamenii, în ochi, fără rușine.

– Ce este? întrebă ea. Să știi că n-ar trebui să te uiți la oameni în felul acesta. E lipsit de politețe.

Peter rânji, ca și cum nu i-ar fi părut dacă era lipsit de politețe sau nu, apoi figura lui deveni serioasă.

– Chiar îți urăști părinții? o întrebă el.

Anna răspuse fără să ezite:

– Sigur că îi urăsc. Ei poartă toată vina.

– Toată vina pentru ce?

Anna oftă. Uneori Peter era așa de prost!

– Pentru că mă aflu aici. Că sunt răspunzătoare. Că plătesc Mamei Natură pentru Păcatele lor. Indiferent ce spui tu, Declarația a fost făcută cu un motiv întemeiat, și părinții mei au abuzat de bunăvoința Mamei Natură. Mă fac să vărs!

– Și tu chiar crezi că ei greșesc și că Autoritățile au dreptate?

Anna dădu din cap.

– Sigur că asta cred, zise ea categorică. Acesta e adevărul. Chiar dacă tu îi cunoști, nu-mi pasă. Merită să se ducă înapoi la închisoare și să stea acolo tot restul vieții. Acum, te rog să nu mai vorbești despre asta.

Peter o privi, apoi îi luă ferm mâinile într-ale lui.

– Părinții tăi te iubesc, declară el cu voce joasă. Nu ești nici un fel de Surplus al nimănui, ești Anna Covey și n-ar fi trebuit să fii închisă aici niciodată. Doamna Pincenț a ta e ființa pe care trebuie să o urăști. Ea e cea care îți spală creierul, cea care te bate și te înfometează, exact cum a încercat să facă și cu mine. Exact cum o va face din nou, când își va da seama că n-a câștigat bătălia. Trebuie să plecăm de aici. Trebuie să ne întoarcem la Londra.

Anna îl privi fix, cu buzele strânse.

– Îmi spală creierul! rosti ea disprețuitoare. Nici măcar nu există o astfel de expresie.

Peter zâmbi sarcastic.

– Presupun că nu e o expresie care se folosește aici la Grange Hall, dar e clar că e o expresie, Anna. Și înseamnă încredințare. Să te faci să gândești lucruri care nu sunt adevărate, să te faci să crezi că nu meriți să trăiești Afară, că ești norocoasă că stai în închisoarea asta.

Anna se dădu înapoi, cu ochii usturând-o de lacrimi. De obicei îi plăcea să învețe expresii noi, considerându-le niște bunuri emoționante, pe care le putea folosi când voia – în jurnalul ei, sau în conversație – delectându-se cu noutatea și frumusețea fiecăreia. Dar nu era nimic frumos în expresia “spălarea creierului”. Să-ți curețe creierul. Să-l lase gol!

– Dacă vreun creier are nevoie de spălare, acela este al tău! rosti ea furioasă. Nu știi nimic! Ești plin de minciuni, Peter!

– Nu, răspunse Peter imediat strângând-o de mână. Nu eu sunt cel care minte, Anna. Tu și cu mine putem ieși de aici. Amândoi. Există o întreagă lume acolo Afară, Anna, o lume întreagă pe care să o explorăm. Și o casă care te așteaptă la Londra.

O privi încordat și ea se simți mai slabă, simți că dorește să-l creadă măcar o clipă, dar apoi își smulse mâna. Nu putea să-l asculte. Nu trebuia să-l asculte. Fiecare paragraf din *Rușinea Surplusului* dezmințea argumentele lui, explicând într-o proză vastă și detaliată de ce anume greșea.

– Nu vreau să merg la Londra. Și oricum, vorbești numai prostii, zise ea înflăcărată. Părinții mei nu mă iubesc. Dacă m-ar fi iubit, nu m-ar fi avut niciodată. Doamna Pincent e cea care mi-a cerut să am grijă de tine, așa că nu știu de ce o urăști atât. Te bate doar pentru binele tău, să te facă să-ți dai seama de adevăr... Își simți vocea tremurând de emoție și încercă să se stăpânească, ștergându-și ochii iritată. Aș vrea ca doamna Pincent să fi rugat pe altcineva să aibă grijă de tine, continuă ea cu voce blândă și joasă. Nu vreau decât să mă lași în pace.

Peter o privi fix, cu ochi strălucitori.

– Nu cred că asta vrei cu adevărat, Anna Covey, dar, dacă insiști, atunci am să te las în pace, zise el cu amărăciune. Totuși, greșești în privința părinților tăi, și de asemenea greșești și în legătură cu Grange Hall și cu doamna Pincent. Intenționez să plec într-un fel de aici și tu va trebui să vii cu mine. Aici nu ești în siguranță.

Anna îl privi cu dispreț.

– Sigur că sunt în siguranță aici, afirmă ea. Mai în siguranță decât să încerc să scap plecând Afară, când nu vor face decât să-i trimită pe Capturatori după mine și să mă bage într-o tabără de muncă silnică. Problema ta este că-ți închi-pui că ești mai bun decât ceilalți Surpluși, că îți imaginezi că regulile nu ți se aplică și ție. Ei bine, realitatea e alta, și m-am

săturat să te ascult vorbind despre părinții mei și despre toate celelalte treburi. Nu vreau să mai aud nimic. Și nu te aștepta să continui să am grijă de tine.

Peter ridică din umeri, dar ochii lui întunecați erau în continuare pironiți asupra Annei, făcând-o să se simtă prost.

– Bine, continuă tot așa, rosti el cu un ton egal. Stai aici și transformă-te într-o servitoare bună. Permite-le doamnei Pincent și celorlalți să-ți spună ce să faci, ce să gândești – sau mai bine, ce să nu gândești. Ai să vezi dacă îmi pasă! Chiar dacă am fost capturat doar pentru a putea să te gădesc, pentru a putea să te duc înapoi la părinții tăi! Asta-i problema mea. Sunt sigur că vei fi foarte fericită, Anna Covey!

– Nu-mi mai spune așa! strigă Anna ducându-și mâinile la urechi. N-am cerut eu să vii...

– Nu, n-ai făcut-o, ai dreptate, rosti Peter încet. Privi în lături și-și încrucișă brațele în defensivă. Știi, n-a fost ușor să te descopăr aici la Grange Hall. Și am știut că șederea aici se va dovedi o treabă foarte grea. Dar niciodată n-am crezut că *tu* vei fi atât de dificilă. Am crezut că vei fi încântată că am venit.

– Sunt încântată că ai venit, zise Anna repede, surprinsă ea însăși de ce spusese. Dar greșești în legătură cu tot restul. E mai bine să pleci, e categoric mai bine. Totuși, n-ai putea să rămâi și să fii prietenul meu? Peter dădu din cap și Anna își roti ochii iritată. Ascultă, aș putea să dau de necaz numai vorbind cu tine despre asta, continuă ea. Adevărul e că doamnei Pincent pare să-i placă acum de tine. Ai putea să trăiești bine aici, în loc să-ți petreci toată viața ascunzându-te.

– Pot să te asigur că doamna Pincent nu mă place, zise Peter sarcastic. Nu-i place de nici unul dintre noi. O persoană care poate să bată pe cineva în felul în care m-a bătut ea pe mine nu e capabilă de astfel de sentimente.

Anna își plecă ochii în pământ. Se aștepta la o astfel de replică.

– N-ai fi fost bătut, dacă n-ai fi încălcat regulile, zise ea calmă.

– Te-ai lăsat pur și simplu înșelată de toate aiurelile ei, nu-i așa? zise Peter oftând. Crezi fiecare cuvânt cu care te-a hrănit femeia asta. Ei bine, eu nu, Anna! Avem același drept să existăm pe această planetă, ca și doamna Pincent. Chiar mai mult decât ea. Ei sunt cei care au abuzat devenind nemuritori, și acum ne acuză pe noi. Ochii lui Peter sclipiră și Anna îl privi terorizată. Ceea ce tocmai spusese era o blasfemie. Dacă l-ar fi auzit cineva, ar fi fost biciuit pe loc. Și ea de asemenea, doar pentru că îl ascultase vorbind. Fii atentă, continuă el cu un suspin. Am să ies de aici și, dacă tu nu vrei să vii cu mine, treaba ta. Dar nu pot aștepta o veșnicie. Trebuie să te hotărăști, Anna Covey. Trebuie să hotărăști dacă ai de gând să fii toată viața o sclavă sau nu.

Anna îl privi fix pe Peter, apoi se ridică descoperind astfel că picioarele îi tremurau. Cum îndrăznește Peter să-i spună că era o sclavă? Sprijinindu-se cu o mână de masă pentru a-și reveni, inspiră adânc și se strădui să-l privească în ochi.

– M-am hotărât deja, șuieră ea. Tu ești cel care crede în aiureli, Peter. Eu sunt Prefect. *Prefect*. În șase luni devin Bun Prețios. Tu poți să-ți distrugi viața, dar n-ai să o distrugi și pe a mea. Încearcă să scapi dacă vrei, dar eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta. De altfel, nu vreau să am nimic de-a face nici cu tine.

Și cu asta se întoarce și plecă, lăsându-l pe Peter singur în vasta sală a Centrului Alimentar. Ieși pe ușă fără să mai gândească, traversă curtea acoperită ce separa sala de mese de clădirea principală, apoi se îndreptă și mai repede spre scări. Numai când ajunse la etajul al doilea își dădu seama unde se ducea și astfel în curând alerga spre Baia Fetelor Numărul 2. Odată ajunsă acolo, se asigură că nu era nimeni altcineva înăuntru și că ușa era închisă în spatele ei,

apoi izbucni în sfârșit în plâns, în timp ce se prăbușea pe pardoseală, sufocată de suspine.

– Nu sunt Anna Covey, își zise pe când își ștergea lacrimile. Nu sunt Anna Covey. Sunt Surplus Anna. Asta sunt. Știu că asta sunt. Te rog, fă ca lucrurile să revină la normal. Te rog, fă ca totul să fie din nou în ordine.

CAPITOLUL 7

3 martie 2140

Peter spune că sunt o sclavă și că ar trebui să cer mai mult de la viață. Mă înfurie atât de tare! Nu sunt sclavă. Sunt un Surplus bun. Nu eu am ales să fiu – pur și simplu s-a întâmplat și nu văd de ce Peter trebuie să mă facă să mă simt atât de prost în legătură cu asta.

El spune că e prietenul meu și totuși mă supără atât de rău. Când vorbește despre Lumea de Afară simt că nu mai am aer: mă face să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc acolo, iar asta e o pierdere de timp, pentru că eu sunt Surplus, așa că n-o să văd niciodată Lumea de Afară.

Dacă era într-adevăr prietenul meu, ar fi spus lucruri atât de prostești și de oribile?

Lui Peter nu-i e frică, așa cum ne este nouă celorlalți. Și asta îl face periculos. E periculos și să stau lângă el, deoarece nu știu niciodată ce urmează să mai spună și, indiferent

ce zice, e ceva ce n-ar putea niciodată repeta de față cu doamna Pincenț. Uneori însă spune lucruri drăguțe sau se uită la mine și nu pare prea periculos, pare emoționat, deși probabil e același lucru. Și mi-e teamă și pentru că, dincolo de toate astea, eu nu sunt de fapt material pentru un Bun Prețios, sunt doar un Surplus, și, indiferent cât de mult aș munci și m-aș strădui să fie totul bine, voi sfârși întotdeauna prin „a mă prăbuși“, pentru că îmi plac lucruri care n-ar trebui să-mi placă și fac lucruri pe care n-ar trebui să le fac. Chiar acum, n-ar trebui să scriu. N-ar trebui să am un jurnal. Poate chiar nu sunt mai bună decât Peter. Poate că până la urmă eu sunt cea periculoasă.

La Grange Hall diferențierea între sexe se făcea în diverse moduri: în primul rând prin poziționarea dormitoarelor, care se aflau la etaje diferite; în al doilea rând prin orarul cursurilor de pregătire – cel puțin jumătate dintre orele unei zile erau specializate, numai pentru fete sau numai pentru băieți, și aveau ca scop câștigarea de experiență în diverse domenii, experiență pe care Surplușii să o folosească în beneficiul viitorilor lor angajatori; iar, în al treilea rând, băieții și fetele se deosebeau prin modul în care abordau detenția și prin subterfugiile la care apelau pentru a-și face viețile suportabile, perspectivele mai puțin deprimante.

Fetele, cu una sau două excepții, petreceau fiecare zi întrecându-se una pe alta, în încercarea de a-și dovedi adevărata valoare în fața Mamei Natură. Între ele nu prea existau sentimente de prietenie, chiar dacă dădeau impresia că se înțeleg foarte bine și, de multe ori, în loc să muncească, vorbeau despre Lumea de Afară și despre cum ar fi fost să se fi născut Oameni Legali, să aibă viața așternută înainte ca un covor minunat și moale, plin de plăceri și speranțe. Mila, simpatia și empatia erau calități de care Surplușii

femele nu-și permiteau luxul de a da dovadă; mila sau simpatia arătate față de cineva puteau să scoată în evidență propriile slăbiciuni, propriul destin. Așa că, în schimb, fetele trăiau una lângă alta fără să coboare niciodată garda de tot, aproape întotdeauna înfrânându-și instinctele, nepunând întrebări și supraveghindu-se în permanență una pe alta, pentru cea mai mică abatere, chiar și în momentele de recreere. Cu aproximativ o oră înainte de culcare, când arareori toate treburile menajere din ziua aceea erau terminate satisfăcător și fetelor din dormitorul Annei le rămânea puțin timp liber, jucau întotdeauna același joc. Se numea Legal-Surplus, în care una dintre fete era proclamată „Legal“ pe durata jocului și alta era Surplusul ei. Fata „Legal“ putea să-i ceară Surplusului ei să facă orice, de la a linge pardoseala, până la a mânca excremente. Cu cât mai creativă și inventivă era Legala, în găsierea metodelor de umilire și abuzare a Surplusului, cu atât celelalte fete aplaudau și râdeau mai tare, până se anunța Stingerea și Surplusului din joc și se permitea să scape de cea care o chinuia.

Pe de altă parte, băieții nu-și lăsau gândurile să rătăcească prea departe, nu-și băteau capul cu probleme legate de viețile lor neînsemnate de slujitori. Ei încercau mai degrabă să se obișnuiască cu frustrarea și neliniștea, angajându-se în cât mai multe activități fizice. Regulile lor de angrenare în joc erau similare celor folosite în jocul Surplusilor femele – unul împotriva altuia, cu ceilalți Surpluși drept spectatori, dar în versiunea băieților, victima și bătaușul nu erau aleși prin rotație; mai curând, același băiat sau aceeași băieți erau aleși și atacați de aceeași bătauși, ceilalți stând și privind, simțind indirect plăcerea fiecărei lovituri, imaginându-și sentimentul puternic ce izvoră din supunerea totală a altuia. Jocul putea să continue până ce Surplușii spectatori nu se mai puteau controla și se aruncau și ei în încăierare, lovindu-și victima

cu picioarele și cu pumnii, sau pe oricine considerau că e mai slab decât ei. Această acțiune le permitea, cel puțin pentru scurt timp, să se simtă invincibili, ca și cum n-ar mai fi fost Surpluși; sângele care se scurgea în jurul trupurilor lor făcea ca tot ce era dincolo de dormitor să nu aibă sens – trecutul, prezentul, viitorul.

Doamna Pincent și Instructorii știaau de ambele jocuri și arareori interveneau. De fapt, Anna o văzuse pe doamna Pincent zâmbind și afirmând că în aceste jocuri Surplușii îi făceau ei treaba; fetele învățau să se supună complet stăpânilor Legali, în timp ce băieții îi selectau pe cei slabi de cei puternici și se eliberau de ură. Astfel, nici un Legal nu avea motiv să se teamă că va fi victima unei răbufniri de furie din partea Surplușilor. Băieții erau angajați adesea în grup, câte doi sau trei: un băiat mai slab și doi mai puternici; acest lucru le permitea să-și continue jocul până când băieții deveneau bărbați și nu mai erau stăpâniți de nevoia de a lupta, de a domina. Cu mulți ani în urmă, se făcuseră experiențe legate de hormoni, pentru a testa și a anihila dorința și nevoia de agresivitate a Surplușilor masculi, dar se dovedise că acestea le diminuau puterea și forța brută, așa că experiențele fuseseră abandonate la scurt timp după aceea.

Anna nu mai participa la jocurile din dormitorul ei. La urma urmei, acum era Prefect și era prea mare pentru astfel de lucruri. Dar nu acesta era motivul pentru care Anna nu mai putea asista la ororile la care cea care juca rolul Legalului o supunea pe cea din rolul Surplusului. Motivul real era că începuse să-și piardă apetitul pentru provocarea durerii; nu se mai simțea bine să privească cum altcineva era schingiuit sau să chinuiască ea însăși vreun Surplus; nu o mai încântau brutalitatea și lipsa de sensibilitate. Pe vremuri, țipetele stridente de plăcere, când Surplusul ales era

obiectul unei pedepse noi și oribile, o făcuseră să se simtă îmbărbătată și ușurată, pentru că, indiferent ce orori o așteptau în viață, nu aveau să fie niciodată la fel de îngrozitoare, nu avea să fie niciodată strivită așa cum „Legalul“ își strivea seara sclava. Însă Anna începuse de la o vreme să-și dea seama că ororile care o așteptau în viață nu constau din bătaii sau umilințe. Ea însăși era o oroare. Un Surplus. Un nedorit. O povară. Mai bine moartea. Și nici o durere, nici o lipsă de sensibilitate nu puteau să schimbe acest adevăr, să-l facă mai suportabil.

În seara aceea, când Anna ieși din Baia Fetelor Numărul 2, jocul era în plină desfășurare, cu Sheila ca Surplus și Tania stăpâna ei. Vederea lor îi făcu imediat stomacul să se strângă de anxietate. Tania era cu un an mai mică decât Anna și cu un an mai mare decât Sheila. Se afla la Grange Hall aproape de la naștere și era o fată înaltă, cu oase mari, cu păr șaten întunecat și ochi și mai întunecați. O domina pe Sheila, care era atât de slabă, încât părea că o pală de vânt ar putea să o doboare în orice clipă.

Părul Sheilei era arămiu-deschis, la fel și pistruii care îi acopereau pielea delicată, aproape albăstruie. Acestea, combinate cu statura ei fragilă și ochii albaștri apoși, făceau din ea o țintă ușoară pentru bătaii și insulte; iar fermitatea ei de oțel și refuzul de a accepta pretențiile celor ce o tiranizau făceau ca umilirea ei să fie și mai atractivă pentru bătauși. Situația se schimbase în urmă cu câteva luni, când Anna începuse să o protejeze, mai ales pentru că Sheila se ținea în permanență după ea, ceea ce făcea din bătăliile ei, bătăliile Annei. Până atunci Sheila fusese practic ținta fiecărei bătaușe de la Grange Hall.

Când Anna trecu pe lângă fete își întoarse privirea, refuzând diversele invitații de a asista la distracție și încercând să se convingă că jocul nu avea legătură cu ea. Dar când

ajunse în dreptul patului ei, auzi țipetele și batjocurile venind din partea cealaltă a dormitorului. Involuntar, își întoarse privirea. Apoi se încruntă. Spre surpriza ei, Sheila nu se afla pe pardoseală cu fața în jos și cu piciorul Taniei pe ceafă, sau într-o postură și mai umilitoare. Pur și simplu stătea lângă patul Taniei, cu lacrimile șiroindu-i pe față și trupul tremurând, în timp ce dădea din cap.

Anna își mută privirea, dar gălăgia făcută de Surplușii spectatori deveni asurzitoare, și până la urmă Anna întoarse iar ochii. Sheila stătea în continuare în fața Taniei, având acum semne roșii pe obraji, fără îndoială urma unor palme. Alte urme de violență nu se vedeau pe trupul ei.

Mușcându-și buzele, se îndreptă spre grupul de Surpluși. Tania o domina pe Sheila, sfredelind-o cu ochii și repetând întruna cu voce joasă:

– Spune! Spune! Spune!

La care Sheila dădea mai departe din cap, cu pumnii ei mici încleștați.

Anna le privi câteva secunde.

– E timpul să mergeți la culcare, zise ea. Opriți jocul, acum!

Câteva dintre fetele Surpluși se întoarseră spre ea cu o privire ciudată în ochi, iar Tania, fără a-și lua ochii de la Sheila, scutură din cap.

– N-a făcut încă ceea ce i-am poruncit să facă. Jocul nu se poate opri, până nu se va supune.

Ochii Annei se întoarseră spre Sheila.

– Haide, Sheila, o îndemnă ea, fă ce ți s-a spus, apoi ne ducem la culcare.

– Nu. N-am s-o fac.

Vocea Sheilei era calmă și joasă, dar fermă, și Anna își simți stomacul strângându-i-se. Nu aveai voie să spui nu. Aceasta era regula. Trebuia să faci ce îți cerea Legalul; asta

era tot. Nimeni nu spusese vreodată nu. De ce trebuia Sheila să fie atât de nesupusă?

– Sheila, e doar un joc. Trebuie să faci ce ți s-a poruncit, zise Anna simțind tensiunea din jur, în timp ce celelalte priveau fix și pline de surescitare scena care se desfășura în fața lor.

– Nu vreau, răspunse Sheila simplu. Nu vreau.

Anna se uită la Tania.

– Ce i-ai spus să facă? întrebă ea. Pentru că dacă i-ai cerut să iasă din dormitor, sau să-i spună ceva doamnei Pincent, știi bine că așa ceva nu e permis.

Tania zâmbi rece.

– Nu i-am cerut decât să spună ceva, atât. Și nu vrea s-o facă. Așa că deocamdată, jocul nu se poate termina. Ai înțeles?

– Să spună ceva? întrebă nesigură Anna. Asta e tot? Se uită la Sheila. Haide, Sheila, spune! Indiferent ce. Sheila dădu din cap. Fața ei era albă de furie sau de frică – Anna nu-și dădea seama care dintre ele. Ce i-ai cerut să spună? o întrebă apoi pe Tania.

– I-am cerut să spună că-și urăște părinții. Că părinții ei sunt niște lepădături de infractori și că merită să moară, afirmă Tania triumfătoare.

– N-am să spun asta niciodată, rosti Sheila încet. Nu-mi pasă ce-mi faci, n-am să spun.

– Trebuie să spui, zise Tania furioasă. Sunt stăpâna ta. Trebuie să faci ceea ce-ți poruncesc eu, altfel va trebui să te batem, toate. Și dacă tot n-ai să vrei să spui, atunci am să-i spun doamnei Pincent că nu-ți cunoști locul.

În timp ce Anna o privea pe Sheila stând dreaptă și curajoasă în fața Taniei, cu micul ei spate înțepenit și pleoapele grele de lacrimi, descoperi că se gândește la Peter și la vorbele lui

care îi răsunau în minte: „Părinții tăi te iubesc, Anna Covey. Te iubesc“.

Încercă să se adune.

– Sheila, trebuie să spui, rosti ea hotărâtă. La urma urmei, acesta e adevărul.

Ochii Sheilei se îngustară, și fata scutură cu mândrie din cap.

– Nu-i adevărat, zise ea cu voce scăzută. Și n-am să spun.

Tania devenise roșie la față.

– Îmi subminează autoritatea, zise ea orgolioasă. Eu sunt stăpâna ei. Trebuie să facă tot ce-i cer.

– Nu ești stăpâna mea, răspunse brusc Sheila. Eu n-am stăpâni. Nu sunt un Surplus. Părinții mei mă iubesc. Eu sunt un Legal și te urăsc. Pe toate vă urăsc.

Tania o privi fix cu gura căscată, apoi își trase mâna spre spate și o plesni iar puternic peste față. După care o trânti pe pardoseală și începu să dea în ea cu picioarele.

– Nu așa îi vorbești stăpânei tale! strigă ea. Ai să înveți să ai respect! Ești Surplus, Sheila. Ai auzit? Ești o lepădătură. Nu meriți să respiri același aer cu mine. Nu meriți să te afli în aceeași cameră cu mine. Ești o lepădătură, Sheila, n-ai nici o valoare. Tania privi în jur cu ochii strălucind. Voi toate sunteți lipsite de valoare! continuă ea furioasă. Toate sunteți niște lepădături! Toate!

Charlotte, o fată scurtă și îndesată, care dormea în singurul pat de lângă al Annei, începu să înainteze spre ele cu pași hotărâți.

– Dacă cineva e o lepădătură, tu ești aceea, zise ea încrucișându-și brațele și privind-o pe Tania amenințătoare. Nici nu ești în stare să gătești ca lumea. Ești o lepădătură nefolositoare și nimeni nu va dori vreodată să te angajeze. N-o să sfârșești bine, ascultă ce-ți spun!

– Pot să gătesc, ripostă Tania, care, îndreptându-se în toată înălțimea ei și luându-și ochii de la Sheila, o privi pe Charlotte. Și pot să cos mai bine decât tine. Pe *tine* nu va dori nimeni să te angajeze, deoarece ești prea urâtă pentru a te ține cineva într-o casă frumoasă. Nimeni nu va voi să se uite la tine toată ziua, chiar dacă vei fi o gospodină talentată și supusă. Tot urâtă rămâi.

Anna își plecă privirea și o văzu pe Sheila târându-se departe de Tania, înfiorată de durere, dar cu figura tot sfidătoare. Charlotte nu renunță. Se aruncă asupra Taniei și, apucând-o de păr, o trânti la pământ.

– Surplus prăpădit și... nefolositor, scuipe ea cuvintele plesnind-o pe Tania peste față.

Aceasta se răsuci într-o parte și reuși să-i dea un picior lui Charlotte, care căzu, țipând de durere. Dar, înainte ca Tania să poată să se ridice, Sheila apăru de nicăieri și se aruncă asupra ei bombardând-o cu pumnii ei mici.

– Încetați! țipă Anna. Jocul s-a terminat. E ora de culcare.

– Nu vreau să mă culc, zise Charlotte privind-o pe Anna drept în ochi. N-am chef!

Ochii Annei se îngustară.

– Surplus Charlotte, cunoaște-ți locul, mormăi ea. Am spus că e ora de culcare, așa că vei face ce spun eu.

Tania o dădu pe Sheila deoparte și se ridică.

– Și ce se întâmplă dacă n-o să te ascultăm? întrebă ea provocatoare. Ce urmează?

– Vei fi pedepsită, zise Anna feroce. Sunt Prefect.

– „Sunt Prefect!“ o ironiză Tania și vreo doi Surpluși râseră. Ei bine, și Prefecții trebuie să învețe care le este locul, continuă ea uitându-se la ceilalți Surpluși pentru a primi sprijin moral. Poate că e timpul să joci și tu jocul, Anna. Poate că e timpul să încetezi să mai fi așa măreață și să-ți amintești cine ești. Ce ești? Doar un Surplus, ca și noi celelalte.

Anna o privi fix.

– Știi că sunt Surplus, zise ea furioasă. Îmi cunosc locul. Cred că tu ești cea care nu și-l cunoaște.

– Nu, serios? Ei bine, poate că ai dreptate. Poate că locul meu nu e în acest dormitor, rosti Tania cu ochii strălucitori. Poate că locul meu e în alt dormitor. Sau pe coridor. Sau Afară. Poate că locul meu e în altă parte. Și atunci?

O privi fix pe Anna o clipă, apoi își aruncă capul pe spate și se îndreptă spre ușă deschizând-o și făcându-le celorlalte semn să i se alăture. Charlotte o urmă cu prudență, dar pe Sheila Anna o trase înapoi.

– Tu rămâi aici! ordonă ea. Stai exact unde ești.

Ieși pe coridor, pentru a supraveghea scena. Tania și Charlotte mergeau de-a lungul coridorului bătând la ușile dormitoarelor și strigând:

– Cunoaște-ți locul, Surplusule. Cunoaște-ți locul!

Una sau două uși se deschiseră și câteva fete își ițiră capul nervoase; fură imediat trase pe coridor de Charlotte sau de Tania.

Anna izbi în ușa dormitorului pentru a le atrage atenția.

– Vă duceți imediat înapoi, strigă ea, la culcare! Acum! Tania o privi și râse.

– Sau ce, Surplus Anna? Sau ce ne vei face? Vei alerga la doamna Pincent?

– Sau am să te bat chiar eu, zise Anna îndârjită. Ești un Surplus, Tania, și trebuie să te porți ca un Surplus, să te supui regulilor și să faci ce ți se spune. Nu ai dreptul să exiști, Surplus Tania, și dacă nu te porți în mod corespunzător, atunci...

– Atunci ce? întrebă Tania.

Avea ochii larg deschiși și părea înnebunită de surescitare.

– Atunci vei fi trimisă la Solitudine!

Pe coridor se lăsă tăcerea, iar figura Taniei se albi. Doamna Pinent apăruse în fața lor.

– Și vei fi bătută, continuă doamna Pinent, îndreptându-se spre Anna cu o față impasibilă. Anna, am auzit că te-ai oferit să o bați pe Tania. Ți-aș fi foarte îndatorată! Anna o privi pe doamna Pinent nesigură. Nu fusese niciodată pusă să bată un Surplus. Se presupunea că Surplușii nu aveau voie să ridice mâna la nimeni, în afară de regulile impuse de joc. Acum! adăugă doamna Pinent apăsător. În felul acesta, fiecare poate să vadă ce i se întâmplă unui Surplus care-și închipuie că e mai presus de reguli, care-și închipuie că poate să facă ce-i place, să o insulte pe Mama Natură și să subaprecieze omenirea, în generozitatea ei de a-i permite să trăiască. Anna se îndreptă ezitând spre Tania, care o privi sfidătoare. Lovește-o! ordonă doamna Pinent, care acum se îndrepta la rândul ei spre ea. Fă-o să-și recunoască Păcatele. Ajut-o să învețe din greșeli și să înțeleagă ce înseamnă să fii Surplus. Fă-o să vadă că nu e dorită, că e o povară; că fiecare pas făcut pe aceste coridoare e un pas furat. Fă-o să vadă că e lipsită de valoare, că, dacă moare, nu-i pasă nimănui, că de fapt lumea va fi mai bună dacă ea nu va mai abuza de ospitalitatea ei. Fă-o să înțeleagă toate astea, Anna!

Vocea doamnei Pinent era joasă și amenințătoare, și Anna descoperi că tremură. „Tania trebuie să înțeleagă, își spuse ea. Tania trebuie să învețe, de dragul ei însăși. De dragul nostru, al tuturor.“

Încet, își trase mâna în spate, pentru a o plesni peste față. Tania o privi o clipă, apoi ochii i se îndreptară spre doamna Pinent și din nou la ea. Și îi zâmbi, un zâmbet ironic, plin de ură și de dispreț.

Anna îi susținu privirea preț de o secundă și-și trase din nou mâna. Frustrarea și furia clocoteau în ea și ar fi vrut să-și lase turbarea să izbucnească, dar nu putea s-o facă. Indiferent

cât de mult voia ca Tania să-și cunoască locul, nu putea să o lovească. Și înțelegerea acestui fapt o îngrozi, mai ales când un nou zâmbet ironic se așternu pe chipul Taniei.

– Hai, lovește-mă, șuieră ea. Dă-i drumul. Sau nu ești atât de dură pe cât te crezi, Surplus Anna?

Anna o privi fix, incapabilă să se miște.

– Mulțumesc, Anna, rosti până la urmă doamna Pincent. Surplus Tania va sta restul nopții la Solitudine, ca și Surplus Charlotte, după ce vor trece prin biroul meu. Voi celelalte veți sări peste micul dejun de mâine și va trebui să îndepliniți treburi menajere suplimentare, în fiecare seară din această săptămână.

Imediat, privirea insolentă din ochii Taniei fu înlocuită de teamă, și Anna privi tăcută când ea și Charlotte fură duse de acolo, iar coridorul se goli rapid.

– Duceți-vă și spălați-vă pe dinți, după care vreau ca toate luminile să fie stinse, zise ea trecând pe pilot automat, în timp ce se îndrepta spre dormitorul ei, încercând să-și dea seama de ce se simțea atât de prost, încercând să afle de ce nu fusese în stare să o pedepsească pe Tania. Surplusii au nevoie de dinți buni, continuă ea făcându-se ecoul cuvintelor spuse de doamna Pincent de nenumărate ori. Nimeni nu va suporta costurile tratamentului stomatologic al unui Surplus.

Apoi se îndreptă agale spre Sheila, care stătea pe patul ei strângându-și genunchii la piept.

– Du-te și spală-te pe dinți, Surplus Sheila, rosti Anna categorică. Apoi se uită în jur la celelalte spectatoare. Și să nu mai aud de nici un joc, până n-am să spun eu. A înțeles toată lumea? Toți de aici suntem Surpluși, și poate că avem nevoie să ni se amintească asta timp de câteva zile.

Fetele ridicară din umeri și dădură din cap îndreptându-se în șir indian spre băi, pentru a se spăla pe dinți. Anna le

urmă și în curând descoperi că Sheila se afla la bazinul de lângă ea.

– Știi Anna, eu nu sunt Surplus, șopti Sheila aproape fără glas, tresărind de durere în timp ce obrazii i se mișcau. Și într-o zi își vor da seama și voi fi liberă. Și când se va întâmpla asta, am să o iau pe Surplus Tania menajeră și am să o pedepsesc în fiecare zi. Și te voi lua și pe tine menajeră, Anna, dar pe tine n-am să te pedepsesc. În afară de cazul în care ai s-o meriți.

Și cu privirea ațintită înainte, Sheila apucă periuța și începu să se spele pe dinți.

CAPITOLUL 8

A doua zi, Tania și Charlotte reveniră de la Solitudine, la timp pentru cursurile de dimineață. Nici una nu-și băgă în seamă colegele. Urme roșii edificatoare erau evidente pe obraji și pe mâinile lor, și Anna bănuia că mai existau și altele ascunse pe sub salopete. Ochii lor păstrau urmele unei nopți nedormite – umbre negre și pleoape umflate.

Anna, care se simțea la fel de obosită, fără a mai menționa foamea ce o chinuia pentru că nu primiseră micul dejun, nu se putu opri să nu observe că Peter lipsea de la ore – o înfuriase cu aluziile lui referitoare la părinții ei, mai tare decât își dăduse seama. N-ar fi fost surprinsă să afle că și el își petrecuse noaptea la Solitudine, pentru cine știe ce vină. De fapt, se cam așteptase să-l vadă venind odată cu Charlotte și cu Tania.

Dar Peter nu-și făcu apariția până la terminarea orei.

După ce toată lumea remarcase apariția Taniei și a lui Charlotte, istoria jocului din seara aceea răspândindu-se repede la cursuri, Surplușii începură să șușotească în legătură cu absența lui Peter, făcându-și semne unul altuia și uitându-se cu subînțeles la pupitrul gol de lângă Anna, unde stătea el

de obicei. Ea era însă prea mândră pentru a se implica în flecărelile lor. În schimb, privea hotărâtă drept înainte, încercând să-și ignore bolboroseala din stomac și ascultând-o cu atenție pe doamna Dawson, care explica doct cum trebuie Surplușii să stăpânească Invizibilitatea – abilitatea de a fi în permanență la îndemnă, fără să le fie simțită prezența. „Bine că nu e Peter aici, să o contrazică“, îi trecu prin cap. Doamna Dawson avea întotdeauna un aer dur, și Peter nu rata niciodată ocazia de a se purta urât la acest curs, fiind pedepsit de fiecare dată.

Dacă doamna Pinent era mai minionă, doamna Dawson era o femeie masivă – înaltă cam de 1,88 metri și cu straturi de carne care se bălăbăneau când se mișca. Părul, deși adunat în coc, ca și al doamnei Pinent, reușea mereu să se desfacă, ceea ce însemna că trebuia în permanență să și-l dea la o parte de pe față.

Annei îi plăcea doamna Dawson și era hotărâtă să fie conștiincioasă la ora ei. Cursul pe care îl predă ea – bunele maniere – era foarte important pentru Surpluși. Doamna Pinent spunea că Legalii considerau bunele maniere una dintre cele mai atractive abilități ale Surplușilor, masculi sau femele.

– Trebuie să te porți ca și cum n-ai exista, spunea doamna Dawson răspicat. Când te ocupi de treburile menajere, trebuie să te confunzi cu decorul, dar când e nevoie de tine, trebuie imediat să apari. E o mare iscusință, pe care o veți învăța exersând...

Anna dădu cu seriozitate din cap și se imagină în casa doamnei Sharpe, apărând din umbră când aceasta avea nevoie de ea, și confundându-se cu decorul când nu era necesară. Surplusul perfect. Un adevărat Bun Prețios.

– Și cum puteți să faceți în așa fel ca prezența voastră să nu fie simțită? Tania?

Anna își îngădui o privire rapidă spre Tania, care se uita drept înainte.

– Ținând ochii plecați, răspunse Tania cu o voce ușor tremurândă, care nu mai păstra nimic din obrăznicia din seara trecută.

– Și altceva? mai întrebă doamna Dawson.

– Un Surplus nu are voie să vorbească sau să-și exprime părerile, continuă Tania liniștită. Nu are voie să gândească, să citească sau să facă ceva ce l-ar putea distra de la treabă.

– Foarte adevărat, zise doamna Dawson privind-o gânditoare. Dar tu ce spui, Charlotte? Ai ceva de adăugat?

Charlotte, care avea un ochi vânăt și o expresie înfrântă, își mușcă buzele.

– Un Surplus trebuie să anticipeze nevoile Legalilor, rosti ea ezitantă. Să se gândească în permanență la ce ar putea să aibă ei nevoie, sau să dorească...

Doamna Dawson dădu afirmativ din cap.

– Adevărat, Charlotte. Să vă gândiți tot timpul ce ar putea să dorească Legalii. Dar ce spui de lucrurile pe care ai putea să le dorești tu, Charlotte? Despre astea ce spui?

Charlotte lăsă privirea în jos.

– Noi suntem Surpluși, rosti hotărâtă. Noi nu dorim nimic. Nu avem dreptul la dorințe. Existăm pentru a servi.

– Buuun... zise doamna Dawson în final. Hai să vedem cum vom face asta practic. Vreau să traversați camera prin fața mea, unul după altul. În liniște, așa încât eu să nu aud absolut nimic. Anna, pornește tu.

Surplușii se adunară într-un colț al camerei, și Anna lunecă de-a curmezișul pardoselii, cât de silențios putu, urmată de Sheila și de Tania, toate primind de la doamna Dawson aprobări din cap. Următorul Surplus, Harry, își începu traseul ridicând picioarele și încruntându-se de încordare. Harry era un băiat înalt, cu părul creț, cu picioare mari și o statură aproape scheletică. Sosise la Grange Hall în același an cu Anna, dar avea mai multe în comun cu Surplușii care

sosiseră când erau mai în vârstă – era tăcut, adesea distrat și nu era bun de nimic, după cât putea să-și dea seama Anna.

– Te aud, îl repezi doamna Dawson. Treci înapoi și pornește din nou!

Roșind ușor, Harry se întoarse în colțul camerei și porni din nou, privindu-și intens picioarele mari, în timp ce încerca să le facă să nu scoată nici un zgomot.

– Nu! strigă doamna Dawson, după ce făcuse doar doi pași. Băiat neîndemânatic! Repetă.

Harry se retrase la loc și își șterse broboanele de transpirație de pe frunte, după care păși din nou, de data aceasta încercând să meargă în vârful picioarelor și privind-o agitat pe doamna Dawson. Cam la jumătatea drumului, aceasta deschise gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Ochii lui Harry se măriră anticipând o nouă admonestare și astfel își pierdu echilibrul, apucându-se de o bancă, pe care o trase după el în timp ce cădea.

Doamna Dawson se ridică în picioare.

– Sus! scoase ea un țipăt strident. În picioare, Surplus nefolositor! Harry se ridică scuzându-se exagerat, dar doamna Dawson fu surdă la cuvintele lui. Îi trase mâinile în față, i le puse pe un scaun și apoi apucă bățul pe care întotdeauna îl aducea cu ea, lovindu-l pe Harry peste degete. Neîndemânaticule! țipă ea. Ai să înveți să nu mai fii stângaci! Acum, repetă!

Alb la față de durere și din cauza șocului, Harry se înapoie la locul unde camarazii lui Surpluși își așteptau rândul. Unul dintre degete era îndoit în mod nefiresc, iar el părea dezorientat când începu să traverseze camera pentru a treia oară. Nu făcu decât un sfert din drum că se poticni din nou, așteptând inevitabila pedeapsă, cu tot trupul chirchit de frică.

Doamna Dawson îl privi cu dezgust.

– În seara asta nu primești cina și vei exersa traversarea camerei toată noaptea, stabili ea. Și dacă, înainte de micul

dejun, nu vei putea să o faci în liniște, nu vei primi nici un fel de mâncare mâine și vei repeta exercițiile și noaptea următoare, până vei putea să le execuți corect. Ai înțeles?

Harry dădu din cap și se îndreptă clătinându-se spre locul unde se aflau Anna, Sheila și Tania. Privea fix în pământ pipăindu-și mâna însângerată, când veni rândul Surplusului Charlie.

– Te-a bătut pentru că Surplus Peter nu e aici, îi șopti Charlie lui Harry câteva minute mai târziu, după ce traversase cu succes camera. Apoi o privi semnificativ pe Anna. Peter va plăti pentru asta! adăugă el.

Anna se uită la el, apoi privi în altă parte. Nu-i păsa. Nu-și dorea decât să fie un Bun Prețios. Și era hotărâtă să nu-i pese de nimic altceva. Chiar dacă buza îi tremura ușor și se simțea dintr-odată cuprinsă de frică și de nesiguranță, chiar dacă era aproape gata să cadă, era sigură că-și va reveni. În general, așa se întâmplau lucrurile la Grange Hall.

Avea grijă doamna Pincent de asta!

Restul zilei, Anna luă parte cu atâta conștiinciozitate la cursurile de pregătire și la treburile casnice, încât doamna Pincent ar fi fost mândră. Lustrui pardoseala dormitorului și apoi coridorul, pentru mai multă siguranță. Se duse la Centrul Alimentar mai devreme, pentru a ajuta la pregătirea cinei și nici nu clipi când i se încredință pregătirea cărnii. Ca Prefect, pregătirea cărnii era o treabă pe care avea dreptul să o delege unui Surplus mai tânăr. Era o muncă inferioară, îngreunată mult de faptul că unele cuțite de bucătărie erau atât de boante, încât de-abia zgâriau suprafața cărnii plină de zgârciuri, pe care o primeau o dată pe săptămână, rămășițe de la supermarketul local de unde își făceau Legalii cumpărăturile. Se apucă să scoată oasele și să taie carnea și tot timpul exersa invizibilitatea, ținându-și ochii plecați și picioarele lejere. În timp ce lucra, își concentra atenția doar asupra obligației ei de moment, repetând Jurămintele de Seară:

*Jur să slujesc și datoria să-mi plătesc
 În folosul unui Legal jur să muncesc.
 Sunt un Surplus și jur să-mi fie rușine,
 Naturii-Mamă recunoștință I se cuvine.
 Jur să ascult, nu să vorbesc,
 Dacă sunt slabă jur să mă-ntăresc.
 Jur să muncesc peste putere
 Să servesc Statul, dacă el o cere.*

Jurămintele de Seară erau spuse în fiecare noapte înainte de culcare. Acestea le reaminteau Surplusilor care le era locul în viață, după cum spunea doamna Pincent. Nu că Surplusii ar fi putut avea vreun țel, categoric nu; o astfel de idee ar fi însemnat că aveau un motiv pentru a exista, când de fapt nu aveau. Dar Jurămintele le dădeau Surplusilor o certitudine despre ce trebuiau să facă în viață, despre cum trebuiau să răsplătească Mama Natură și Statul, care aveau grijă de ei, în loc să-i azvârle înapoi de unde veniseră.

Anna nu reușise niciodată să înțeleagă cum s-ar putea face asta; unde puteau fi azvârliți? Dar n-o rugase niciodată pe doamna Pincent să-i explice, aștepta ziua când aceasta s-ar fi hotărât să-i arate.

Se încruntă și se îndreptă spre vana cea mare, în care trebuia să pună carnea pregătită pentru a fi gătită.

Dar, făcând asta, simți pe cineva în spatele ei. Întorcându-se brusc, văzu silueta Surplusului Charlie la doar câțiva zeci de centimetri de ea. Și Surplus Charlie era Prefect, dar în timp ce Anna își exercita autoritatea prin cuvinte ferme, încredere în reguli și mult discutata apropiere de doamna Pincent, autoritatea lui Charlie se baza mai ales pe dimensiunile lui. Nu era prea înalt pentru cei cincisprezece ani ai lui, dar compensa lipsa de înălțime prin volum, în parte datorită unei musculaturi naturale și în parte pentru că obișnuia să-și însușească mâncarea celorlalți băieți de la masa lui,

care renunțau bucuroși la pâinea sau la supa lor, deși sufereau mereu de foame, deoarece, altfel, ceea ce ar fi urmat ar fi fost mult mai rău decât foamea. Charlie putea să chinuie un băiat până ce acesta își pierde cu totul capul; putea să împartă pedepse atât de oribile, încât Solitudinea părea un repaus binevenit.

În acea zi avea fața umflată; Anna observase asta și în timpul orei de bune maniere, dar nu-i dăduse atenție. În mod obișnuit, Surplușii aveau contuzii și răni – rezultatul pedepșelor, al luptelor și al jocurilor: nimeni nu întreba de ce un obraz era roșu, sau o mână înfășurată într-un bandaj provizoriu și, dacă rana nu era foarte serioasă, nu se cerea și nici nu se dădea vreun tratament, niciodată. Doar în rare ocazii se trimitea după doctor. Se întâmplase doar de două ori, de când Anna se afla la Grange Hall: o dată pentru un băiat care-și ruptese piciorul în mai multe locuri în timpul unui joc și o dată când un Surplus nou-venit făcuse febră. Surplușilor le era frică de boală. În lipsa medicamentelor pentru Longevitate, erau foarte vulnerabili, dar puțini recunoșteau că nu se simțeau bine, dacă semnele bolii nu erau evidente; doamna Pincent le dăduse de înțeles în repetate rânduri că boala era un semn de slăbiciune. Boala sugera că Mama Natură nu credea că vei fi vreodată Folositor și voia să „te îndepărteze mai din vreme“.

Asta i se întâmplase și noului Surplus. Făcuse febră și, după câteva zile, a murit. „Gene proaste, i-a spus doamna Pincent Annei, câteva săptămâni mai târziu. S-a întâmplat ce trebuia să se întâmple.“

Anna îi aruncă o privire lui Charlie. Buzele îi erau însângerate și ochiul stâng abia putea fi zărit, ascuns de obrazul care se umflase protector în jurul lui. „Ciudat, își zise Anna nervoasă, că Charlie arată mai amenințător când e rănit.“

– Deci acum știu pe cine să acuz dacă nu e bine gătită carnea, zise Charlie sarcastic în timp ce Anna își îngusta ochii privindu-l.

– Ce vrei, Surplus Charlie? N-ar trebui să intri în bucătărie, zise ea străduindu-se cu greu să nu facă un pas înapoi. Se întoarse spre vană și continuă să arunce carnea în ea, dar îi putea simți ochii sfredelindu-i ceafa, și asta o neliniștea.

– Micul tău prieten, zise el cu voce joasă. Unde e?

Anna se încruntă și-l privi nesigură.

– Nu știu ce vrei să spui, rosti pe un ton neutru. Eu nu am prieteni, Charlie.

Acesta se apropie și mai mult, astfel încât Anna putea să-i simtă respirația în ceafă.

– Surplus Peter, zise el rece. Unde e?

Anna se opri. Charlie dormea în dormitorul lui Peter. Dacă el nu știa unde este, atunci cine?

Se întoarse prudentă.

– De ce vrei să știi unde e Peter? întrebă ea.

Charlie zâmbi cu superioritate.

– Știam eu! Deci a alergat la tine, nu-i așa? Dădu încet din cap. Știi că acest Surplus e o pacoste, nu-i așa, Anna? Știi că merită tot ceea ce primește. Și tu la fel.

Anna își încleștă mâna pe cuțitul pe care-l ținea.

– Nu știu ce vrei să spui, rosti hotărâtă, impunându-și să se uite în ochii lui Charlie, să-i arate că nu o intimidează.

„Nu mă poate amenința, își spuse. Eu sunt Prefect, nu un Surplus slab, pe care să-l bată el dacă are chef.“

Charlie ridică din umeri.

– Chiar dacă a alergat la tine, nu mai contează. A primit ce merita. Trebuie să învețe ce înseamnă respectul. Doamna Pincenț pricepe, să știi, Anna. Ea știe că Peter primește ceea ce merită, așa că nu e cazul să-i spui nimic. Crezi că tu ești Surplusul ei favorit, dar nu-i așa. În realitate, îi e milă de tine.

Anna simți cum i se strânge stomacul de furie.

– Nimănui nu-i e milă de mine, Surplus Charlie, mormăi ea.

Charlie zâmbi superior și se aplecă mai aproape de ea.

– Toată lumea te compătimentește, Surplus Anna. Mai ales Peter, rosti el cu voce amenințătoare. De ce crezi că încearcă să te protejeze? Pentru că își închipuie că ești vrednică de milă, de asta.

Anna îl privi fix, cu ochii larg deschiși.

– Să mă protejeze? întrebă ea nesigură. Nu știu despre ce vorbești.

– Despre asta vorbesc, mormăi Charlie desfăcându-și salopeta și dând la iveală o vânătaie verde-neagră, cât tot pieptul. E nebun. Și totul din cauză că i-am spus că cel mai folositor lucru pe care l-ar putea face pentru tine ar fi să te suprim din nefericirea de a fi Surplus. Și asta și cred. Anna putea să-i simtă respirația pe frunte și își scoase bărbia în afară, pentru a-i demonstra că nu era speriată. Indiferent unde e acum, continuă Charlie amenințător, o să-l gădesc. L-am izbit cu picioarele în cap, deoarece asta a meritat, și o s-o fac din nou. Îl voi ucide dacă va fi nevoie. Doamnei Pincent nu-i va păsa. Și, n-ai grijă, voi face în așa fel încât toul să pară un accident.

Înainte ca Anna să mai poată spune ceva, Charlie plecă evitând o Slujbașă care venea să controleze activitatea Annei.

– Grăbește-te, strigă aceasta furioasă privind conținutul vanei încă nefiert. Continuă-ți treaba, Surplus leneș ce ești!

– Da, răspunse Anna cu voce egală, în ciuda gândurilor care-i galopau prin minte. Îmi pare rău, o să fiu mai rapidă.

Adăugă apă fiartă și un pachet din ceva prăfos pentru a îngroșa tocana, dar pe când amesteca în ea, Jurămintele de Seară îi zburară din minte. Toate gândurile ei se îndreptau spre Peter. El avea probleme, iar datoria ei era să-l avertizeze, să-l pună la curent cu planurile lui Charlie. Știa că nu ar fi avut voie să se implice în așa ceva, că asta însemna să încalce

toate regulile pe care le respectase și le susținuse cu atâta fervoare aproape toată viața. Dar știa de asemenea că nu avea de ales. Peter era prietenul ei, indiferent cât de mult încerca s-o nege. Și Anna, care nu-i permisesese niciodată înainte inimii ei să se facă auzită, devenise acum, fără să vrea și inevitabil, roaba acesteia.

La ora 1.00 noaptea, Anna stătea întinsă în pat, trează, gândindu-se ce avea de făcut, imaginându-și cât de mult timp îi va lua să se ducă până la Solitudine, să vadă dacă Peter e acolo, ce riscuri erau să o trezească pe vreuna dintre fetele din dormitorul ei, sau și mai rău, să fie prinsă umblând pe coridoare. Nu mai existau camere de supraveghere la Grange Hall – la început fuseseră instalate, dar întreținerea lor era prea scumpă și nu erau bani prevăzuți pentru așa ceva. Iar doamna Pincet n-avea nevoie de camere de supraveghere pentru a-i ține pe Surplușii de la Grange Hall noaptea în pat; prefera să se bazeze pe o bună și demodată frică, prefera să patruleze ea personal coridoarele când nu putea să doarmă, ceea ce se întâmpla destul de des. Dacă Anna ar fi fost prinsă afară din camera ei ar fi fost bătută; dacă ar fi fost găsită îndreptându-se spre Solitudine, nici nu putea concepe o pedeapsă suficient de severă.

Prudentă, se ridică și privi în jur dormitorul mic și înghețat, care servise odată drept birou Directorului Operațiunilor din Departamentul Venituri și Beneficii. Existau acolo zece paturi în total, cu foarte puțin spațiu între ele, fiecare pat fiind format dintr-un cadru de fier și o saltea subțire. În nouă dintre ele dormeau celelalte fete Surpluși, cu părul răsfirat pe perne și mâinile strânse pumn, situație ce se repeta în tot căminul, la toate celelalte dormitoare și la toți ceilalți Surpluși.

Încercând să nu se gândească prea mult la ceea ce făcea, Anna coborî ușor din pat și, când picioarele îi atinseră pardoseala tare și rece, se înfioră.

Încet, amintindu-și exercițiile de la orele de bune maniere, se strecură în tăcere din dormitor și apoi de-a lungul coridorului. Grange Hall era ciudat de tăcut – chiar și Micuții păreau să fi adormit. O cuprinse un val de frică. Se simțea atât de expusă, atât de îngrozitor de vulnerabilă, singură în întuneric, cu degetele de la picioare chircite din cauza răcelii pardoselei. Cu cinci sute de Surpluși și treizeci de oameni din personal, arareori te simțea singur la Grange Hall; dar ceea ce simțea acum era pe cât de terifiant, pe atât de emoționant.

Strecurându-se pe uși, în jos pe scări și apoi de-a lungul coridorului rece, umed și întunecos ce se întindea la subsolul clădirii, Anna se trezi în sfârșit aproape de celulele Solitudinii. Tremurând, își înconjură trupul cu brațele.

– Ar fi bine să meriți ce fac eu acum, Surplus Peter, murmură ea făcând o cotitură.

Dar se opri brusc și se lipi de perete. Acolo, în fața uneia dintre celulele Solitudinii, se afla doamna Pinent împreună cu doi oameni, din care unul îl târa pe Peter prin ușa largă de metal, băgându-l în celulă.

Anna se încruntă, încercând să-și imagineze ce se întâmpla. Era bolnav? De unde îl aduceau?

Își simți inima bătând cu putere și își reținu respirația, ițindu-și capul de după colț, pentru a vedea ce se mai întâmplă. N-o văzuseră, era sigură de asta, dar dacă doamna Pinent și cei doi oameni intenționau să urce înapoi pe Scara 3, avea să fie prinsă ca într-o capcană. Nu exista nici un loc unde să se ascundă – pe coridorul cenușiu și dezolant nu se vedeau decât ușile încuiate ale încăperilor cu provizii și nu exista nici o posibilitate de scăpare; iar ei se aflau doar la câțiva metri distanță.

Însă, spre imensa ei ușurare, imediat ce oamenii îl băgară pe Peter înăuntru și încuiară ușa, se întoarseră și o urmară pe doamna Pinent pe coridor, în direcția opusă.

– Primiți banii sus, o auzi pe aceasta zicând pe când se depărtau. Și dacă spuneiți cuiva un singur cuvânt despre cele întâmplate, Autoritățile vor afla micile voastre aventuri de pe piața neagră, ați înțeles?

Anna îi auzi pe oameni mârâind un răspuns și așteptă până ce nu mai auzi pașii pe hol, apoi ieși tiptil de după colț îndreptându-se spre ușa celulei lui Peter.

– Peter, șopti ea. Peter, mă auzi? Sunt eu, Anna.

CAPITOLUL 9

Se scurseră cinci minute de chemări șoptite și ușoare bătăi în ușa celulei, înainte ca Anna să primească un răspuns de la Peter și chiar și atunci nu era altceva decât un geamăt.

– Peter, tu ești?

Câteva secunde nu se auzi nimic, apoi un hârșăit. Annei i se păru că Peter se apropia de ușă. Se simți speriată, ușurată și stânjenită în același timp.

– Anna?

Vocea lui era înăbușită și parcă adormită.

– Da. Am vrut... Am vrut doar să mă asigur că ești bine. Nu știam unde ești, și Surplus Charlie... Am vrut doar să văd dacă ești aici, rosti Anna cu greutate.

Tremura din tot corpul. Ar fi dorit să-i fi dat prin cap să-și ia pătura cu ea.

– Anna. Ești aici!

Anna se încruntă.

– Ești bine? șopti ea. Vorbești ciudat. Te-a rănit atât de rău Charlie?

Îl auzi pe Peter căscând.

– Capul, spuse el apoi. Simt... Mi-au dat ceva. O injecție. Mă simt amețit. De cât timp sunt aici?

Anna se încruntă din nou.

– Nu ți s-a făcut nici o injecție, Peter. Surplus Charlie ți-a dat cu picioarele în cap. Așa mi-a spus. Dar de ce te afli la Solitudine? A dat doamna Pincent peste voi?

– Nu știu, răspunse Peter vag. Îmi amintesc lupta. Dar doamna Pincent m-a luat din pat și m-a adus aici mai târziu, în timpul nopții. Mi-au făcut o injecție... Cât e ceasul?

Anna își privi încheietura mâinii.

– Unu și jumătate, răspunse ea, și tresări la gândul că-i mai rămăseseră doar câteva ore de somn. Ascultă, nu pot să mai rămân, adăugă repede. Trebuia doar să te avertizez în legătură cu Charlie. Vrea să te omoare, așa mi-a spus. N-am știut unde te afli, așa că...

– Cu Charlie mă descurc eu, rosti Peter cu o voce care începuse să sune mai normal. Dar, Anna, nu pleca! Nu încă. Mai stai de vorbă cu mine.

Anna își simți fața roșindu-se și își mușcă buzele rușinată. Pardoseala era înghețată și udă sub picioarele ei goale; totuși, se așeză.

– Nu trebuie să mă aperi, să știi, zise ea cu greutate. Nu trebuie să-l provoci pe Surplus Charlie. Pot să am grijă de mine însămi. Ai destule necazuri și așa.

– Nu-mi pasă de necazuri, comentă Peter hotărât.

– Nu spune asta! rosti Anna agitată. Când vei ieși de aici... Trebuie să înveți cum să te porți.

– Dacă voi ieși, zise Peter întunecat.

Anna oftă.

– Sigur că vei ieși, Peter. Trebuie doar să înveți și să-ți înveți lecția, asta e tot.

– Ce fel de lecție e asta? întrebă Peter cu voce iritată. Că nu trebuia să mă fi născut? Că nu trebuie să am nici o părere? Să nu-i spun lui Charlie că e un bățauș și un bătăran?

Anna deschise ochii mari.

– Așa i-ai spus?

– Da, așa. Și atunci, el și încă cinci s-au gândit să-mi folosească capul drept minge de fotbal. Presupun că de aceea sunt aici. Trebuie că după isprava asta s-a dus la doamna Pinent și i-a spus că eu am început, sau ceva asemănător.

Anna se încruntă.

– Charlie nu mi-a zis că i-ar fi spus doamnei Pinent, afirmă ea. De fapt, nici nu știa unde ești.

– Vrei să spui că nu știa unde sunt?

– Nici unul dintre noi nu știa. Vreau să spun că eu nu eram sigură că ești aici, jos. De aceea eu... vreau să spun...

– Ai venit să mă cauți? Vocea lui era veselă, parcă o tachina, și Anna se simți iar roșind.

– Eu... Am vrut doar să știu unde ești, spuse repede. Își drese glasul. Deci, ce s-a întâmplat? Când ai fost adus aici jos?

După o scurtă pauză, Peter începu să vorbească cu voce scăzută.

– Nu știu... Au venit după mine astă-noapte. Destul de târziu, pentru că dormeam. Și doamna Pinent continua să-mi pună întrebări și să mă lovească când nu-i răspundeam. Apoi am fost adus aici, după care m-au scos iar – tot în noaptea asta, presupun. Mi-a pus din nou întrebări, apoi omul acela a scos un ac și nu-mi mai amintesc nimic, până când nu m-au readus aici.

Anna se încruntă. Peter nu părea să fi primit o pedeapsă obișnuită.

Din câte văzuse ea în timp, doamna Pinent avea o mulțime de metode de a le da Surplusilor „o lecție“. Erau bătăile – de obicei cu o curea, uneori cu o riglă și arareori cu mâinile goale; era reducerea rațiilor, de la hrana caldă până la toată mâncarea; luarea păturilor; totul în funcție de

infracțiune; apoi exista munca suplimentară, adesea noaptea târziu; și mai era Solitudinea.

– Ce fel de întrebări? se interesă ea. Te întreba de ce ai fost rău? Când face asta trebuie să spui: „Pentru că am fost prost și n-am să mai fac niciodată.“

– Nu, nu despre asta vorbea. Continua să mă întrebe ce anume știu. Cine sunt eu. De ce sunt aici. Voiau să știe unde am locuit. Cred că voiau să le vorbesc despre părinții tăi. Totuși, n-am făcut-o. N-am spus absolut nimic. Sunt mult prea deștept pentru doamna Pincenț a ta.

– Nu e doamna Pincenț a mea, zise Anna în defensivă. Și de ce ar fi vrut ea să știe despre părinții mei?

Anna rosti cu greu cuvintele; nu-i era ușor să spună „părinții mei“ și mai ales să accepte faptul că „întâlnirea“ lui Peter cu doamna Pincenț avea vreo legătură cu ei.

Anna auzi ceva izbindu-se de perete.

– Da, părinții tăi.

– Ce zgomot a fost ăsta? întrebă Anna. Și de ce i-ar păsa ei de părinții mei? De ce și-a închipuit că i-ai cunoscut? Nu sunt decât niște infractori...

– Nu sunt infractori. Părinții tăi te iubesc, Anna. Și fac parte din Mișcarea Subterană.

Anna auzi din nou izbitura.

– Șșșșt, Peter, ce e zgomotul ăsta? întrebă nervoasă. O să trezești pe cineva.

– Ne aflăm cu două etaje mai jos decât dormitoarele, Anna Covey. Nu voi trezi pe nimeni. Simt nevoia să mă izbesc cu capul de perete, pentru a mă trezi. Probabil că m-au drogat.

Anna scutură din cap în timp ce-i dădu răspunsul logic.

– Surplusilor nu li se permite să ia droguri, zise ea imediat cu un ton autoritar. Toată lumea știe asta. Scrie în Declarație. Și încetează să-mi mai spui Anna Covey.

– E numele tău. Anna Covey. Eu cred că e un nume frumos. Și nu-mi pasă dacă Surplusilor li se permite să ia droguri sau nu – în mod cert mie mi-au injectat ceva. Se vede înțepătura pe braț.

Neștiind ce să mai spună, Anna începu să-și maseze unul din picioare, pe care le simțea acum ca pe niște sloiuri de gheață, încercând să impulsioneze sângele să circule puțin mai bine.

– Trebuie să mă duc în pat, Peter, zise îngrijorată. Am vrut doar să mă asigur că ești bine, și se pare că ești. Nu face vreo prostie. Doamna Pincent te va elibera în curând, știu că așa va face. Așteptă un răspuns, dar Peter rămase tăcut. Peter? Am spus că mă duc la culcare. Eu...

– Nu cred că mă va lăsa să ies, zise deodată Peter. A spus ceva despre suprimarea mea. Când veneam încoace, pe coridor. L-a întrebat pe unul dintre oameni dacă e calificat să suprime...

Anna scutură neîncrezătoare din cap.

– Nu fi prost, Peter, rosti fermă. Charlie e singurul care te-a amenințat. Oricum, erai adormit când ai fost adus aici, pe coridor. Probabil că ai visat, asta e tot. Probabil că mâine vei ieși de aici. Și dacă nu ieși, poate că am să vin din nou aici la noapte, să văd dacă ești bine...

Regretă ce spusese imediat ce vorbele îi ieșiră din gură, dar înainte de a putea să le retragă, Peter spuse:

– Te rog, vino!

Vocea lui era așa de tristă și de vulnerabilă!

– Am să fac tot ce pot, promise ea. Dar nu trebuie să te mai bați cu Charlie. Dacă ieși. Vreau să spun... când vei ieși.

– Mulțumesc Anna. Ești... ești cel mai bun prieten al meu.

Anna roși.

– Și tu ești prietenul meu, rosti ea ezitând, cuvintele auzindu-se ciudat din gura ei.

– Atunci, ai să evadezi împreună cu mine?

Anna scutură din cap.

– Peter, nu fii ridicol! Nimeni nu evadează de aici. De ce nu te concentrezi doar asupra ieșirii de la Solitudine?

– De fapt sunt mai bine aici, zise Peter ursuz. Solitudinea e calea spre evadare. Făcu o pauză, apoi vorbi din nou, de data aceasta cu o voce mai animată. Anna, ascultă-mă, am văzut planurile de la Grange Hall și există un tunel secret. Iese afară lângă sat. Aș putea să plec chiar acum dacă aș vrea – pot să văd grilajul după care e ascuns. Dar trebuie să vii și tu cu mine. Trebuie să evadezi odată cu mine, Anna Covey!

Vocea lui Peter devenise din nou neclară, dar parcă se auzea mai de aproape și Anna înțelese că probabil Peter se lipise de ușă, fiind la numai câțiva centimetri de ea. O clipă își imagină cum ar fi să părăsească Grange Hall împreună cu Peter, cum să-i lase pe doamna Pincenț, pe Tania și pe Charlie în urmă și să simtă iarba sub picioare, într-un loc magic și sigur. Dar, exact când astfel de gânduri îi treceau prin minte, își dădu seama că nu erau decât fantezie, una de-a dreptul periculoasă.

Odată, într-o după-amiază de iarnă, când Anna trebuia să curețe cuptoarele mari din bucătărie, doamna Pincenț o prinsese uitându-se pe furiș pe după un stor. Ninge și întregul peisaj de afară era acoperit de un strat minunat de zăpadă, chiar și zidul înalt și cenușiu care despărțea Grange Hall de Lumea de Afară, unde trăiau Legalii. Prin porți, putea să-i vadă pe Slujbași și pe Instructori plecând acasă, înfășurați și mai strâns în hainele lor. Se uită cu tristețe după ei, gândindu-se ce minunat trebuia să fie să simți vântul și zăpada pe obraji. Surplusilor nu li se permitea să iasă afară, dacă nu era absolut necesar. Doamna Pincenț spunea că erau mai ușor de controlat înăuntru. Anna își apăsase nasul pe geamul rece, pentru a admira fulgii de nea involburându-se,

fascinată în timp ce-i privea venind spre ea și adunându-se în vârtej pe pervazul ferestrei, țesând un voal alb splendid și proaspăt, ce acoperea cenușiul și murdăria. Se întreba cum ar fi să atingă ceva atât de fermecător, să țină fulgii în palmă și să simtă cum se topește zăpada scurgându-se printre degete, când doamna Pincent o văzuse și o smulsesese furioasă de la geam.

– Zăpada nu cade pentru tine! strigase ea. Apoi o trăsese de păr spre biroul ei și o trântise pe pardoseală, căutându-și cureaua. Cum îndrăznești chiar și să te uiți la ea? Cum îndrăznești să petreci măcar o clipă din viața ta privind ceva minunat, când ar trebui să muncești? Nimic bun din această lume nu există pentru tine, continuase să țipe la Anna și să o pălmuiască. Cunoaște-ți locul, Anna! Cunoaște-ți locul! Ești un nimic și nimic nu ți se cuvine. Nu vei simți niciodată zăpada în mâinile tale sau soarele pe pielea ta! Nu ești dorită pe acest pământ și cu cât mai repede accepți asta, cu atât mai bine va fi pentru toți.

– Accept, scâncise Anna în timp ce strângea din ochi de durere. Îmi pare rău, doamnă Pincent. Am cedat Tentației. Nu se va mai întâmpla. Îmi cunosc locul. Nu am nici un loc. Sunt un nimic...

Alungând din minte amintirea, Anna privi din nou ușa de metal ce-l ținea prizonier pe Peter.

– Nu vorbi de evadare, zise ea agitată. De ce nu poți să accepți situația? De ce nu poți să fii doar prietenul meu, aici la Grange Hall?

– Pentru că nu avem destul timp, răspunse Peter cu vocea pierdută din nou. Nu avem o veșnicie, Anna. Nu ca ceilalți. Trebuie să ieșim, înainte de a fi prea târziu.

Anna privea fix ușa rece de metal care o despărțea de Peter și dădu în tăcere din cap. „Prea târziu pentru ce? ar

fi vrut să întrebe. Ce contează timpul, când oricum fiecare clipă e furată?”

Dar se ridică fără un cuvânt și își apăsă mâna ușor pe ușă, înainte de a-și determina picioarele înghețate să o ducă în liniște înapoi, în dormitorul cenușiu și trist.

A două zi, când Anna se trezi, vizita ei de noapte părea mai mult un vis, ca o viziune ireală care ar fi putut să i se fi întâmplat altcuiva. „Nimic nu se compară cu aerul înghețat al dimineții pe trupul tău și cu faptul că ai doar cinci minute să te îmbraci și să cobori la micul dejun, pentru a privi lucrurile în perspectivă“, își spuse, în timp ce-și punea salopeta și șosetele trei sferturi. „Nimic nu se compară cu amenințarea bății, ca să te determine să scapi de gândurile periculoase și să le califici drept minciuni, așa cum sunt de fapt.“ Se simțea vinovată, stânjenită și plină de teamă că cineva ar fi putut să o vadă strecurându-se în toiul nopții pe scări în jos, spre Solitudine. Nu-i venea să creadă cât de nesăbuită fusese, nu-i venea să creadă că de fapt îi spusese lui Peter că îl va vizita din nou, chiar în seara aceea.

În liniște, le scoase pe celelalte fete din dormitor, în șir indian ca de obicei, și mai departe în jos spre Centrul Alimentar, pentru micul dejun. Când se apropiară de sală, la opri și le inspectă repede ținuta, spunându-i uneia să-și tragă mai bine șosetele, alteia să-și netezească părul. Apoi își opri privirea asupra salopetei Sheilei și se încruntă.

Sheila nu fusese niciodată în concordanță cu Grange Hall, nu fusese niciodată în stare să se adapteze vieții instituționalizate. În plus, nimic nu-i ieșea cum trebuie – strica orice atingea, indiferent dacă gătea sau curăța, sau cosea. De fiecare dată avea o privire neajutorată, ca și cum nu era în stare să înțeleagă cum de plăcinta era necoaptă, sau cusătura strâmbă, sau pardoseala acoperită în continuare cu pete de

grăsime. La început Anna încercase să o învețe, făcând-o să repete treaba iar și iar, până ce ieșea bine, dar mai târziu începuse să ia asupra ei totul, incapabilă să suporte expresia chinuită a Sheilei și contuziile veșnic prezente.

Acum totuși, Anna nu era dispusă să suporte neglijența Sheilei. Căuta un pretext pentru a-și reafirma autoritatea asupra Surplusilor din sarcina ei. Pe salopeta Sheilei un nasture atârna și toată lumea știa că salopetele trebuie să fie întotdeauna bine întreținute.

– O să-ți pierzi nasturele ăla, rosti ea aspru. Du-te și coase-l. Nu poți intra în Centrul Alimentar în halul ăsta!

– Îmi pare rău, Anna, n-am observat, zise liniștită Sheila. Zgârieturile de pe fața ei erau de un roșu aprins, și Anna putea cu greu să la privească. N-aș putea să mănânc mai întâi, și să-l cos după aceea?

Anna îi întâlnește privirea și preț de o secundă se gândește să fie de acord cu cererea Sheilei; micul dejun era cea mai consistentă masă a zilei, când vane mari cu terci de ovăz stăteau în capătul sălii, astfel încât fiecare putea să ia cel puțin două porții. Sheila era și-așa slabă; o masă lipsă i-ar fi făcut obraji și mai scofâlciți.

Apoi însă se cutremură. Îngustându-și ochii, o privi pe Sheila.

– Coase-l acum! o repezi ea. Dacă pierzi micul dejun, e din vina ta. Nu vreau să-mi faci de râs dormitorul.

Sheila o privi fix și, fără un cuvânt, urcă înapoi scările, lăsând-o pe Anna cu o senzație reconfortantă de control. „Ordinea e bună, își spuse fermă în timp ce se apropia de vanele cu terci. Regulile există pentru a fi respectate.“

Dar, deși își spunea cât de bine procedase, nu se simțea deloc bine. Punându-și castronul pe masă, duse mâncarea la gură, dar descoperi că-i era imposibil să mănânce. Terciul

se simțea uscat ca rumegușul și, în cele din urmă, după ce aproape se sufocă la prima înghițitură, Anna renunță.

„Sunt obosită, hotărî ea. Asta e tot.“

– Grăbește-te! Adu-ți aminte că în dimineața aceasta trebuie să faci curat. Vreau Centrul Alimentar lună, înainte de a începe cursurile de pregătire.

Când Anna ridică privirea și o văzu pe doamna Pincenț dominând-o, dădu repede din cap.

– Da, Matroană a Casei, îmi amintesc. Mă apuc imediat. Puteți avea încredere în mine, mai adăugă ea, fără să fie necesar, și doamna Pincenț ridică o sprânceană.

– Da? Ei bine, sper să pot, rosti ea încruntându-se ușor în timp ce trecu mai departe, cu pantofii ei solizi cu toc jos bocănind sonor pe pardoseala dură și rece.

Anna ridică ochii și o văzu pe Sheila stând nervoasă în ușă. Tocmai se auzise fluierul final, ceea ce însemna că nu mai avea voie să mănânce. Și deodată Anna nu mai putu să suporte.

– Sheila, vino înăuntru, e rândul nostru să facem curățenie, rosti tare privind atentă în jur, în timp ce Sheila dădea din cap supusă îndreptându-și ochii pe furiș spre capătul sălii, unde vanele mari cu terci erau ridicate pentru a fi duse la bucătărie. Anna își luă castronul încă plin și se îndreptă spre Sheila. Poftim, adăugă ea încet asigurându-se că nu le vedea nimeni. Mănâncă-l repede și nu spune nimănui, bine?

Fața Sheilei se luminează, și luă recunoscătoare castronul în mâini.

– Mulțumesc Anna, zise ea cu voce mică și blândă. Și, îmi pare rău de nasture.

Anna dădu din cap și plecă mai departe, întrebându-se dacă ea i-ar fi cerut scuze doamnei Pincenț. „Să nu spui niciodată că-ți pare rău, nici unui Surplus, îi repetase de nenumărate ori Matroana Casei, de când ea devenise Prefect. Regretele

implică un anumit nivel de înțelegere, de comportament, și Surplușii nu se bucură de astfel de lucruri. Surplușii nu trebuie să întrebe de ce sau cum – ei nu fac decât ceea ce li se spune și atâta tot. Uneori în acel moment făcea o pauză și se încrunta ușor. Viața e foarte lipsită de complicații pentru un Surplus, zicea ea aproape melancolică. Nu ai absolut nimic la care să te gândești.“

CAPITOLUL 10

Mai târziu, în aceeași dimineață, Anna se afla la Spălătorie, deoarece în ziua aceea trebuia să calce toate rufele pe care le primiseră de la familiile din localitate care nu aveau menajere. Venitul de la Grange Hall crescuse constant de-a lungul anilor, era întotdeauna mândră să sublinieze doamna Pincent. Acum spălau regulat rufele pentru aproximativ cincizeci de familii și două hoteluri locale, iar acestea erau foarte mulțumite de munca Surplusilor. Asta le spunea doamna Pincent tuturor, mai ales celor care reprezentau Autoritățile.

Annei îi plăcea să spele, deoarece putea astfel să admire cearșafurile fine și îmbrăcămintea frumoasă pe care o purtau oamenii din sat – pulovere moi de lână, bluze subțiri din mătase și rochii frumoase de bumbac, pe care uneori îi plăcea să-și imagineze că le poartă, ca și cum viața nu era altceva decât o vacanță minunată. Totuși, în acea zi nu era așa. În acel moment nu voia decât să spele – să înlătore murdăria, să alunge slăbiciunea și toate gândurile despre Peter și despre întâlnirea lor din cursul nopții. Se oferi chiar să spele lenjeria de corp, iar asta era considerată cea mai neplăcută treabă.

Lenjeria era aspră și plină de sârme – denumite „oase” – și era greu de curățat cum trebuie.

Anna nu putea să înțeleagă de ce ar dori cineva să îmbrace o lenjerie atât de lipsită de confort; cel puțin n-a înțeles până când n-a lucrat la doamna Sharpe.

– Din păcate, Longevitatea nu te vindecă de efectele gravității, i-a spus doamna Sharpe când Anna a fost prinsă uitându-se încruntată la ceva deosebit de neplăcut la vedere, despre care află apoi că se numea corset. Până ce nu vor găsi un medicament care să regenereze pielea și trupul, a continuat doamna Sharpe, e nevoie să purtăm corsete pentru a arăta bine.

Atunci Anna a dat din cap, cu toate că nu știa cu adevărat ce voia să spună doamna Sharpe, dar, câteva zile mai târziu, stăpâna ei a strigat-o din baie, pentru că avea nevoie de un prosop. Annei i s-ar fi tăiat răsuflarea când a intrat și a văzut-o pe doamna Sharpe goală dacă n-ar fi fost toate antrenamentele acelea ce o deprinseseră să nu privească niciodată fix și nici să nu aibă reacții, să dea doar din cap și, dacă era cazul, să facă un compliment.

Adevărul era că Anna nu văzuse niciodată un astfel de trup. Îmbrăcată, doamna Sharpe era așa de drăguță, cu o piele aurie, cu părul blond-deschis și cu umbre albastre frumoase în jurul ochilor, dar trupul ei gol era așa de... veștejit. A fost singurul cuvânt pe care l-a putut găsi Anna pentru a-l descrie. Pielea curgea nestingherită de pe formele ei, atârându-i agățată de carne, ca și cum ar fi fost grea de apă sau ca și cum și-ar fi pierdut pur și simplu voința de a mai rămâne pe schelet.

Anna își pironise privirea în pământ, dar doamna Sharpe o văzuse probabil cum se uita cu coada ochiului, pentru că i-a zâmbit cu tristețe.

– Pur și simplu nu pot să apelez la cuțit, zise ea ridicând ușor din umeri, în timp ce Anna roșea, furioasă că fusese prinsă trăgând cu ochiul. E ridicol, știu, când totul s-ar putea

rezolva dintr-o mișcare de bisturiu. Dar se întâmplă atât de des ca lucrurile să nu se desfășoare cum trebuie pe masa de operație. Și, deși știu că voi trăi veșnic, sunt totuși speriată de moarte. Nu e o prostie?

Înainte de a fi împachetate, domnișoara Humphries controla rufele, toate cearșafurile, bluzele și prosoapele, deoarece doamna Pincet spunea că fiecare articol trebuie să fie perfect călcat înainte de a fi returnat posesorului.

În ultimele săptămâni, Anna se obișnuise să facă echipă la Spălătorie cu Peter, dar în ziua aceea domnișoara Humphries o pusese în echipă cu Sheila, ceea ce însemna că ea trebuia să facă aproape toată treaba, dacă voia să iasă totul bine. Se întreba cum va reuși Sheila să facă față Afară, dacă se va dovedi vreodată suficient de Folositoare pentru a fi angajată. Anna alungă gândul din minte. „Sheila nu e responsabilitatea mea, își aminti apoi. Trebuie să-și poarte singură de grijă.“

În tăcere, se apucară să calce un cearșaf mare, împăturindu-l într-un dreptunghi perfect, bine netezit, așa cum făceau întotdeauna. Apoi călcă altul, și altul, apoi o cuvertură, apoi trei bluze și o grămadă întreagă de lenjerie, până când toate lucrurile se transformară într-un teanc neted și parfumat.

– Ei bine, nu-i așa că arată frumos?

Anna ridică ochii și o văzu pe Tania stând lângă Sheila, cu ochii la rufe. Își îngustă privirea drept avertisment și Tania își netezi părul.

– E în ordine, zise aceasta zâmbind mios. N-am chef de probleme. Dar Sheila, pariez că părinții tăi ar fi mândri, nu crezi? Fiica lor, un Surplus murdar și lipsit de valoare, învață să facă treburi menajere.

Sheila își îndreptă spatele furioasă gata să o înfrunte pe Tania, dar, chiar și așa, creștetul capului ei de-abia ajungea la nasul adversarei.

– Cel puțin părinții mei n-au vrut să mă dea, șuieră Sheila. Eu sunt un Legal. Capturatorii m-au furat. Însă părinții tăi nu te-au vrut, nu-i așa, Tania? Te-au aruncat. Pun pariu că erai

un prunc urât cu spume. Cred că părinții tăi n-au îndrăznit nici să se uite la tine. Nici eu nu pot.

Fața Taniei se înroșise, și Anna își îndreptă imediat spatele.

– Destul! rosti furioasă. Tania, vezi-ți de treburile tale.

Domnișoara Humphries se îndrepta spre ele, și Tania se întoarse în silă, trăgând-o pe Sheila de părul ei arămiu în timp ce se depărta și făcând să-i apară acesteia în ochi lacrimi de durere.

– De ce i-ai vorbit așa, Sheila? întrebă Anna clătînând din cap. Trebuie să înveți să le ignori, altfel te vor necăji tot timpul.

Sheila zâmbi cu blândețe.

– Nu-mi pasă că mă necăjesc, zise ea. Și am spus doar adevărul. Părinții Taniei au adus-o ei înșiși aici, nu-i așa? N-a fost dorită de nimeni, din toată lumea asta mare. Nu ca pe noi, Anna. Părinții noștri ne doresc. Asta ne face deosebite.

Anna o privi consternată, întrebându-se cum reușea să deformeze cu atâta ușurință adevărul. Doamna Pincent spunea că părinții care-și abandonaseră Surplușii erau demni de respect; însăși Anna dorise întotdeauna ca părinții ei să nu fi fost atât de egoiști și să o ascundă în pod.

– Nici un Surplus nu e deosebit! șopti ea furioasă, privind în jur pentru a se asigura că nu le auzea nimeni. Sheila, nu rosti astfel de blasfemii!

Dar Sheila zâmbea misterios.

Nu-și mai adresară nici un cuvânt până la plecare, când Sheila se întoarse conspirativ spre Anna.

– Uite, zise ea scoțând ceva din buzunar.

Era un obiect roz și mătăsos, și Annei i se tăie răsuflarea când îi recunoscuse. Erau niște pantalonași, dar nu de felul celor purtați de Surpluși. Erau din mătase fină, și Anna își aminti cum îi admirase în timp ce-i călca. Iar acum se aflau în buzunarul Sheilei.

– Pune-i înapoi, șuieră Anna. Pune-i înapoi, ori te spun domnișoarei Humphries. Ai să fii bătută, Sheila. Repede, înainte ca ea să-și dea seama...

Dar Sheila dădu din cap sfidătoare.

– Eu sunt un Legal, nu Surplus. Am dreptul să port astfel de lucruri, Anna. Și-mi plac. Nu vreau să-i dau înapoi.

Anna scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

– Sheila, rosti fermă. Pune-i înapoi chiar acum!

– Dar ce, numai ție ți se permite să ai secrete?

Anna o privi fix, ezitând.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Despre ce vorbești?

Sheila zâmbi.

– M-am trezit azi-noapte, Anna, și nu erai în pat. Unde ai fost?

Anna simți cum fața i se goleşte de sânge.

– Probabil că ți-ai imaginat, zise hotărâtă. Cred că ai visat.

Sheila ridică din umeri.

– Poate că tu visezi acum, Anna. Poate că n-am nimic în buzunar.

Anna o privi, dar înainte să apuce să mai spună ceva, domnișoara Humphries ajunse la ele și le inspectă cu grijă munca. Anna deschise gura pentru a-i aduce la cunoștință infrațiunea Sheilei, dar își dădu seama că nu putea face asta. O privi fix pe Sheila, în timp ce broboane de transpirație i se iviră pe frunte.

– Bun. Ați făcut treabă bună. Acum puteți pleca.

Anna o privi nesigură.

– Putem... putem pleca? întrebă ea ezitând.

Domnișoara Humphries se încruntă.

– Da, Anna, poți pleca.

Sheila o trăgea de mânecă, însă Anna parcă încremeni-se, convinsă că dacă se va mișca, însăși Mama Natură o va doborî la pământ.

– Haide, Anna, zise Sheila schițând un zâmbet. O să întârziem la cină.

– Da, ai dreptate, răspunse vag Anna, aruncându-i domnișoarei Humphries o privire, pentru a se asigura că nu era doar o păcăleală, că aceasta nu va începe să râdă de ele pentru că-și închipuiseră că puteau pleca după ce comiseseră o asemenea infracțiune.

Anna se temea că domnișoara Humphries avea să ia un băț și să le lovească peste mâini, pentru că fuseseră niște hoațe mici și murdare. Primise o astfel de lecție de la doamna Pincenț, cu ani în urmă, când își însușise un măr găsit în bucătărie pe când făcea curățenie.

Dar nu era o păcăleală. Domnișoara Humphries cerceta acum treaba făcută de următoarea pereche și nimeni nu se mai uită la ele când ieșiră din cameră.

În timp ce-și croiau drumul spre Centrul Alimentar pentru cină, Sheila nici măcar nu părea îngrijorată sau supărată de ce făcuse, pe când Anna era îngrijorată cât pentru amândouă. Pe când își înghesuia pe furie în buzunar un corn și o bucată de brânză pentru Peter, se întreba dacă nu cumva era pe cale să alunece din ce în ce mai jos, spre iad. Se întreba dacă nu cumva doamna Pincenț avea dreptate în privința Surplusurilor când susținea că aceștia sunt răi din naștere, programați genetic să sugă omenirea ca niște lipitori și să-i aducă prejudicii. Și chiar în acea clipă lângă ea apărură un Surplus Mijlociu.

– Doamna Pincenț vrea să te vadă în biroul ei, în seara asta, la 8.00, zise el aproape pe nerăsuflăte.

Anna îl privi aspru, cu inima zvâcnindu-i cu putere în piept.

– A spus de ce?

Băiatul Surplus ridică din umeri și dădu din cap. Nu era surprinzător; la urma urmei, Surplusii nu aveau nevoie de motive, doar de directive. Oricum, Anna își dădea seama de ce fusese chemată. Doamna Pincenț știa. Doamna Pincenț știa tot.

Exact la ora 8 seara, Anna bătu la ușa doamnei Pincenț și, când auzi răspunsul, intră. Respiră adânc pentru a-și

liniști zvârcolirile stomacului și pentru a încerca să ascundă vina pe care o purtase cu ea toată ziua. Intră și se îndreptă spre biroul doamnei Pinent, unde rămase în picioare tăcută, așteptând ca aceasta să vorbească.

Biroul acela reprezenta pentru Anna o mulțime de lucruri – un confesional, o cameră de tortură, chiar o închisoare – dar era o încăpere pe care o cunoștea, o cameră pe care o simțea familiară și, în mod ciudat, reconfortantă. Doamna Pinent fusese întotdeauna promptă când era vorba de pedepse, dar după aceea întotdeauna îi explica motivul. În timp ce Anna stătea lungită pe pardoseală, sau acoperindu-și fața cu mâinile, doamna Pinent zâmbea și îi împărtășea speranța ca pedeapsa să o transforme pe Anna într-un Surplus mai bun, să o ajute să înțeleagă cine e. Și Anna dădea din cap și reflecta adânc la ce făcuse, pentru a se asigura că nu va mai repeta niciodată acea greșeală.

– Anna, i se adresă în cele din urmă doamna Pinent uitându-se la ea cu ochi pătrunzători, ochi pe care Anna îi cunoștea și de care îi fusese frică încă de când ajunsese la Grange Hall. Vorbește-mi despre Peter!

Anna ridică privirea alarmată și imediat o coborî din nou, cu respect. În buzunar, pâinea și brânza sustrase de la Centrul Alimentar păreau că o ard.

– Despre Peter? întrebă ea ezitând.

Apoi înghiți în sec nervoasă, încercând să-și formuleze cuvintele în minte, să-și imagineze cum ar trebui să explice vizita ei la Solitudine.

– Vreau să știu ce ți-a spus. Vreau să știu de unde vine și de ce e aici, zise doamna Pinent cu voce egală.

– De ce e aici? întrebă Anna nervoasă. Era o întrebare încuietore? Pentru că e un Surplus. Pentru că a fost găsit de Capturatori. Pentru că...

– Asta știu, o întrerupse doamna Pinent disprețuitoare. Ce vreau eu să știu este *de ce* a fost găsit. De ce acum? Și mai vreau să știu ce ți-a spus ție, de când e aici. Anna privi în

pământ îngrijorată. Oare doamna Pincent știa că Peter voia să o ia de-acolo? Anna, continuă doamna Pincent cu vocea deodată blândă și prietenoasă. Spune-mi tot ce știi. E spre binele lui, fii sigură.

Anna ridică repede ochii și o văzu pe doamna Pincent privind-o cu bunăvoință.

– El... Anna își drese glasul. El... începu din nou, apoi se opri.

– El, ce? întrebă doamna Pincent, articulațiile albindu-i-se vizibil în timp ce-și încleșta pumnii pe birou. Ce?

Anna înghiți în sec disperată. Nu putea să-i spună. Pentru prima oară în viața ei, nu putea să-i spună doamnei Pincent ceea ce voia să știe.

– Mi-a spus că a fost prins în Essex, rosti până la urmă. A spus că părinții lui i-au vorbit despre Declarație și că el s-a săturat să stea mereu ascuns.

Inima îi bubuia în piept, dar reuși într-un fel să salveze aparențele, înfigându-și unghiile în palmele devenite fierbinți și umede.

– Ce altceva a mai spus? scuipe cuvintele doamna Pincent. Sigur și-a mai spus și altceva!

Anna dădu din cap și simți cum se scufundă adânc, parcă în nisipuri mișcătoare.

– I se pare greu să stea aici, răspunse ea. Îi e greu să învețe regulile. Am încercat să-l învăț. M-am străduit... Doamna Pincent dădu scurt din cap. A făcut ceva rău? Anna roși punând întrebarea. Întrebările directe erau o încălcare a disciplinei, mai ales cele puse doamnei Pincent. Vreau să spun, oare a fost trimis la Solitudine? continuă repede. Am crezut că acolo e...

Își putea simți pieptul strângându-se de frică în timp ce vorbea – frică, nu pentru ea, ci pentru adevăr. În caz că avea să se întâmple ceva rău. În caz că Peter nu reușea să evadeze.

Dar, în loc să strige la ea că e insolentă, sau să-i spună că Peter merită să putrezească la Solitudine, doamna Pincent se încruntă, apoi se ridică în picioare.

– Peter are nevoie de ceva timp pentru a reflecta care-i este rolul în lume, zise ea gânditoare. Anna dădu afirmativ din cap și o privi ocolind biroul ei mare de mahon și oprindu-se în fața lui, lumina de deasupra capului creându-i un fel de halou prăfuit. Poate ți se pare greu de înțeles, Anna, deoarece tu ești un Surplus așa de bun și de conștiincios, continuă ea strângându-și brațele cu putere în jurul trupului și arătând „aproape fragilă“, după cum se trezi Anna că gândește. Statura subțire a doamnei Pincent și palmele cuprinzându-i coatele dădeau deodată impresia unei femei nesigure pe ea, în locul imaginii de matroană agresivă cu care era obișnuită Anna, iar acest lucru o intimidă și pe ea. Tu îți înțelegi locul în lume, tu înțelegi datoria pe care o ai față de Mama Natură, adăugă doamna Pincent. Dar Peter nu se crede Surplus. El se crede mai bun de atât, ca și cum ar avea dreptul la un loc pe lumea asta. Doamna Pincent făcu o pauză și Anna observă sclipirea familiară și veninoasă din ochii ei. Întorcându-se la scaun, doamna Pincent izbi cu pumnul în birou. Peter e un pericol pentru ceilalți Surpluși, e un pericol pe acest pământ! reluă ea cu vocea devenită aspră. De aceea e la Solitudine. Nu voi mai permite nimănui să rostească numele acestui băiat, până ce nu-i voi scoate gărgăunii din cap. Până când nu sunt sigură că mi-am îndeplinit misiunea și că înțelege care e adevărul, nu pot să risc să-l las să vă molipsească și pe voi, ceilalți. E un Surplus, Anna. Și are norocul că i s-a dat șansa să ispășească Păcatele Părinților lui. Dar are nevoie să învețe asta. Chiar în cel mai crud mod, dacă e nevoie. Făcu o scurtă pauză, apoi dădu din cap. Asta e tot, Anna. Întoarce-te la treburile tale. Anna dădu la rândul ei din cap în tăcere și se întoarse să plece. Aaa, Anna? o rechemă doamna Pincent. Se opri. Înțeleg că de la Spălătorie a dispărut o piesă în timpul

orei de antrenament de azi. Află cine a furat-o și trimite-l la mine. Îl vreau pe vinovat până mâine seară.

Anna își mușcă buzele.

– Da, doamnă Pincenț.

Și părăsi biroul închizând ușa, dar, în loc să se întoarcă în dormitorul ei, se rezemă de peretele de lângă ușă, ușurată că scăpase pe moment de pedeapsă, dar copleșită de gândul la ce urma să se întâmple.

Inspiră adânc și, în timp ce o auzi pe doamna Pincenț începând să vorbească – probabil la telefon –, scutură din cap și se întoarse să plece spre dormitor. Dar chiar atunci o auzi rostindu-i numele și ridică ochii surprinsă. Doamna Pincenț nu putea să o strige, deoarece nu avea cum să știe că mai e încă lângă biroul ei. Curioasă, Anna se apropie mai mult de ușă.

– Da, Anna! Prefectul. Nu, n-a putut să-mi spună nici un nenorocit de lucru. Proasta asta nu e în stare să gândească cu mintea ei, a fost așa de bine îndoctrinită! Presupun că ar trebui să fiu răsplătită pentru asta... Ritmul inimii Annei se accelerează. Ascultă, nu mai contează – ceea ce contează într-adevăr este că eu vreau să scap de el, scui-pă cuvintele doamna Pincenț. Am crezut că am putea să căpătăm ceva informații folositoare de la el, dar n-a mers. Nu-l mai vreau aici... Nu, nu pot să-l trimit în altă parte. Autoritățile par să vadă în el un experiment folositor – să vadă cum un Promițător nou poate să se descurce într-un cămin de Surpluși. Dar nu vreau ca acest cămin *al meu* să fie folosit drept laborator de experiențe. Ei bine, oricum, nu de felul acesta. Nu, am nevoie de ajutorul tău... Da, exact. Și trebuie să pară ceva natural. Poate un atac de cord provocat de stres. Dacă micul erou moare de o boală de Neoptant, Autoritățile n-ar putea să ne acuze, nu-i așa? Intervenii o pauză, și ochii Annei se deschiseră mari de frică, când pricepu în sfârșit despre ce vorbea doamna Pincenț. Câteva clipe mai târziu, Matroana Casei reîncepu să vorbească. Da, știu... Îmi dau

seama. Nu la noapte? Atunci când? Măine? rosti mohorâtă. Cum adică ai treabă? Tu pentru mine lucrezi, amintește-ți! Bine, atunci, dar va trebui să fie dimineața devreme, cam pe la 4... Da, vin să te iau.

Picioarele i se păreau Annei grele ca plumbul, când încercă să se îndepărteze de ușă. Inima îi bătea violent și avea impresia că e gata să leșine, pete negre începând să-i joace în fața ochilor. „Trebuie să existe o explicație, își spuse disperată. Doamna Pincent n-ar spune niciodată așa ceva. N-ar trebui. N-ar putea.“

Dar adevărul era că tocmai asta făcuse. Anna auzise cu urechile ei. I se puse un nod în gât și făcu tot ce putu să se abțină. Doamna Pincent voia să scape de Peter. Doamna Pincent voia să-l omoare!

Închise ochii o clipă, încercând să se gândească la ceva care să-i confirme că interpretase greșit cele spuse de doamna Pincent; ceva care să o asigure că e totul bine; știa însă că e zadarnic.

Și cel mai rău, înțelese Anna, spre rușinea ei, deoarece în mod cert nimic nu putea să fie mai rău decât faptul că doamna Pincent voia să-l omoare pe Peter, cel mai rău o răniseră cuvintele pe care doamna Pincent le folosisse pentru a o descrie pe ea și care îi pătrunseseră ca un cuțit în inimă. Folosise cuvântul „îndoctrinat“ ca pe o otravă, ca și cum era ceva rău – ca și cum faptul că era un Surplus bun, un Bun Prețios, cum se străduise Anna să fie atâția ani, era ceva ce doamna Pincent disprețuia.

Înainte, Anna nu știuse niciodată ce înseamnă ura, dar acum acest sentiment îi cuprinse tot trupul ca un cancer, umplând-o de o emoție violentă necunoscută, pe care nu știa nici să și-o manifeste, nici să și-o stăpânească. Simțind cum i se învârtește capul, Anna se trezi îndreptându-se spre dormitorul ei. Apoi, zăpăcită, schimbă direcția și își croi drumul spre Scara 2. Urcă la început încet, până când începu să alerge, urmărită de privirile Surplusilor Mijlocii, care se dădeau

la o parte din calea ei, pentru ca cel mai înspăimântător dintre Prefecți să nu observe că o privesc, și fără să zărească fața îngustă a Sheilei, care o urmărea din umbră.

„Doamna Pincenț nu poate scăpa nepedepsită, își repeta întruna Anna, în timp ce fugea. Nu se poate să-i meargă!“

Anna, proasta care nu raționa cu mintea ei, era hotărâtă să se asigure că așa se va întâmpla, chiar dacă acesta ar fi fost ultimul lucru pe l-ar fi făcut.

CAPITOLUL 11

5 martie 2140

Doamna Pincent e diabolică. Peter avea dreptate – doamna Pincent e cel mai rău Legal care a existat vreodată. O urăsc. O urăsc cum nu mi-aș fi închipuit vreodată că aș putea să urăsc pe cineva. O urăsc atât de mult, încât nu știu ce să mă fac. Vrea să-l omoare pe Peter, iar eu nu l-am crezut. Trebuie să evadeze, să plece cât mai departe de aici.

Nici eu nu cred că aș mai vrea să rămân. Dar unde să mă duc? Nu pot să fug cu Peter.

Pur și simplu nu pot.

Aș putea oare?

La ora 9.00, după ce se spală bine pe față cu apă rece, așa încât ochii ei înroșiți de plâns se asortau acum cu nuanța obrazilor, Anna părăsi Baia Fetelor Numărul 2. Când ieși pe coridor, îi ignoră intenționat pe Surplușii care se adunaseră

în fața ușii, atrași de hohotele de plâns înăbușite dinăuntru, și-și croi drumul înapoi în dormitor. Pe când intra, observă că toate fetele erau așezate pe două paturi, strângându-se unele într-altele. Dar când o văzură săriră în sus, chiar și Tania, și începură să facă ceea ce se presupunea că trebuiau să facă – adică să măture pardoseala și să ștergă pervazurile ferestrelor, înainte de soneria de culcare și de ultimul control al zilei. Anna, care de obicei își lătra ordinele sau le cerea să facă liniște, de-abia ridică privirea. Ce mai conta dacă făceau sau nu curat? Cui îi păsa dacă dormitorul era murdar? Tot așa se simțea și ea – murdară și manipulată.

– Anna? Anna, te simți bine?

Anna n-o observase pe Sheila strecurându-se spre patul ei, și tresări ușor.

Pentru o clipă îi întâlni privirea.

– Mă simt bine, răspunse brusc, încercând să alunge emoția din vocea ei. Mi-a intrat ceva în ochi, asta e tot.

Sheila dădu din cap.

– Am crezut că ai uitat de Serviciul de Control, zise ea privind-o pe Anna curioasă.

Anna tresări. Uitase cu desăvârșire. Serviciul de Control implica mersul prin dormitoare, după soneria de seară, pentru a se asigura că toate luminile erau stinse și că toți Surplușii erau în pat. Mijlocii trebuiau să fie în pat între orele 21.00 și 22.00, în funcție de vârstă, iar Promițătorii trebuiau să se culce până la ora 23.00. După ora 23.00, nici un zgomot nu trebuia să se mai audă în Grange Hall – cu excepția celor venite dinspre ultimul etaj, evident Micuții încă nu înțelegeau ordinele și nici nu respectau ora de culcare. „Nu sunt aici de suficient timp pentru a fi deja îndoctrinați“, gândi Anna cu amărăciune.

– Nu, n-am uitat, rosti ea repede cu voce pierită. Sigur că nu am uitat. Și sunt foarte bine. Ceea ce nu pot spune despre pervazurile alea – se vede de aici praful de pe ele.

Sheila dădu din cap supusă și se duse să ștergă praful. Anna respiră adânc și se ridică de pe pat. “Întotdeauna e treabă de făcut, își spuse ea. Și întotdeauna poți fi sigur că Anna își va face treaba.”

Nu considerase niciodată Serviciul de Control deosebit de dificil. Unii dintre Promițători erau lipsiți de autoritate și nu reușeau să le insuflă celorlalți Surpluși suficientă teamă cât să-i determine să stingă luminile și să facă liniște, dar nu Anna. Ceilalți Surpluși știau cât de importantă era pentru ea funcția de Prefect, știau că făcea orice pentru a-i disciplina, când era necesar, și mai știau și că nu se puteau eschiva de la nimic, când era ea de serviciu. Ochii ei de vultur observau tot – jucăriile introduse ilicit de către Slujbași pentru Micuții lor favoriți, conversațiile șoptite, vizitele târzii la baie – și mulți spuneau că era mai apropiată de doamna Pincent decât oricare dintre Surpluși.

În noaptea aceea însă, dacă unul dintre ei s-ar fi uitat suficient de atent, ar fi observat la ea un fel de apatie; ar fi observat că ochii îi erau ezitanți, nu concentrați, iar vocea avea o urmă de dezinteres. Totuși, Anna intră în fiecare dormitor și aplică legea, sunând din clopoțel și muștrându-i pe Surplușii care nu erau încă în pat, dar fără pic de energie și fără prea mari insistențe. Dacă cineva nu i se supunea sau o provoca, ridica din umeri și pleca mai departe, în loc să-l pedepsească fără milă. Anna își pierduse motivația de a face un Control temeinic. Și ce dacă erau încălcate regulile? Și ce dacă nu era liniște deplină în dormitoare? De ce ar fi fost?

Dar, spre norocul ei, nici unul dintre Surpluși nu o studie atent și toți se supuseră, ca de obicei. În loc să fie în pat, mai multe fete stăteau lungite pe pardoseală, dar era un lucru normal și acceptat. Când Surplușii-femele erau la ciclu, trebuiau să-și înfășoare o pânză roșie în jurul gâtului, pentru a face cunoscut tuturor că nu erau curate, că trupurile le erau murdare, etalându-și astfel perioada de fertilitate ca pe ceva rușinos și rău. De fiecare dată când un Surplus-femelă ajungea la

pubertate și descoperea prima picătură de sânge pe ceva, poate chiar pe pantalonași, era trimisă la doamna Pincent, care-i spunea că nu mai era o victimă a existenței de Surplus, ci un potențial criminal; că trupul ei era de-acum dușmanul Mamei Natură și că durerea pe care o resimțea în fiecare lună era impusă de Natură, pentru a-i aminti de Păcate. Iar fetele care îndrăzneau să-și murdărească cearșafurile cu cea mai mică pată de sânge erau bătute și frecate cu peria de sârmă. Astfel se spălau de Păcate și își priveau trupurile ca pe niște dușmani demni de dispreț. Puține scăpaseră de această pedeapsă și foarte multe fete preferau să doarmă pe pardoseala tare și rece în acele zile, pentru a fi sigure că cearșafurile le rămâneau nepătate. Doamna Pincent încuraja această practică, deoarece pardoseala era mai ușor de curățat decât cearșafurile, și câteva nopți petrecute fără somn pe pardoseala rece și tare nu erau nimic în comparație cu povara trupurilor lor murdare, pe care trebuia să o suporte omenirea.

La ora 23.00, toată lumea se afla în pat, ca de obicei, și în Grange Hall se lăsase liniștea, așa că Anna se strecură în patul ei, așteptând ca toți ceilalți să adoarmă.

Totuși, somnul era ultimul lucru la care se gândea. În ciuda epuizării, se simțea în alertă și la ora 1.00 noaptea, când fu sigură că toți Instructorii și doamna Pincent se culcaseră, se ridică și privi în jur. Prin storurile subțiri putea să vadă că afară bătea vântul, silind copacii să se aplece, și parcă executau un dans macabru, cu ramurile ca niște degete noduroase care îi făceau semne. Dar prin ferestrele cu trei rânduri de geamuri nici un sunet nu răzbătea până în dormitor. Singurul zgomot era respirația ușoară a celorlalte fete Promițatori, ce adormiseră repede.

Coborând din pat și tremurând ușor de frig, Anna se înfășură într-o pătură și porni încet pe coridor.

În timp ce mergea pe culoarul atât de familiar și totuși atât de diferit acum, așa târziu în noapte și cu nimeni în jur, își dădu seama că aceasta era cea mai desăvârșită senzație

de libertate pe care o simțise vreodată la Grange Hall. Putea să fie frig și întuneric, și umbrele aruncate de razele subțiri ale lunii ce reușeau să se strecoare prin găurile ușilor puteau să se miște amenințător de-a lungul coridorului, ea însă se simțea liberă, așa singură cum era. Fusese hotărârea ei să coboare din pat, nu un ordin sau o îndatorire. Și euforia pură de a face ceea ce voia ea însăși, chiar dacă asta o ducea spre Solitudine, o făcea să se simtă plutind.

Tot înfricoșată era; ar fi fost o prostie să nu fie. Dar își dădea seama că o îngrozea mai tare faptul că era posibil să nu mai aibă niciodată ocazia de a umbla așa pe holuri, fără să o vadă nimeni și fără să dea socoteală nimănui.

De fapt era atât de preocupată de aceste gânduri, încât nu auzi zgomotul de pași din spatele ei, până ce nu se află cam la jumătatea drumului. Încremeni, de-abia îndrăznind să miște un mușchi.

Terorizată, se întoarse încet pentru a face față următorului, mișcarea lentă contrastând puternic cu rapiditatea cu care gândurile i se perindau prin minte, în încercarea de a găsi scuzele pe care ar fi putut să le invoce, pentru că nu se afla în pat. Nu putea să doarmă. Avea nevoie de un pahar cu apă. Toate regulile acelea interzise, dar care păreau mult mai puțin grave decât adevărul. Trebuia să-și continue cu orice preț drumul spre Solitudine. De asta depindea viața lui Peter.

Dar când privi în urmă, nu văzu nimic. Confuză, se uită în jur; nu era nimeni. Oare sunetul pașilor urmărind-o tiptil fusese doar în imaginația ei? Nu, era imposibil. Dar tot atât de imposibilă era și ideea că următorul putea să dispară în eter.

Tulburată, Anna continuă să avanseze pe coridor, dar după câteva secunde pașii se auziră din nou. Se întoarse brusc și, când văzu cine era, făcu ochii mari.

– Sheila? rosti nevenindu-i să creadă și cuprinsă de ușurare când descoperi că nu era un Instructor. Sheila, ce faci aici?

Aceasta era atât de subțire și de palidă, încât părea făcută din lumina razelor de lună ce pătrundeau pe coridor.

O privea înfricoșată pe Anna.

– Vreau să vin cu tine, zise ea timid, cu voce pierită.

Oriunde mergi, vreau să vin și eu.

Anna se uită la ea ezitând.

– Nu merg nicăieri, șopti răstit sperând să o intimideze.

Du-te înapoi în pat.

– Te duci să-l găsești pe Peter, zise Sheila ușor obraznică, și Anna zări pe chipul ei o umbră de sfidare, care făcea ca trăsăturile să-i pară mai puternice. Știu că asta faci!

Inima Annei aproape că încetă să mai bată, dar reuși totuși să scuture din cap și să pară surprinsă.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse fermă. Du-te înapoi în pat.

– Dacă nu te duci să-l găsești pe Peter, atunci unde te duci?

Anna o privi fix, apoi se apropie de ea și îi puse mâinile pe umeri.

– Sheila, trebuie să te duci înapoi în pat chiar acum, ai auzit? Fiindcă, dacă n-o faci, o să mă asigur că mâine o să fii trimisă la Solitudine, ai înțeles? O privi fix în continuare îngustându-și ochii. Ai înțeles? repetă ea.

Sheila dădu din cap amărâtă.

– Mă duc. Dar dacă tu și Peter plecați undeva, trebuie să mă luați și pe mine, zise ea cu vocea tremurând de emoție. Te rog, Anna.

– În pat! ordonă Anna și, vorbind, o zgâlțâi pe Sheila de umeri. Și ai grijă să nu fii prinsă, șopti ea, după care se întoarce și-și continuă drumul, ascultând cum Sheila se întorcea deznădăjduită în dormitor.

Când în sfârșit ajunse înghețată în apropierea Solitudinii, Peter era treaz. Imediat ce zgârie la ușă și-i șopti numele, îl auzi sărind în picioare și apropiindu-se.

– Anna! zise el cu o voce atât de emoționată, încât ea simți un val de fericire inundând-o. Nu cunoscuse niciodată pe cineva a cărui voce să o încânte atât de mult, pe nimeni

care să-i rostească numele cu o astfel de exaltare. Am știut că o să vii, continuă Peter. Pur și simplu am știut.

Anna zâmbi și-și lipi mâinile de ușă.

– Peter, ai avut dreptate, șopti ea plină de elan, după ce reuși să se adune. În legătură cu doamna Pincent. E... Vrea să scape de tine. Nu ești în siguranță aici. Trebuie să evadezi.

– Sigur că trebuie să evaderez, rosti Peter imediat. Dar trebuie să vii și tu cu mine.

Anna își mușcă buzele.

– Nu pot, rosti blând. Aparțin acestui loc. Nu sunt ca tine.

– Ești exact ca mine, zise Peter cu vocea ușor sugrumată.

Anna, tu nu aparții acestui loc. Tu aparții părinților tăi. Vino cu mine. *Trebuie* să vii cu mine!

– Nu-i cunosc pe părinții mei, înghiți ea în sec furioasă, în timp ce lacrimile începură să-i împăienjenească privirea. Cum pot să aparțin unor oameni pe care nu-i cunosc? Nici măcar nu am de unde să știu dacă ei mă vor înapoi...

– Te vor înapoi mai mult decât orice pe lume, spuse Peter cu vocea brusc tristă și serioasă. Lasă-mă să-ți povestesc despre ei, Anna. Părinții tăi sunt niște oameni foarte buni. M-au luat la ei și... Făcu o pauză. Vor să te vadă, Anna, continuă Peter blând. Te iubesc mai mult decât orice.

– Nimeni nu mă iubește, zise Anna cu voce pierită. Nimeni. Sunt un Surplus.

– Nu, rosti Peter cu violență, nu ești! Și când vom evada, ai să-ți dai și tu seama. Vei vedea toate lucrurile minunate de pe lume și vei înțelege că Grange Hall nu e ceva normal. Nu asta e lumea, Anna. E o greșeală. Totul aici e greșit. Anna nu scotea o vorbă. Ai camera ta, Anna. O cameră plină de jucării, reluă Peter. Și așa de multe cărți de citit... Anna simți o lacrimă încețoșându-i privirea și o șterse. Iar părinții tăi cred că tu ești cel mai minunat lucru din toată lumea asta mare. Au riscat totul ca să te aibă și pentru a-ți oferi tot ce-ți dorești.

Făcu o nouă pauză, apoi începu să-i povestească Annei totul despre ei, despre acești oameni care păreau că o vor

înapoi cu atâta disperare, despre viața care ar fi putut să fie a ei – care trebuia să fie a ei, sublinia el. Și în timp ce vorbea, ea simți cum gândurile o înălțau, ca și cum toată durerea și dezamăgirile zilei se evaporară. Înfășurându-se în pătură, închise ochii și îndrăzni să-și imagineze lucrurile pe care el i le descria. Cu fiecare cuvânt, se simțea de parcă ar fi urcat pe un munte minunat alături de el; vedea locuri splendide și, cu cât urcau mai sus, cu atât deveneau mai frumoase și aerul mai proaspăt. La început îl urmă cu prudență, dar cu fiecare pas o cuprindea o spaimă din ce în ce mai mare. Frica de înălțime, frica de necunoscut, frica de a descoperi în vârf cât de minunat e totul. Dar și frica de a sta pe vârful unei stânci povârnite unde nu va mai reuși să se țină și va cădea.

„Oare e atât de rău să cazi? se întrebă ea. Cum o fi mai bine, să vezi vârful muntelui măcar o clipă, apoi să cazi, sau să nu-l vezi niciodată? Sau, așa cum ar spune doamna Pincent – cu cât îndrăznești să te cațeri mai sus, cu atât mai tare te vei zdrobi de pământ?”

CAPITOLUL 12

6 martie 2140

O să plec de la Grange Hall.

Eu și Peter vom fugi de la Solitudine printr-un tunel.

Are el un Plan.

Totuși, nu se poate evada de la Gange Hall. Capturatorii vor veni după noi și doamna Pincenț, de asemenea. Dar trebuie să plecăm. Am auzit-o pe doamna Pincenț spunând că vrea să scape de Peter. Iar despre mine a spus că sunt o proastă. Îndoctrinată.

O urăsc pe doamna Pincenț. Am crezut că-mi place de ea. Am crezut că știe tot ce e bine. Am crezut că face niște lucruri oribile doar spre binele nostru. Dar nu e adevărat. E crudă, rea și fără suflet. Eu nu sunt Folositoare, chiar dacă îmi spunea că sunt, chiar dacă făceam tot ce îmi spunea că trebuie să fac.

Totuși, plecarea de la Grange Hall mă sperie. Nu știu nimic despre Lumea de Afară. Afară n-am să mai fiu Prefect. Nu voi apuca să mai fiu Bun Prețios. Nu știu ce voi fi Afară. Bănuiesc că doar un Ilegal.

Mi-ar plăcea să alerg cu Peter pe câmp, pe câmpul despre care mi-a vorbit, unde obișnuia el să alerge și să strige. Sau mi-ar plăcea să merg în deșert – nimeni nu ne-ar căuta acolo și ar fi cald mereu.

Dar Peter spune că trebuie să ne ducem la Londra. Zice că trebuie să mergem înapoi la părinții mei. Locuiesc în Bloomsbury, într-o casă cu trei etaje. Casa doamnei Sharpe avea doar două etaje. Voi avea haine noi, așa zice Peter. Și Mișcarea Subterană ne va proteja și ne va ascunde, astfel încât Capturatorii să nu ne poată găsi.

Peter spune că în Bloomsbury nu va trebui să frec și să fac curat și să fiu Supusă; că părinții mei îmi vor preda literatura și muzica și că pot să mă alătur Mișcării Subterane.

Mie nu-mi plac subteranele. Solitudinea e în subteran. E întuneric, umed și înfricoșător și ești lăsat acolo singur ore întregi, așa încât ajungi să-ți imaginezi tot felul de lucruri – cum ar fi zgomote asemănătoare cu niște țipete și plânsete, și zgomot de pași în toiul nopții, când toată lumea doarme și holurile sunt pustii. Și atunci te gândești că poate nu îți joacă feste imaginația, că totul e real.

Drumul spre Lumea de Afară începe la Solitudine. Peter îl cunoaște, deoarece înainte Grange Hall a fost clădire guvernamentală și părinții mei au obținut planul subsolului de la un vecin care este „simpatizant al cauzei“. Venirea lui Peter la Grange Hall a făcut parte din planul de a mă scoate Afară, zice el. La început nu l-am crezut – de ce ar intra cineva în atâtea belele pentru mine? Nici nu pot să-mi aduc aminte de părinții mei. Dar Peter spune că ei își amintesc de mine.

Tunelul a fost construit în caz de atacuri teroriste. El conduce afară din sat, dincolo de camerele de supraveghere de la Grange Hall, așa spune Peter.

Nu vreau să merg la Solitudine. Dacă n-o să mai pot ieși de acolo? Dacă rămân acolo pentru totdeauna?

Totuși, nu cred. Am încredere în Peter. El e prietenul meu.

O să evadăm mâine-noapte. În noaptea aceasta, vreau să spun. Presupun că acum e dimineață, deși e încă întuneric. Ar trebui să fiu în pat, dar nu pot să dorm. Trebuie să fac ceva rău, așa încât să fiu trimisă la Solitudine, apoi în toiul nopții evadăm. Peter spune că tunelul e mascat în spatele unor gratii din zid. Le-a slăbit, zice el, așa că totul e pregătit. Spune că doamna Pincenț o să-și dea cu pumnii în cap când își va da seama că l-a trimis exact în locul unde voia el să fie. O spune ca și cum i-ar plăcea să fie la Solitudine, dar eu nu cred că e chiar așa. S-ar putea să fie un tunel spre Afară, dar tot frig și întuneric e acolo.

Peter e formidabil. Știe tot, despre orice.

I-am spus ce am simțit la Grange Hall – frig și singurătate. El spune că și el s-a simțit la fel uneori. Chiar și când era Afară. A locuit cu părinții mei până ce a fost prins. Dar numai o scurtă perioadă – de când avea zece ani, spune el. Înainte a locuit cu „un fel de părinți“. Unii cu totul altfel.

Peter a fost Adoptat, ceea ce înseamnă că nu a locuit niciodată cu părinții lui adevărați. Nu știe cine sunt. Părinții își abandonează adesea pruncii Surpluși, îi lasă undeva să moară, zice Peter. În felul acesta, ei nu mai intră la închisoare.

El spune că părinții lui nu l-au vrut, că el a fost o Greșeală, așa că l-au lăsat în fața unei case, unde l-a găsit cineva din Mișcarea Subterană. Nu avea nimic la el decât un inel de aur numit sigiliu pus pe un lanț și prins în jurul gâtului; în interiorul inelului erau două litere: „AF“ – probabil inițialele mamei sale sau ale tatălui său – iar pe el era gravată o floare. I-a fost luat când a fost prins. Capturatorii l-au găsit, deși l-a ascuns în gură, și i-au spus că Administratorii Centrali vor fi foarte interesați de el. I l-au dat unui

om în uniformă, care se afla acolo unde l-au dus, înainte de a-l aduce la Grange Hall. Și omul a continuat să-i pună întrebări, spunându-i că are nevoie de mai multe informații, pentru dosar. Peter nu i-a spus nimic; i-a tot cerut înapoi inelul, însă omul nu i l-a mai dat. Peter spune că după ce vom scăpa se va duce să și-l recupereze. Spune că, odată ce-l va avea, nu și-l va mai scoate de la gât niciodată.

Oamenii care l-au luat când era copil și toți ceilalți care au avut grijă de el după aceea ar fi putut să fie băgați la închisoare sau spânzurați pentru că au avut grijă de el. Totuși au făcut-o, deoarece spuneau despre copii că sunt importanți și că „fiecare viață contează“. Și l-au făcut pe Peter să se simtă special și iubit, cât a stat la ei.

Apoi, când el avea zece ani, oamenii care au avut grijă de el au fost arestați, dar Mișcarea Subterană l-a scos din casă înainte să fie găsit de Capturatori, și părinții mei au spus că o să-l ascundă ei și o să-l îngrijească. El zice că așa a aflat că părinții mei erau cei mai buni și mai minunați oameni, deoarece au „riscat totul“ pentru el și nici măcar nu era copilul lor. „Imaginează-ți ce ar face pentru tine“, mi-a mai spus el.

Nu pot să-mi imaginez nimic. Nu pot nici să-mi imaginez că am părinți.

Peter spune că mă va duce pe câmpul unde putem alerga când vom fi Afară.

N-am văzut niciodată un câmp adevărat.

Îmi place totuși cum sună.

Peter spune că merge și în deșert cu mine, dacă vreau. Spune că am putea trăi acolo.

Spune că aparținem unul altuia, deoarece el a fost născut cu o floare și eu am fost născută cu un fluture și că florile și fluturii au nevoie unii de alții pentru a supraviețui.

Cred că mi-ar plăcea să trăiesc în deșert cu Peter. Cred că mi-ar plăcea...

Anna se trezi tresărind și își îndreptă spatele. Adormise în Baia Fetelor Numărul 2, pe pardoseală, cu capul pe frumosul ei jurnal din piele roz. Repede, se uită la ceas și îi stătu inima când își dădu seama că era 5.30 dimineața – peste treizeci de minute trebuia să se declanșeze soneria care dădea scularea. Cum putuse să adoarmă? Dacă era descoperită acum, totul ar fi fost compromis.

Sau nu? Se gândi o clipă cu nasul încrețit de concentrare. Astăzi trebuia să facă ceva destul de rău, pentru a putea fi trimisă la Solitudine. Oare să fii prinsă jos din pat la orele 5.30 n-ar fi exact ceea ce trebuia? Dar imediat respinse ideea; să fie prinsă jos din pat era o treabă, dar să fie prinsă cu un jurnal în care descria clar planurile lor de evadare era o idee de-a dreptul prostească.

Nici n-ar fi trebuit să mai scrie în jurnal, dar nu se putuse abține. Fusese șocată de ce-i povestise Peter și scrisul o ajutase să-și limpezească mintea. Și făcuse ca totul să devină și mai real. Acum, că scrisese tot, trebuie că era adevărat.

Repede, se ridică în picioare, puse jurnalul înapoi în ascunzătoare, în siguranță, și ieși tiptil din baie strecurându-se de-a lungul coridorului, apoi intră în dormitor. Toată lumea dormea, observă ea ușurată, chiar și Sheila, ale cărei ușoare sforăieli puteau fi auzite clar din colțul dormitorului.

Privind în jurul ei prudentă, Anna se strecură în pat. Închizând ochii, descoperi că încearcă să-și imagineze cum ar fi Afară – deși singurele imagini pe care putea să le evoce erau casa doamnei Sharpe. Totuși, peste acestea se suprapunea ceea ce îi descriesese Peter. Dar chiar în timp ce îndrăznea să viseze la noua ei viață, își dădu seama ce neplăcut ar fi fost dacă până la urmă n-ar fi trăit-o cu adevărat.

Chiar dacă ieșeau, erau niște fugari. Surpluși care nu-și cunoșteau locul. Mama Natură n-avea să o ierte niciodată.

Întinsă în pat și înfășurată în pătură, Anna tremura. Nu știa prea bine dacă de frig, de frică, de emoție sau de speranță. Tot ce știa, în timp ce se lăsa furată de somn, era că în acea zi viața ei urma să se schimbe. În acea zi, *totul* avea să se schimbe, fie spre bine, fie spre rău.

Sheila deschise ochii și o privi în liniște pe Anna dormind. O așteptase pe coridor, mai mult de o oră. Și apoi o văzuse urcând scările, dar fără să intre în dormitor. Așa că se strecurase după ea, atât de silențioasă, încât Anna nu auzise nimic. Și privise cu fruntea încruntată de curiozitate cum Anna a deschis ușor ușa Băii Fetelor Numărul 2 și a intrat înăuntru.

Iar acum, după câteva ore, se întorsese. „Anna are secrete“, își dădu seama Sheila și vru să știe care erau acelea.

Își roti privirea prin cameră și văzu că toată lumea dormea. Dădu la o parte pătura și coborî ușor din pat, apoi ieși încet din dormitor și merse mai departe pe coridor.

Câteva minute mai târziu, ajunsese la Baia Fetelor Numărul 2 și intră, închizând ușa în urma ei.

Apoi, strângând din buze, se încruntă uitându-se prin încăperea goală, neștiind exact ce caută, dar fiind sigură că se afla în locul convenit. Anna nu dispăruse pentru prima oară în baia aceea. Probabil că exista ceva acolo. Sheila căuta un indiciu.

Făcu înconjurul căzilor bine curățate, se lăsă în jos pe mâini și pe genunchi pentru a cerceta pardoseala și, în final, se așeză pe cadă oftând și masându-și brațele pentru a se încălzi.

Și atunci, observă ceva. Un spațiu abia vizibil între cadă și perete. Nu era ceva care să sară în ochii cuiva care

nu cunoștea valoarea secretelor, dar Sheila își dădu seama imediat că era o ascunzătoare. Sări repede în cadă, având grijă să se șteargă întâi pe picioare, pentru a nu lăsa nici o urmă de praf înăuntru, și-și strecură brațul subțire și palid pe lângă peretele căzii. Câteva secunde mai târziu trăgea afară jurnalul Annei, cel mai moale și mai roz obiect pe care-l văzuse vreodată.

Deschise caietul și începu să citească. În timp ce descifra primele pagini, ochii ei se deschiseră mari de indignare. Dar nu putea să-l citească acum pe tot. Nu când soneria de dimineață era gata să sune în orice clipă. Cu grijă, Sheila îl puse înapoi în ascunzătoare și, după ce se asigură că drumul era liber, se îndreptă în jos pe coridor spre dormitor și se strecură în pat, exact cu câteva secunde înainte ca sunetul violent al soneriei să se audă anunțând începutul unei noi zile.

CAPITOLUL 13

Pentru a doua oară în acea săptămână, Anna descoperi că nu putea să-și mănânce micul dejun. Dar, simțind privirea Sheilei îndreptată asupra ei peste masă, se forță să înghită lingură după lingură din terciul gros și insipid. „Nimeni nu trebuie să bănuiască nimic, continua ea să-și spună. Mai ales Sheila.“

Trecu prin cursurile de pregătire din dimineața aceea fără alte evenimente; se duse în Baia Fetelor Numărul 2 pentru a-și recupera jurnalul, care acum o ardea în buzunarul stâng al salopetei. La ora de gătit reușise chiar să toace suficiente ingrediente pentru a face un pateu în plus, pe care-l împachetă și-l ascunse în buzunarul drept, pentru Peter, minunându-se – în timp ce făcea toate astea – cât de tare ajunsese să încalce toate regulile. Doamna Pincent îi spusese odată că Surplusii erau răi de la natură, și Anna considerase asta o provocare – să-i dovedească doamnei Pincent că ea nu era rea. Acum însă știa că doamna Pincent avusese dreptate. Și nici măcar nu-i mai păsa.

Când fusese Mijlociu, înainte de a fi făcută Prefect, Anna și alte fete din dormitorul ei găseau uneori timp, chiar înainte

să se dea stingerea, pentru a-și spune povești și fabule despre Surplușii care încercaseră să evadeze. Poveștile, încropite din fragmente de conversații auzite, din avertismentele sumbre ale Slujbașilor și din propria imaginație febrilă a fetelor, erau una mai oribilă decât cealaltă. Existase Simon, Surplusul care credea că e Legal și care escaladase zidul de la Grange Hall, ca apoi să fie ars de viu de o flacăără trimisă de soarele furios. Exista povestea Phillippei, un Bun Prețios care muncea la o familie ca menajeră și care începuse să uite că era Surplus. Așa că se apucase să mănânce din mâncarea stăpânei, să se așeze pe scaunul acesteia și să refuze să primească ordine, iar într-o bună zi părăsise casa fără aprobare, ieșind singură în spațiul interzis de Afară. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să rupă o floare din curtea stăpânei, un trandafir roșu pe care îl admirase adesea de la fereastră. Și-a dus trandafirul la nas, inspirându-i parfumul dulce și simțind petalele catifelate atingându-i pielea. Dar pe când îl freca de obraji, a simțit o durere ascuțită și a țipat, însă era prea târziu. Trandafirul își întinsese spinii și o atacase pe Phillippa, scoțându-i ochii și sfâșiindu-i pielea, după care o lăsase neajutorată și lipsită de valoare pe cărarea din curte, unde a fost găsită de Capturatori aproape fără suflare și a fost trimisă înapoi la căminul de Surpluși. Acolo a trăit toată viața la Solitudine, oarbă și cerându-i iertare Mamei Natură. Acum toți Surplușii spuneau povestea ei celor ce uitau care le era locul. Apoi mai era povestea lui Mary și a lui Joseph, care evadaseră împreună și făcuseră la rândul lor un Surplus: copilul lor. Acesta se născuse cu două capete și era în permanență flămând, cerând încontinuu din ce în ce mai multă mâncare, până când, în cele din urmă, incapabil să-și controleze nevoile de Surplus rău, și-a mâncat părinții, pe fiecare cu alt cap, apoi a explodat, victimă a lăcomiei lui și a Păcatelor Părinților.

Anna nu mai auzise de mult aceste povești, dar le știa foarte bine. Și o mică parte din ea se întreba dacă nu cumva și povestea ei le va îngrozi în curând pe fetele de la Grange

Hall, noaptea târziu; povestea Annei care nu-și cunoscuse locul și care încercase să evadeze. „Oare care va fi sfârșitul poveștii?“, se întreba ea în timp ce-și croia drum șovăitoare spre laboratorul de știință și natură. Era hotărâtă să fie obraznică la ora domnului Sargent, deoarece acestuia îi plăcea să-i trimită pe Surpluși la Solitudine, considerând că celulele umede, reci și întunecoase de sub Grange Hall îi vor învăța care le era locul pe acest pământ. „Obrăznicia mă va condamna oare la suferință eternă? se întrebă Anna. La orbire?“ Sau poate chiar la moarte, singurul lucru la care Surplușii aveau dreptul, spre deosebire de stăpânii Legali. Pentru un Surplus nenorocirea putea lua sfârșit; pentru un Surplus totul avea un final.

Imediat ce Domnul Sargent intră la oră, Anna simți în stomac un val de neliniște și abia reuși să urmărească explicația Instructorului.

– Surplușii trebuie să știe totul despre dozele medicamentelor pentru Longevitate, spuse el, pentru că vor trebui să le administreze stăpânilor lor. Pentru obținerea Longevității e nevoie de un echilibru delicat de celule, așa că e important ca Surplușii să știe să depisteze simptomele unei subdoze sau ale unei supradoze.

Subdoza era ușor de descoperit – oamenii deveneau oboșiți și rigizi și le pierdea cheful de viață. Bărbații puteau să slăbească și femeile începeau să uite. Era important ca semnele să fie depistate din vreme, astfel încât să fie înlăturate înainte de a deveni ireversibile.

– Longevitatea înseamnă să te menții așa cum ești, spuse domnul Sargent, nu poate să te întinerească. Oricum, nu încă.

Supradoza era mai greu de depistat, deoarece, deși existau semne clare de febră, puteai să-ți dai seama numai dacă te uitai de aproape la persoana în cauză. Medicamentele pentru Longevitate conțineau un hormon denumit thyroxină și, dacă oamenii îl luau în cantitate prea mare, ochii li se bulbucau și

nu puteau să doarmă bine. Deveneau agitați, începeau să se enerveze din orice fleac.

Apoi Instructorul scoase capsulele și le arătă diferitele lor dimensiuni și cum să reduci sau să mărești dozajul, în unități de 25 mcg.

Cam pe la jumătatea orei, Anna ridică mâna și domnul Sargent, probabil așteptându-se la o întrebare bine gândită, așa cum punea ea de obicei, se întoarse spre ea.

– Da, Anna?

Ea zâmbi nervos și se foi stângace pe scaun.

– Ce s-ar întâmpla dacă un Surplus ar lua medicamentele astea, domnule Sargent? întrebă ea cu voce pierdută și cu ochii grei de scuze.

El se uită la ea nesigur și se încruntă.

– Surplușii nu iau medicamente, Anna. Știi asta. Nu iau nici un fel de medicament. În primul rând, Surplușii abuzează de generozitatea Mamei Natură doar existând; așa că e cât se poate de corect să trăiască niște vieți scurte, sfârșite în boală sau bătrânețe. Știi că ar fi ceva abominabil să prelungești viața unui Surplus mai mult decât e necesar.

Vena de deasupra ochiului i se zbătea ușor, și Anna trebui să-și facă puțin curaj.

Apoi ridică din nou mâna.

Domnul Sargent se uită la ea iritat și dădu din cap.

– Dar de ce trebuie ca Legalii să ia medicamente, doar pentru că au fost aici primii? întrebă ea. Asta nu e puțin cam nedrept?

Domnul Sargent se uită fix la ea, cu ochii ușor ieșiți din orbite.

– Nedrept? zbieră el. Nedrept? Nu, ceea ce e nedrept este că există oameni ca tine. Că părinții tăi egoiști și criminali nu s-au gândit deloc la planetă și la concetățenii lor și ți-au dat viață... *parazitule*, să ne mănânci mâncarea, să ne bei apa și să ne folosești resursele de energie!

Toată lumea se uita la Anna, și ea își dădu seama, spre surpriza ei, că acum, când depășise frica, aproape că se distra. Cuvintele și argumentele pe care Peter le folosise atât de des când se contrazisese cu ea îi veniră acum în minte și nu-i mai era teamă de fața înroșită a domnului Sargent. „De aceea atât de mulți Promițători nu trec testul de îndemânare“, înțelese ea deodată. Aceasta era prima ei încercare de a se ridica împotriva doctrinei și se simțea pur și simplu minunat.

– Dar Mamei Natură îi plac lucrurile noi, nu-i așa? zise ea cu îndrăzneală, dorind ca doamna Pincen să o poată vedea acum, pe ea, pe Anna cea *îndoctrinată*. Vreau să spun că frunzele bătrâne cad din copaci, nu-i așa? De ce ar trebui ca oamenii bătrâni să rămână, iar celor nou-veniți să nu li se permită? Asta e ceea ce vrea Mama Natură cu adevărat?

Domnul Sargent se ridică încet și se îndreptă spre banca Annei, se uită la ea și o plesni peste cap. Apoi o ureche.

– Creatură ordinară ce ești! zise el scuipând vorbele. Vei plăti pentru aceste cuvinte. Vei plăti pentru că mi-ai vorbit în felul acesta. Vei fi ciomăgită și azvârlită la Solitudine, fato! Vei avea timp să reflectezi la ceea ce ai rostit acum, iată ce-ți trebuie.

În timp ce Anna asculta cuvintele pe care voia să le audă, descoperi ce ușurată se simte. Putea să suporte bătaia; acum, că știa că se va duce la Solitudine, putea să suporte orice.

Domnul Sargent o ridică în picioare și începu să o târască de-a curmezișul camerei, izbind-o intenționat de bănci. Când trecură pe lângă pupitrul Sheilei, Anna simți privirea acesteia sfredelind-o și, incapabilă să-i susțină privirea, coborî ochii. Simți ceva atingându-i piciorul, poate o atingere prietenească, și simți un nod în stomac. „Sheila n-ar înțelege, își spuse ea pe când era târâtă mai departe. Sheila nu poate să înțeleagă. Numai Peter înțelege.“

– Mulțumesc, domnule Sargent. De aici o preiau eu!

Domnul Sargent se opri brusc, dându-i drumul Annei, care căzu grămadă. Ridicând privirea, fu șocată să o vadă pe

doamna Pinent în ușă. Imediat își plecă ochii, dar furia, nu umilința o determină să facă astfel.

– Marga... Doamnă Pinent, începu domnul Sargent furios. Fata asta a rostit numai blasfemii. Trebuie să fie pedepsită. Bătută și aruncată la Solitudine.

– Am văzut, dar, după părerea mea, Solitudinea nu-i e suficientă, rosti doamna Pinent tăios. E foarte multă treabă de făcut la curățirea pardoselei Micuților. Poate că Annei i-ar plăcea să petreacă câteva zile acolo, să... să se gândească la unele lucruri.

Figura Annei se lungi.

– Nu-mi pasă dacă mă duc la Solitudine, zise ea repede, vocea ei trădând o urmă de disperare. Pur și simplu nu-mi pasă.

– Eu hotărâsc pedeapsa, Anna, rosti doamna Pinent cu voce egală. Cred că, atunci când vei fi plină de excremente și de urină, vei căpăta o altă perspectivă asupra valorii tale în fața Mamei Natură. Vei fi supravegheată în permanență, timp de patruzeci și opt de ore, și vei primi mâncare doar o dată pe zi. Când vei reveni, privilegiile tale de Prefect îți vor fi suspendate. Acum, urmează-mă.

Vocea doamnei Pinent era joasă și plină de furie, iar Anna știa că n-ar avea nici un rost să i se opună. Simțind că-i vine rău de la stomac, în timp ce își dădea seama că ceea ce crezuse că va fi momentul ei de triumf se dovedise a fi un eșec total și jalnic, se îndreptă spre ușă cu picioarele tremurând. Dispăruse atitudinea ei sfidătoare, dispăruse mândria că în sfârșit se împotrivise doctrinei de la Grange Hall și revenise sentimentul familiar de supunere și umilință.

Indiferentă, Anna părăsi sala de curs și o urmă pe doamna Pinent la etajul Micuților, unde un Slujbaș fu instruit să o țină sub supraveghere permanentă.

Era ca și cum doamna Pinent i-ar fi cunoscut planurile – ca și cum într-un fel știa că aceasta era o pedeapsă mult mai mare decât o noapte la Solitudine. Anna constată cu disperare

că era imposibil ca, după lăsarea nopții, să se strecoare jos, la Solitudine. Nici un mod de a-i da de știre lui Peter. Și nici un mod de a deveni vreodată Anna Covey.

Margaret Pincet se așază furioasă la birou. Știa că acest Peter era cauza tuturor relelor. Nu le spusese ea Autorităților, când o anunțaseră că vine, că nu va provoca decât neplăceri?

Iar problema era că nu fusese coruptă una dintre fetele suspectate, ci tocmai Anna. Anna, pe care ea se baza atât de mult pentru a menține ordinea și a-i stăpâni pe ticăloși. „Cum s-a întâmplat asta? se întrebă ea. Cum a putut Peter să o transforme așa?“

Apoi oftă și scutură din cap. „Sunt adolescenți, continuă ea raționamentul. Poate că Anna s-a îndrăgostit de el – sau el de ea.“ Ce neglijență din partea ei, să nu aibă asta în vedere și să uite ce înseamnă să fii tânăr!

Ei bine, are să scoată din Anna orice urmă de sentiment romantic. Și apoi o va transfera, cât mai repede posibil. Fusesse folositoare cât stătuse la Grange Hall. Dar, odată ce un Surplus începe să pună întrebări, nu se va mai opri niciodată, după câte știa doamna Pincet.

Era păcat că nu putea să o arunce la Solitudine timp de câteva zile, chiar că era păcat! Dar mai întâi trebuia să se ocupe de niște treburi urgente. „Mâine de dimineață, la prima oră, trebuie să mă ocup de Peter, gândi ea ușurată. În două ore voi fi în drum spre Londra. Și mă voi întoarce cu vechiul meu prieten, doctorul Cox, înainte să se lumineze de ziuă. După ce el îl va «trata» pe Peter, băiatul va înceta să mai fie o problemă. De fapt, va înceta să mai fie cu desăvârșire“, gândi ea cu un zâmbet relaxat.

În raportul pe care trebuia să-l întocmească pentru Autorități era obligată să-i justifice moartea. Va trebui să le sugereze că la o anumită vârstă Surplusii nu se mai pot integra – poate că limita ar fi de nouă ani. Stresul provocat de schimbare fusese prea mare pentru Peter, le va sugera ea Autorităților cu regret. N-a putut să se acomodeze; i-a

tulburat și pe ceilalți Surpluși și, în final, a murit de atac de cord provocat de stres. Ce păcat! va spune ea. Dacă s-ar fi luat în considerație sfatul ei!

Iar apoi? Apoi era de presupus că lucrurile vor reveni la normal. Toată lumea va avea din nou frică de ea. Și o vor iubi, desigur. Doamna Pincent avea nevoie să fie iubită, tot atât de mult cât voia să fie temută – pentru ea erau cele două fațete ale aceleiași monede. Ambele îi confereau un control total. Și când conduci o instituție cu peste cinci sute de monstruozițai ale naturii, controlul e esențial, pentru a-ți încheia cu bine ziua.

Anna privea deznădăjduită chiuveta din fața ei plină de scutece din material de prosop, fiecare conținând excrementele unui Micuț dintr-o zi întregă, pe care trebuia să le frece cu mâinile goale. Aceasta era cea de a treia chiuvetă plină cu care se confrunta în ultimele câteva ore și, pe măsură ce trecea timpul, treaba nu devenea deloc mai ușoară.

Era ceva foarte rar pentru ea să trebuiască să muncească pe etajul Micuților – în general doamna Pincent le interzisesese să-i viziteze, ceea ce le convenea Surplușilor; cine ar fi vrut să se învârtească printr-o hoardă de Micuți urlători? Ultimul etaj de la Grange Hall, locul unde erau găzduiți, era mult mai înghesuit decât celelalte. Erau o mulțime de dormitoare mici, în loc de zece mari, precum și o cameră unde Micuții mai mari erau duși în timpul zilei, pentru a învăța să meargă, să vorbească, să se supună ordinelor și să-și țină ochii plecați.

Aceasta era camera în care se afla acum Anna, în capătul căreia exista o chiuvetă mare plină de resturi și de murdărie. De peste tot din jur se auzea gălăgie: unii prunci țipau, unii plângeau înăbușit, iar alții încercau disperati să repete cuvintele care le erau zbierate.

Erau și copii mai puțin gălăgioși, la care însă Anna nici nu se putea uita. Un copilaș de doi ani care își alina durerea rostogolindu-se tăcut pe saltea sau unul de trei ani care se

izbea cu capul de pardoseală era ceva într-adevăr de nesuportat. „Eram ca și cel de trei ani“, înțelese ea. Stătuse chiar în acel loc, încercând să înțeleagă ce vedea în jur, încercând să găsească un mod de a recăpăta controlul asupra vieții ei.

Și acum, era exact acolo de unde plecase. Dacă lucrurile i se păruseră îngrozitoare când avea trei ani, acum păreau și mai rele.

De fapt, nu-i păsa că avea de făcut o muncă extrem de neplăcută și nici nu simțea ce duhoare emana din chiuvetă.

Nu se gândea decât la Peter, care o aștepta jos la Solitudine, întrebându-se unde e, întrebându-se de ce nu vine.

În timp ce clătea mecanic scutecele murdare și le freca, Anna începu să se întrebe cât va mai conta pentru ea viața ce-i mai rămăsese de trăit. Chiar dacă doamna Pincent avea să ierte mica ei izbucnire, nimic nu avea să mai fie ca înainte – Anna nu mai voia să fie Prefect, iar perspectiva de a fi Folositoare n-o mai încânta. Voia mai mult. Voia libertate. Voia...

Își dădu seama că-l voia pe Peter. Voia să mai simtă o dată acel sentiment minunat de a fi pe deplin acceptată pentru ceea ce era de fapt. Voia să simtă emoția care o străbătea de câte ori se gândea la el.

– Cureți scutecele alea sau ce faci? Doar pentru că doamna Pincent a plecat la Londra, nu înseamnă că poți să stai și să privești în gol, să știi.

Anna ridică repede ochii spre Maisie, tânăra Slujbașă care o supraveghea și care se arătase absolut încântată când primise sarcina de a o supraveghea pe Anna; Slujbașii arareori puteau să-i vadă punând piciorul pe la etajul 3, pentru că de obicei Surplușilor le era interzis etajul Micuților. Oare Anna auzise bine? Doamna Pincent plecase la Londra?

În grabă, se apucă din nou de spălat, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Dacă doamna Pincent nu era acolo, poate că mai avea o șansă să fie trimisă la Solitudine. Merita să încerce.

Brusc, Anna se încruntă și dădu drumul scutecului pe care-l ținea în mână.

Cu coada ochiului o văzuse pe Maisie stând acolo și jupuindu-și pielea uscată și bătătorită de pe mâini și îi veni o idee.

Încet, dar metodic, își clăti mâinile la robinet și se îndepărtă de lângă chiuvetă. Maisie ridică din sprâncene.

– Nu, n-ai să faci asta, domnișoară. Ai să rămâi acolo până ce toate scutecele vor fi curate, zise ea cu un mic zâmbet afectat. Am ordine de la doamna Pincet. Când se va întoarce, voi plăti cu capul dacă nu faci întocmai.

O umbră de speranță începu să îi încolțească în minte. Deci doamna Pincet chiar era plecată.

Îmbărbătată, Anna îi zâmbi dulce lui Maisie.

– Atunci vei putea să-i spui doamnei Pincet că am avut un comportament foarte urât! spuse ea ridicând vocea, așa cum făcea cu Mijlociile neascultători. Refuz să mai curăț, continuă ea. Oricum, nu e treaba mea! Am crezut că Slujbașii sunt angajați să curețe scutecele.

Așa cum Anna sperase, planul ei funcționează. A fi Slujbaș la Grange Hall era, după câte spunea doamna Pincet, una dintre slujbele cele mai rele pe care le puteai oferi Legalilor – Anna o auzise spunându-i asta doamnei Larson. Ca un Surplus să-i vorbească astfel era pur și simplu prea mult pentru Maisie și, înainte ca Anna să fi terminat de vorbit, o lovi cu putere peste față.

– Ești Surplus! țipă ea. Nu-mi vorbi mie în felul acesta! Eu sunt Legal! Legal, auzi tu? Ai putea să fii sclava mea dacă aș vrea...

– Așa? N-am crezut că Slujbașii sunt atât de bine plătiți încât să-și permită să aibă sclavi, mai zise Anna înfiorându-se ușor de durere, din cauza palmei primite.

Auzind o asemenea obrăznicie, Maisie se îndreptă de spate și o îmbrânci pe Anna, făcând-o să cadă grămadă. Apoi privi nervoasă în jur. Doamna Pincet nu-i simpatiza

în mod deosebit pe Slujbași și categoric nu li se permitea să-i lovească pe Surpluși.

Auzind bufnitura, doamna Larson, care îi supraveghea din când în când pe Slujbași și căreia i se dăduse să bea cupa otrăvită de a avea grijă de tot în lipsa doamnei Pincet, veni să vadă ce s-a întâmplat și scoase un țipăt ducându-și mâinile la gură.

– Maisie, ce naiba ai făcut? întrebă ea îngrijorată.

– M-a înfruntat, zise fermă Maisie. A meritat-o!

– Dar ce-i vom spune doamnei Pincet? continuă doamna Larson apropiindu-se pentru a vedea dacă Anna era rănită.

– Ar fi trebuit să fie la Solitudine, continuă Maisie sfidătoare. Nu merită mai mult.

Doamna Larson scutură din cap cu neîncredere, apoi se uită nervoasă în jur, să vadă dacă nu mai era și altcineva pe acolo.

– Maisie, ajută-mă să o ridic. Cred că ai dreptate în legătură cu Solitudinea. Mai bine să o băgăm acolo, decât să ne iasă vorbe. O noapte acolo ar trebui să o învețe cum să se poarte.

CAPITOLUL 14

Obrazul drept al Annei era atât de umflat de la lovitura pe care i-o dăduse Maisie, încât nici nu putea să-și deschidă ochiul. Părul îi era năclăit de sânge uscat, iar buza de jos îi sângera, deoarece și-o mușcase fără să-și dea seama în timpul căzăturii. Dar nu fusese niciodată mai fericită, de când se știa.

Lăsându-se încet pe patul tare de ciment, deschise ochii și se așeză mai bine pentru a se uita în jur, apoi zâmbi ignorând durerea provocată de mișcare. Reușise. Se afla la Solitudine. Acest unic gând o făcea să se simtă mai vie decât își amintea că se simțise vreodată. Și puternică. Se simțea ca și cum ar fi fost în stare de orice. Cu Peter, era invincibilă.

Privind în jur, pentru a se asigura că e singură, strigă emoționată, mai întâi cu voce ușoară, apoi mai puternică.

– Peter, sunt aici. Peter!

– Anna! Ai reușit! Am sperat să fii tu, când i-am auzit aducând pe cineva, dar n-am îndrăznit să spun nimic. Ce ai făcut? Cum de te-au trimis până la urmă aici?

Vocea lui răzbătea de după peretele din spatele Annei, ceea ce însemna că Peter se afla în celula de lângă a ei, realiză ea spre marea ei ușurare.

– L-am înfruntat pe domnul Sargent, zise Anna mândră, zâmbind la amintirea feței roșii a Instructorului, pulsând de șocul provocat de cuvintele ei. Și apoi am fost grosolană cu un Slujbaș. Îl auzi pe Peter râzând, și asta o făcu să se aprindă la față de mândrie. Deci, când plecăm? mai întrebă ea nervoasă.

– La noapte, răspuse Peter fără să ezite. Inspecția Solitudinii se face cam pe la miezul nopții, iar doamna Pincent a spus că la ora 4.00 va veni după mine, nu-i așa? Anna scoase un sunet înăbușit ce însemna aprobare. Nici unul din ei nu voia să se mai gândească la doamna Pincent, sau la ceea ce intenționa ea să facă. Așa că vom pleca de aici la ora două și vom străbate tunelul, continuă Peter. La ora aia, toată lumea doarme. Tunelul ne scoate afară în sat și trebuie să ajungem cât mai departe, înainte de a se face lumină, deoarece Capturatorii vor fi trimiși după noi imediat ce vor descoperi că am plecat. Apoi vom găsi un loc unde să ne ascundem și mâine-noapte pornim spre Londra.

Anna zâmbi, dar inima i se zbătea în piept. Nu-i venea să creadă că într-adevăr erau gata să evadeze de la Grange Hall. Toate ferestrele și ușile erau conectate la alarmă și existau reflectoare care măturau spațiul, de la clădire până la zidurile înconjurătoare cu porți. Camere de luat vederi erau fixate pe perimetrul zidurilor, ca o măsură suplimentară. Capturatorii te prind întotdeauna până la urmă, așa zicea doamna Pincent. Și când ajung să o facă, îți vei urî și mai mult părinții pentru că te-au adus pe lume.

– Va fi bine, Anna, îți promit, zise Peter ca și cum i-ar fi simțit frica. Nu fi îngrijorată.

– Nu sunt îngrijorată, răspuse Anna repede, încercând în primul rând să se convingă pe ea însăși.

Întunericul și mirosul de mucegai al celulei începuseră să pună stăpânire pe ea, făcând-o să-și amintească ultima

ei vizită la Solitudine. Atunci îi fusese frică imaginându-și fantomele și vârcolacii care trăiau jos în pivniță. Se temea că doamna Pincent și ceilalți ar putea uita de ea și o vor lăsa acolo, să moară. Auzise și zgomote, târziu în noapte, când nu reușise să adoarmă. Pași și ceva care semăna cu niște voci, dar mult mai sugrumate. Sunete care o umpluseră de atâta groază, încât ar fi făcut orice să iasă de acolo și să nu se mai întoarcă niciodată.

„Dar acum sunt aici cu un scop, își spuse ea. Acum sunt aici pentru că așa am vrut.“

Ridică ochii spre zidul care despărțea celula ei de a lui Peter. Sus de tot, ca în toate celelalte celule de la Solitudine, se afla o gaură de aproximativ un metru lățime și trei sferturi de metru înălțime. Găurile erau singurul mijloc de ventilație din tot subsolul – așa le spusese domnul Sargent odată, când Patrick fusese trimis acolo pentru aproximativ a cincizecea oară. Domnul Sargent mai spusese și că nu prea era aer la Solitudine. Spunea că dacă erau închiși acolo jos trei Surpluși odată, probabil că ar fi epuizat aerul în câteva zile. Găurile acelea erau singurele care îi țin în viață pe Surpluși la Solitudine, le mai spusese domnul Sargent. Iar gaura aceasta era singura cale prin care Anna putea ajunge în celula lui Peter.

Se cocoță pe patul de ciment, pentru a se uita mai de aproape, apoi înghiți în sec neliniștită. Părea să fie o idee grozavă, când i-o sugerase Peter, dar acum Anna nu mai era sigură de asta. Desigur, gaura era destul de mare cât să poată trece prin ea. Dar mai întâi trebuia să ajungă la ea. Stând în picioare pe pat descoperi că putea să ajungă de-abia la partea de jos a găurii, dacă se ridica în vârful picioarelor. Dar numai atât nu era suficient. Trebuia să poată trece prin ea.

– Gaura, strigă ea într-o doară. Treaba e că nu sunt sigură că pot să ajung acolo sus, zise ea încercând să nu pară panicată. Chiar dacă stau în picioare pe pat, nu ajung.

– Sigur că o să ajungi, zise imediat Peter. Dacă te poți apuca de partea de jos a ei, poți să te tragi în sus și să treci

prin ea. Am încercat și eu. Uite... Anna privi în sus și văzu în mod clar fața lui Peter apărând în gaură. Chipul ei se luminează și zâmbi. Arăți îngrozitor, continuă el, și Anna își întoarse imediat fața, stânjenită din cauza ochiului și a buzei umflate. Cine ți-a făcut asta? mai întrebă Peter furios. Spune-mi cine a făcut-o.

Anna ridică din umeri.

– Nimeni. Adică... nu mai contează.

– Pentru mine contează.

Anna îl privi curioasă.

Nimeni nu încercase să o protejeze înainte. Când doamna Pincent o pedepsea, spunea că o face „pentru a o proteja de ea însăși“, acum însă nu era același lucru.

– Bine, am să reușesc, zise ea hotărâtă și se ridică din nou, întinzându-se cât de mult putu și încercând să se cațere pe zid cu picioarele. Trebuia să se dovedească demnă de Peter. Trebuia să se cațere pe zidul ăla, chiar dacă asta presupunea să-și consume orice urmă de putere din trup.

Dar nu reuși. Mușchii brațelor poate că erau suficient de puternici pentru a spăla, dar nu pentru a-i suporta greutatea, iar zidurile erau prea netede ca picioarele să se poată agăța de ceva.

După câteva minute de efort susținut, Anna căzu înapoi pe patul tare, cu fața roșie.

– Nu pot, Peter, zise ea cu năduf.

Dar când privi în sus, Peter era deja pe zid și zâmbea. Apoi se vârî prin gaură și o secundă mai târziu era lângă ea, pe pat. Și o ridică și pe ea în picioare.

– Pune-ți piciorul aici, zise el împreunându-și mâinile pentru a forma o treaptă. Ea îl privi fix. Haide, pune-ți piciorul în mâinile mele și eu te ridic, repetă el privind-o încurajator.

Fața Annei se luminează și făcu ce i se spuse. El o ridică până ce ajunse la gaură și o susținu până când ea reuși să se ridice și să se ghemuiască sus pe zid, deși simțise că până la urmă el începuse să tremure. Apoi, ca o maimuță, se cățără

și el pe zid, intră prin gaură și o ajută și pe ea să coboare de partea cealaltă.

– Vezi? E ușor, zise el cu un zâmbet satisfăcut pe figură. Mai ai alte probleme de care ai vrea să scapi, înainte de a pleca?

Anna scutură din cap și roși, jenată de cât de repede fusese gata să abandoneze. Poate că nu era chiar atât de invincibilă pe cât crezuse.

– Nu mai am alte probleme, zise ea recunoscătoare. Și mulțumesc, Peter. Eu... ei bine, mulțumesc.

Peter ridică din umeri.

– Ți-am spus că am să te scot de aici, nu-i așa? Ai adus ceva de mâncare?

Anna dădu din cap fericită și scoase pateul pe care-l preparase în dimineața aceea.

– E adevărat că ai venit aici doar ca să mă eliberezi pe mine? Întrebă ea curioasă, în timp ce-l privea pe Peter mâncând. Vreau să spun... chiar te-ai lăsat prins doar pentru asta?

Peter o privi în ochi și ridică din nou din umeri.

– Ei bine, în mod cert n-am venit aici pentru haleală, zise el și ochii îi scăpărară. Apoi puse pateul jos. Am vrut... să-mi aduc contribuția la Mișcarea Subterană. Să fac ceva pentru a-i ajuta pe părinții tăi, continuă el serios. Apoi înghiți și o privi cu ochii aceia sfredelitori, pe care ea îi cunoștea atât de bine. Dar, totodată am vrut să te gădesc, pentru mine... Anna nu scoase nici un cuvânt și el își mușcă buzele, apoi se uită în pământ. N-am avut niciodată prieteni, Anna, adăugă el câteva clipe mai târziu, cu cea mai blândă voce pe care o folosise vreodată. Niciodată n-am avut părinți sau pe cineva care... ei bine, n-am avut niciodată pe nimeni. Și părinții tăi obișnuiau să vorbească despre tine și despre cum am fi putut deveni prieteni, dacă aș fi ajuns și eu la Grange Hall. Știi tu. Începusem să mă gândesc mult la asta, la posibilitatea de a te elibera și de a fi împreună, Mă gândeam că aș putea să-ți arăt multe locuri. De aceea am venit. Mă simțeam ca și cum

ne-am cunoaște de când lumea. Chiar înainte de a ne întâlni, vreau să spun.

Înghiți din nou în sec și Anna își dădu seama că nu-și poate lua ochii de la el, de la prietenul ei Peter, care pentru prima oară nu părea sfidător sau furios, ci vulnerabil și pierdut.

– Și acum? întrebă ea în șoaptă. Sunt așa cum ai crezut că aș putea să fiu?

– Cred că da, zise Peter dând din cap și ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Anna văzu că străluceau.

– Și mă placi? întrebă ea ezitând. Pe mine cea adevărată, vreau să spun.

Peter dădu iar încet din cap.

– Așa cred, zise el blând, schițând un mic zâmbet. Apoi trase adânc aer în piept și privi sfios în pământ. De fapt, te plac mult de tot, șopti el cu o voce atât de fragilă, încât cu greu semăna cu Peter cel obișnuit.

Și imediat ce vorbele îi ieșiră de pe buze, se întoarse și își concentră toată atenția asupra unui fir care atârna de una din mânecile salopetei lui.

Anna îl privi fix și pentru o secundă simți că în toată omenirea se făcuse liniște, iar ei i se făcuse pielea de găină.

Apoi Peter ridică din umeri și începu din nou să mănânce și totul reveni la normal. Deși nu chiar la normal, pentru că acum Anna știa că, orice s-ar întâmpla, ea îl va urma pe Peter oriunde. Și asta, își dădea ea seama, putea să fie salvarea ei – dar putea totodată să o bage într-o mulțime de belele.

CAPITOLUL 15

La ora 2.00 dimineața, Anna se trezi și se ridică, surprinzându-l pe Peter, care tocmai era gata să o trezească. Se înapoiase în celula ei pentru inspecția de la miezul nopții, dar imediat după aceea se întorsese la Peter și de atunci rămăseseră amândoi pe lespede de ciment ce ținea loc de pat, îngheșuindu-se unul într-altul pentru a se încălzi. Anna nu era sigură unde se terminase povestea lui Peter și unde începuseră visele ei, după ce adormise. Fusese sigură că nu va fi niciodată în stare să doarmă într-un astfel de loc și cu senzația aceea de așteptare care-i clocotea în trup, dar era încântată că reușise. Era somnoroasă, dar odihnită și puțin mai calmă.

Gaura de ieșire, în spatele căreia se afla viitorul lor, era la fel ca toate găurile de la Grange Hall – de formă dreptunghiulară și exact atât de mare cât să te poți strecura prin ea. Era în perete, la aproximativ doi metri și jumătate de pământ, de partea opusă patului lui Peter. Annei nu-i veni să creadă că în spatele ei se află un tunel care îi va conduce afară din Grange Hall decât după ce i-l arată Peter.

– Tunelul e destul de jos, rosti el serios. Nu e suficient de înalt pentru a merge în picioare, va trebui să ne târâm unul în spatele celuilalt. Anna privi nesigură tunelul dezolant și prăfuit, apoi se uită în jos la Peter. Acesta scosese din salopetă un cuțit bont, furat de la bucătărie, și îi susținu privirea rânjind. L-am luat acum câteva zile. Cred că era la prânz, continuă el clipind. Îl ridică, având fruntea încrețită de concentrare, și începu să deșurubeze cu el plasa de sârmă care acoperea tunelul. Slujbașul nici măcar n-a observat că nu se afla pe tavă, când i-am dat-o înapoi. Nu că mi-ar părea rău.

Anna nu spuse nimic; aruncă o ultimă privire prin celulă. I se păru destul de potrivit ca ultima imagine pe care o vede din Grange Hall să fie cea de la Solitudine, locul cel mai cenușiu și mai sumbru dintre toate. Părăsea acel loc pentru totdeauna. Nici nu voia să se gândească la faptul că se putea pierde în tunelul acesta îngust și întortocheat și că putea muri în pântecul acelei închisori.

– Va trebui să te ridic, așa încât să mergi tu prima, zise serios Peter. Dar o să fiu exact în spatele tău. E bine?

O privea intens – chiar în întunericul celulei, Anna putea să-i vadă ochii sclipind, cercetând-o pentru a fi sigur că totul era în ordine. Ea își scoase bărbia înainte cu destul curaj și dădu din cap. Apoi, în tăcere, îi permise lui Peter să o ridice, astfel încât să se poată strecura prin gaură.

– Ești bun să te grăbești?! îl îndemnă iritată doamna Pincent pe doctorul Cox.

Era târziu, mai târziu decât programase ea să plece din Londra. Dacă nu ajungeau la Grange Hall până la ora patru, putea fi prea târziu. Primul control avea loc la ora șase dimineața, și voia ca problema cu băiatul să fie rezolvată până atunci.

– În regulă, tocmai am terminat, zise doctorul Cox, turând ultimele picături pentru Longevitate într-o sticlură. Colectarea de celule stem de la pacienții care se împotriveau

nu era ușor de făcut, dar efortul era recompensat. Băiatul! rosti el gânditor în timp ce-și împacheta lucrurile. Presupun că voi putea să preiau de la el ce-mi trebuie, înainte de a-i administra injecția?

Doamna Pincen ridică din umeri.

– Cum vrei, dar trebuie să te miști repede. Suntem presați de timp.

Anna se așteptase ca mica deschidere de la începutul tunelului să se lărgească ușor, pe măsură ce înaintau, dar spre dezamăgirea ei nu fu așa. Rămăsese tot de cincizeci de centimetri pătrați, suficient pentru a se strecura prin ea, dar aerul umed și întunericul o făceau să se simtă de parcă ar fi bâjbâit prin centrul pământului.

Cu cât înainta în tunel, mirosul devenea din ce în ce mai greu și orice urmă de lumină dispăruse. Îl putea auzi pe Peter urmând-o, ceea ce o susținu moral o vreme, dar nu dură mult înainte ca demonii care o chinuiau să iasă din nou la suprafață. „Ce ne facem dacă se înfundă? se întreba îngrijorată. Ce ne facem dacă suntem descoperiți și, în loc să fim scoși din tunel, doamna Pincen va astupa ieșirea și ne va lăsa să murim aici?“

– Nu mai văd nimic, îi strigă ea lui Peter, fără să știe dacă el o putea auzi și nici dacă sunetul avea loc de propagare.

– Continuă să mergi, auzi ea răspunsul înăbușit. Nu sunt decât aproximativ cincizeci de metri.

– Și câți metri crezi că am parcurs până acum?

– Poate vreo zece.

Annei îi sări inima, dar strânse din dinți și continuă să înainteze de-a lungul tunelului îngust, pe jumătate târându-se, pe jumătate zvârcolindu-se, ca un vierme supradimensionat.

Le luă peste o oră să străbată scurtul tunel. Spre ușurarea ei, în timp ce înaintau, drumul începu să se lărgească ușor. Dar singura dovadă că ajunsese la capăt fu că deodată simți în față un fel de perete de cărămidă. Se încălzise, transpirase și

era acoperită de o mazăgă urât mirositoare. Cu fiecare mișcare devenea mai agitată. Întunericul era negru ca smoala și dacă n-ar fi fost zgomotul scos de Peter în spatele ei și glumele lui stupide, ar fi fost tentată să renunțe de mult.

– Peter, cred că am ajuns, zise ea pipăind să găsească vreo cotitură, pentru a evita zidul apărut pe neașteptate în față. Dar nu găsesc nici o ieșire, adăugă ea.

– Aha! E în regulă, dar altceva poți găsi, un grătar sau așa ceva?

Ana pipăi din nou. Nu era un spațiu prea mare de manevră, dar încet și metodic ajunse să simtă fiecare centimetru din zidul din față, sperând în ceva – orice – care putea să indice locul de ieșire.

– Nu... nu găsesc nimic, spuse ea până la urmă.

Intervenii o pauză, apoi Peter zise:

– Bine, stai liniștită, vin eu acolo.

Câteva clipe mai târziu, Anna se simți strivită pe pământul plin de mazăgă, cu obrazul lipit de ciment, în timp ce Peter se târa peste ea.

– Nu... nu pot... să respir, se plânse ea, însă Peter nu-i dădu atenție.

– Am să te scot de aici, nu-ți fie teamă, mormăi el, și Anna fu surprinsă să depisteze o undă de teamă în vocea lui.

Apoi auzi un geamăt de groază și strânse pleoapele.

Următorul lucru pe care și-l aminti era că peste ea cădea țărână, care îi intra în urechi, în nas, în gură și, când deschise ochii pentru a încerca să vadă ce se întâmplă, și în ochi.

„Acesta e sfârșitul, își spuse. Asta se întâmplă cu Surplușii care cred că pot încălca regulile. Probabil că vom fi îngropați de vii.“

Dar, o clipă mai târziu, Peter se târi mai departe, astfel că Anna simți cum scapă de greutatea lui. În timp ce-și ștergea noroiul de pe față, înțelese că geamătul nu fusese de groază, ci de bucurie.

– Aproape am ajuns. De aici, tunelul urcă. E blocat doar de noroiul de Afară.

Emoționată, Anna întinse un braț și dădu de noroi. „Tocmai ating ceva de Afară“, își spuse ea în delir. Era așa de aproape Lumea de Afară, că putea în sfârșit să o simtă.

Peter se ridică prin deschiderea noroioasă de deasupra lor și îi confirmă că tunelul urca. Anna îl urmă, simțindu-se mai bine acum, că Peter se afla în frunte. În timp ce se târa din ce în ce mai sus, simți deodată o adiere rece binefăcătoare. Vânt, realizează ea. Putea să simtă vântul!

Pe măsură ce continuau să urce, vântul deveni mai puternic, transformându-se dintr-o binevenită pală de aer proaspăt într-o furtună înghețată, care șuiera de-a lungul tunelului, auzindu-se ca un fel de prevestire sinistră. Dar Anna nu observă frigul, nici vaietul vântului; de-abia mai observa mâzga sau juliturile de la genunchi, mâini și coate. Sus, în fața lor, dincolo de Peter, văzu ceva care o făcu să se simtă în stare să înfrunte orice. Putea să vadă cerul nopții! Doar un petic; în fața deschiderii tunelului era un zid care o împiedica să vadă mai mult. Dar chiar acolo sus, în colțul din dreapta, se vedea strălucind pe cerul negru o stea minusculă; nici un stor cenușiu nu o mai ascundea vederii, ci era chiar acolo, în fața Annei, care nu văzuse în viața ei ceva atât de minunat.

Câteva clipe mai târziu, Peter dispăru și, după alte câteva secunde, Anna îi văzu chipul zâmbitor la gura tunelului.

– Am ajuns, Anna Covey! Dă-mi mâna.

Cu ajutorul lui Peter, se cățără afară prin gaura îngustă și pentru o clipă nu putu să rostească nici un cuvânt. Simți frigul mușcător și auzi zgomotul îndepărtat al mașinilor și primul ciripit de păsări din zori, dar descoperi că nu reușea să asimileze atâtea informații noi deodată. Crezuse că va putea face față. La urma urmei, mai fusese Afară când muncise pentru doamna Sharpe; își închipuise că era un Surplus cu experiență. Acum însă era altceva.

Întreaga omenire se afla deodată la dispoziția ei, chiar acolo în față, așteptând să fie simțită, auzită, mirosită. Desigur, mai văzuse și înainte luna, luminoasă și strălucitoare, dar numai pe furiș, în serile răcoroase când o privea tânjind prin cele trei rânduri de geam gros, imaginându-și cum ar fi să dormi afară, sub razele ei. Acum simțea că ar fi în stare să o atingă, rotunjimea perfectă a astrului dezvăluindu-i Annei propria imperfecțiune și umplând-o de venerație și de un sentiment asemănător extazului. Privi în jur cu ochii mari și nu îndrăzni să deschidă gura, de teamă că nu va face altceva decât să țipe, să plângă, să râdă, sau toate deodată, deoarece totul era atât de frumos și de incredibil, iar în acea clipă toate erau ale ei, în sfârșit.

– E bine, zise Peter aruncându-și privirea în jur pentru a-și da seama unde se află. Cred că suntem la est de sat. Ceea ce înseamnă... Se încruntă de concentrare... că trebuie să ne îndreptăm în direcția aceea.

Anna dădu tăcută din cap și-l urmă pe Peter pe străduța care se vedea. Privind silueta din fața ei, numai piele și os, îi trecu prin cap că arătau îngrozitor. Salopetele lor de la Grange Hall erau acoperite de mazăgă, fețele le erau pătate de noroi, mâinile și gleznele însângerate.

– Îmbrăcați așa, oricine își va da seama de unde venim, comentă ea.

Peter se întoarse.

– Oricum își vor da seama de unde venim, zise el. Anna, nu există nimeni de vârsta noastră pe Afară. Nu în libertate. Există unii Legali ciudați, dar nu-i prea vezi. Ochii lui scli-peau de furie și Anna nu știu ce să zică. Apoi el ridică din umeri. Cred că ai dreptate. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem, repede. Dar nu prea aproape de Grange Hall. Capturatorii ne vor căuta peste tot, imediat ce vor afla că am fugit.

Anna dădu aprobator din cap și îl urmă pe Peter în grabă, cu răsufierea întretăiată, dorind să poată fi de mai mult

ajutor, dar fiind conștientă în același timp de faptul că nu știa nimic despre acele locuri, cu care nu era familiarizată. Apoi se opri.

În față se ridica un zid acoperit cu afișe. Unul reprezenta ceva asemănător unui monitor de computer, pe care se vedea un om înarmat. Dedesubt scria „Rețelele răspândesc terorismul. Nu-ți pune țara în primejdie“. Pe altul se vedea într-o parte o casă cu toate luminile aprinse, iar în cealaltă parte o casă prăbușită. Deasupra erau imprimate cu litere mari roșii cuvintele „Protejează energia – fă ca Marea Britanie să nu mai revină la Evul Mediu întunecat“. Dar afișul care îi atrăsese atenția Annei fu cel care reprezenta un Micuț. Era dolofan și mânca băgând hrana în gură cu ambele mânuțe. De-a curmezișul fotografiei, cu litere mari și negre stătea scris: „Surplușii sunt hoți. Fiți vigilenți! Pentru mai multe informații privind Problema Surplușilor, accesați www.problemasurplusilor.gov.uk“.

– Uită-te, Peter, zise ea. Surplușii sunt hoți! Țștia suntem noi.

Peter se încruntă și făcu un pas înapoi ca să poată vedea mai bine afișul. Apoi o apucă pe Anna de mână.

– Într-o zi vor exista afișe și despre Longevitate, zise el furios. Aceasta e adevărata hoție. Să furi viața tuturor celorlalți, pentru ca Legalii să poată trăi veșnic.

O luă la goană în josul străzii, trăgând-o pe Anna după el și pitindu-se în spatele zidurilor și al tufișurilor, de câte ori se auzea zgomot de mașină sau de pași. Anna, care tânjise să vadă Lumea de Afară, să atingă iarba și să simtă aerul nopții pe față, era acum foarte speriată de acest loc ciudat și ostil. Și Peter era iritat.

– E târziu, repeta el întruna, la ora asta ar fi trebuit să fim departe. Mult mai departe. Capturatorii ar putea apărea în orice clipă.

La menționarea Capturatorilor, inima Annei se zbătu în piept. Fata grăbi pasul și îl ajunse din urmă, impunându-și să

privească drept înaintea și să nu se mai uite curioasă la casele pe lângă care treceau.

Apoi deodată se opri.

– Acum ce mai e? întrebă Peter oftând.

– Casa asta, rosti Anna încet. Cunosc casa asta. Aici locuiește doamna Sharpe.

Curtea din fața casei era exact așa cum și-o amintea, de pe vremea când fusese menajeră; de câte ori avusese ocazia se furișase la fereastră și privise afară, pentru a admira iarba verde și straturile perfecte. Și veranda din față era inconfundabilă, cu ușa ei de un roșu strălucitor și cu nenumărații clopoței de vânt, care o salutau pe Anna cu un cor de sunete minunate, de fiecare dată când scotea afară sacii cu gunoi ai doamnei Sharpe.

Peter o privi nesigur.

– Doamna Sharpe?

– Îți amintești? Ți-am vorbit despre ea. Am fost o vreme menajera ei. Timp de trei săptămâni. A fost foarte amabilă.

– Un Legal amabil? râse ironic Peter.

– Da, așa a fost, spuse Anna în defensivă. Era drăguță.

– Bine. Hai, trebuie să ne vedem de drum.

Continuară să meargă tiptil de-a lungul străzii, pitindu-se după tufișurile de pe marginea trotuarului, când auziră o sirenă și văzură lumini în față. Peter o trase pe Anna în tufiș, unde se lungiră tăcuți cu inimile gata să le spargă pieptul. Câteva clipe mai târziu, sirenele se pierdură în zare, iar ei se priviră unul pe altul cu teamă.

– Haide, zise Peter grăbind-o.

Se târî de-a bușilea și o ridică pe Anna în picioare. Ieși din tufiș zgâriindu-se și tremurând.

– Erau...? începu ea să spună, dar nu fu în stare să termine întrebarea.

– Poate, răspunse Peter. Deși Capturatorii nu-și anunță prezența în felul acesta. Era probabil poliția. Nu ne căuta pe noi.

Anna dădu din cap în tăcere și-l urmă pe Peter, când acesta porni din nou la drum. Apoi se încruntă.

– Ce ai la picior? întrebă ea.

Peter ridică din umeri.

– Nimic. Haide, trebuie să ne grăbim!

Continuă să meargă, dar Anna îl văzu cum se clatină. De fiecare dată când punea piciorul stâng jos, trupul i se cutremura ușor.

– Ești rănit, zise ea hotărâtă. Peter, ești rănit!

– Și ce dacă sunt? se repezi Peter. Haide! Trebuie să ieșim din sat. Putem să ne ascundem imediat, mai încolo pe câmp. E puțin mai departe.

Anna îl studie cu atenție. Era palid și transpirat. Îl rugă să se oprească și-i ridică cracul pantalonului. O tăietură adâncă se vedea exact deasupra gleznei, pe care sângele se închegase.

– Peter! I se tăie respirația. Ce s-a întâmplat?

El oftă.

– În tunel, bolborosi el. Am dat peste ceva.

Când se uită mai de aproape, ea își dădu seama că partea de jos a piciorului era umflată și, când îi atinse pielea, îl simți pe Peter tresărind.

– Nu poți să mai mergi nicăieri în felul acesta, șopti ea. Pur și simplu nu poți.

– Trebuie, zise Peter scrâșnind din dinți. Nu există alternativă.

Anna își mușcă buzele.

– Poate există...

– Care? Să mă las prins? zise Peter forțându-se să mai facă doi pași, dar în mod vizibil fiindu-i din ce în ce mai greu. Niciodată! Anna, nu mă duc înapoi și nici tu.

– Putem să mergem la doamna Sharpe. Și să ne ascundem acolo, un timp.

Peter o privi neîncrezător.

– Să ne oprim la ușa unui Legal și să-i cerem să ne ascundă? Ai înnebunit?

Obrajii Annei păliră.

– M-am gândit doar...

– Ei bine, n-o mai face, e în regulă? Eu trebuie să gândesc, rosti Peter furios. Își lăsă greutatea pe piciorul stâng și scoase un țipăt.

Ochii Annei se îngustară. Era obosită și nervoasă.

– Bine. Pentru că gândirea ta a funcționat perfect până acum, zise ea sarcastică. Dar acum, dintr-o clipă în alta, Capturatorii vor fi pe urmele noastre. Nu poți să mergi și nici nu avem unde să mergem. Nu crezi că ne vor găsi, dacă ne vom ascunde undeva pe câmp?

Își încrucișă brațele în defensivă. Peter se întoarse pentru a o privi și Anna descoperi teamă în ochii lui.

– Anna, o să ne trădeze. E un Legal. Haide, trebuie să mai existe o alternativă. Și trebuie să o găsim înainte de a se lumina.

– Dar e deja lumină, zise Anna grăbită. Privește!

Peter se uită la cer, care căpătase o nuanță albastră din ce în ce mai deschisă.

– Nu putem, rosti el mai puțin sigur. E prea riscant.

Anna gândi repede.

– Are o casă de vară în grădină, zise ea prudentă.

– O casă de vară? Peter se opri.

– Obișnuia să-mi vorbească despre ea, deoarece soțul ei o folosea drept magazie și ea ar fi dorit să facem curățenie înăuntru, dar n-am mai reușit, continuă Anna. Intenționez să o ajut, apoi a venit vremea să mă întorc la Grange Hall.

Peter privi în jur pe furiș.

– Crezi că ne-am putea ascunde acolo? Doar pentru astăzi, vreau să spun? rosti el cu glas serios. Ești sigură că doamna Sharpe nu o folosește niciodată?

Anna dădu din cap, apoi încuviință, după care dădu iar din cap.

– Nu știu, zise ea în cele din urmă. Nu cred că o folosește, dar asta a fost acum un an.

Peter oftă.

– De aici, putem ajunge la casa de vară?

Anna dădu afirmativ din cap nervoasă și se înapoiară spre casa doamnei Sharpe. Apoi alergară amândoi la poarta înaltă din lemn, care despărțea curtea din față de grădina din spate, unde Anna ridică de pe pământ o piatră mică.

– Doar nu intenționezi să izbești cu piatra, nu-i așa?

Peter era îngrijorat, dar Anna clătină din cap.

– Nu e o piatră, îi explică ea lui Peter. E acolo pentru a ascunde cheia sub ea. Doamna Sharpe mi-a arătat-o. Privește!

Cu grijă, ridică piatra falsă și scoase o cheie. Degetele îi tremurau prea tare pentru a reuși să o introducă în broască, așa că Peter o luă și descuie poarta, pe care o încuie din nou, după ce trecură de ea.

Alergară apoi repede peste pajiștea minunat tunsă, după care se afla grădina de zarzavat. Și acolo, în fundul curții, se afla casa de vară, încă plină de mobilier și de cutii. Și tot acolo, lângă ușă, mai era o piatră falsă.

Două minute mai târziu, amândoi se aflau înăuntru, în siguranță, ascunși sub un pat mare dublu, lipit de cel mai îndepărtat perete. Se înfășurară în niște draperii grele de catifea ca să se apere de frig și rămaseră liniștiți așteptând, singurul sunet fiind cel al respirațiilor lor.

CAPITOLUL 16

Maisie Wingfield nu știa ce să facă. Fusesse greșeala ei prostească să se ducă să-i controleze pe cei doi mizerabili, își dădea seama de asta, dar n-avea de unde să știe ce va găsi acolo. În timpul turei de noapte, hotărâse să-i dea Surplusului Anna un mic avertisment înainte ca doamna Pincet să se întoarcă, să o sfătuiască să-și țină gura în legătură cu lovitura primită, dacă nu avea de gând să primească mai multe.

Și acum... ei bine, acum trebuia să-i aducă la cunoștință situația doamnei Pincet. Să-i spună că ticăloșii aceia pleaseră. „Sunt niște diavoli, asta sunt, își spuse Maisie prost-dispusă. Să se cațere pe perete și apoi în gaura aceea mică! Surplușii ăștia n-au avut altceva de făcut decât să fugă așa!“

– Doar nu vrei să spui că au plecat, nu-i așa? Susan, o altă Slujbașă și confidenta lui Maisie, o privea fix, cu gura căscată. Vrei să spui că au evadat?

Maisie o privi neliniștită.

– N-a fost vina mea, rosti fermă. Nu eu i-am băgat la Solitudine. Și nici nu era treaba Surplușilor să fie pe etajul Micuților. A fost ideea doamnei Pincet, asta a fost. Așa că, în realitate, ea e de vină. Susan se uită la ea cu îndoială și Maisie

continuă sfidătoare. N-a spus doamna Pincent întotdeauna că Surplușii nu trebuie să se plimbe pe la etajul 3 de capul lor, ca să nu îndrăgească vreun Micuț sau să-și facă griji pentru ei, când de fapt trebuie să fie preocupați de lucruri mai importante, cum ar fi să facă ceea ce li s-a spus să facă și să se simtă prost pentru faptul că există? Nu trebuia să-i dea voie vacii ăleia mici de Anna să vină aici sus. Era clar că asta o să se întâmple.

– Și ai de gând să-i spui asta? întrebă Susan.

Maisie se cutremură. Se gândise că doamna Pincent era încă departe. Voia să-i lase un bilet, strecurat pe sub ușa biroului, sau ceva de genul ăsta. Dar tocmai când fusese gata să facă asta, doamna Pincent intrase prin ușa din spate însoțită de un domn. Pătrunseseră în grabă în birou, ca și cum ar fi fost miezul zilei și nu ora patru dimineața și Maisie se întorsese la bucătărie, unde se afla acum.

– Am de gând să plec, zise ea ezitând. Poate ai vrea să-i spui tu? Pentru că au venit în tura ta.

Susan dădu din cap neîncrezătoare.

– Nici să nu-ți treacă prin minte, zise ea imediat. Trebuie să pregătesc micul dejun, mulțumesc foarte mult. Du-te și fă ce trebuie, ca să scapi de-o grijă. Apoi eu îți pregătesc o ceașcă cu ceai.

Maisie se ridică în picioare.

– Ai dreptate, zise tremurând ușor. Ar trebui să-i distrugă pe Surpluși, bombăni ea furioasă. Și în timp ce păresea bucătăria, îi aruncă lui Susan o ultimă privire panicată, apoi își croi drum spre biroul doamnei Pincent. Să nu-i mai bage pe oamenii Legali, cum sunt eu, într-o belea ca asta. Nu e corect! Nu e corect deloc! își spuse ea.

Înainte de a se apropia de ușă, ezită. Lui Maisie nu-i plăceau necazurile. Niciodată nu-i plăcuseră. După părerea ei, trebuia să-ți faci treaba, să-ți ții capul plecat și să te asiguri că primești leafa la sfârșitul fiecărei săptămâni. Atât timp

cât cecul acela continua să alimenteze contul ei din bancă, oferindu-i suficiente fonduri pentru a-și cumpără prăjituri cu frișcă, halbe de cidru de la cârciuma locală și pantofi confortabili pentru picioarele ei îndurerate, era fericită. Grange Hall îi oferea toate aceste lucruri și un acoperiș deasupra capului, și dacă asta însemna că trebuia să se descurce cu Surplușii aceia Micuți, oribili și urlători, ei bine, era un preț pe care era dispusă să-l plătească. Nu ceruse niciodată altceva, nu-și dorise niciodată mai mult. Nu fusese interesată de promovări și de nimic altceva de genul acesta.

Nu, ea era o ființă simplă, chiar asta era. Un Legal care muncea din greu, încercând să facă ceva din viața ei. Și un Surplus să o bage în necaz – mai ales un Surplus care îi vorbise așa cum o făcuse nemernica aia mică, de parcă ar fi fost, la rândul ei, un Legal, de parcă ar fi fost *mai bună* decât ea (Maisie se strâmbă la gândul acesta) – ei bine, va trebui să-i spună doamnei Pinent răspicat că nu suportă așa ceva. Da, intenționa să-i spună toate astea, să-i spună că nu fusese vina ei că doamna Pinent nu o putea ține pe Anna sub control.

Ajungând la ușă, Maisie trase adânc aer în piept și bătut tare, după care așteptă.

– Intră!

Maisie deschise ușa într-o doară și păși în biroul doamnei Pinent. „Ce cameră oribilă și rece, gândi ea. Genul de cameră care îți mănâncă sufletul. Trebuie că a mâncat și sufletul doamnei Pinent, categoric, pentru că femeia asta nu are nici un pic de suflet.“ Puteai să spui asta privind-i ochii, dacă ai fi avut vreodată curajul. Erau negri, holbați și fără viață în ei. Ar fi fost de ajuns o privire – n-ai fi vrut să continui să te uiți în ochii aceea prea mult timp.

Maisie observă cu teamă că doamna Pinent arăta chiar mai rău decât de obicei. Părea supărată și feroasă. Maisie

presupuse că, indiferent ce făcea doamna Pincent la ora aceea din noapte, probabil că era ceva ce nu voia să știe nimeni.

– Ce e, Maisie?

Femeia deschise gura, încercând să găsească cuvintele potrivite. Și domnul acela se uita la ea, parcă i-ar fi prins făcând ceva ce se presupunea că nu trebuiau să facă. „Poate că e soțul doamnei Pincent, gândi Maisie. Lumea spune că nu mai are bărbat, dar poate că până la urmă are. Sau poate că nu e soțul ei – de aceea par atât de stânjeniți.“

Îl privi pe furiș, să vadă cum arată. Scund și chel. Când Maisie își întoarse ochii de la doamna Pincent, tresări ușor. Omul pune ceva într-o cutie și, dacă ea nu greșea, obiectul părea o seringă. Privi repede în lături. Dacă Maisie învățase ceva în viața ei era că avea cu atât mai puține necazuri cu cât știa mai puțin. Ar fi vrut să iasă din cameră cât mai repede și chiar asta intenționa să facă.

– Ei bine... începu ea căutându-și cuvintele. „Așa ceva trebuie să spui cu multă delicatețe, reflectă ea. Nu poți pur și simplu să anunți că doi Surpluși au fugit, așa cum ai anunța că a sosit ora ceaiului, nu-i așa?“ E vorba despre Surplușii aceia, continuă ea până la urmă. Cei de la Solitudine...

Ochii doamnei Pincent se îngustară și se îndreptară spre bărbat, care se încruntă la rândul lui. Maisie se retrase puțin.

– Surplusul *acela*, o corectă doamna Pincent cu voce agitată. E numai un Surplus la Solitudine. Ce e cu el?

Maisie trase adânc aer în piept.

– Surplușii *aceia*, repetă ea, și mici broboane de sudoare începură să-i apară pe frunte, pentru că au fost doi. Vedeți, ieri, în timp ce erați plecată, cealaltă mică jigodie – vreau să spun Surplus – ne-a supărat. Pe mine și pe doamna Larson. Și ea a spus că trebuie să fie dusă la Solitudine. A spus că asta îi trebuie, să se învețe minte să mai fie obraznică...

Maisie nu avea cum să nu observe că dispoziția doamnei Pincent se agrava. Inima începu să-i bată mai tare. Era conștientă că se bâlbâie, dar nu se putea controla; abia era în stare să formuleze o propoziție ca lumea. Și ce era mai rău era că nici nu dăduse încă vestea cea mai proastă.

– Și oricum, doamnă Pincent, treaba e că nici nu știu cum s-a întâmplat și nici n-am știut că acolo e o gaură în perete, dar m-am dus să-i verific acum câteva minute și ei nu mai erau, înțelegeți? Au... au plecat, doamnă Pincent.

Ridică o privire rugătoare și se mai retrase puțin, când ochii doamnei Pincent o pironiră.

– Cum adică au plecat? întrebă doamna Pincent cu voce liniștită, dar chipul ei prevestind o furtună.

– N-a fost vina mea, răspunse imediat Maisie. Nu aveam de unde să știu. Îi faceți pe Surpluși să aibă un comportament mai bun, asta vreți să faceți, nu-i așa? De unde să știu eu că vor evada? Am crezut că e imposibil să iasă de aici. Am crezut...

– Destul! Doamna Pincent făcu un pas înainte și o apucă pe Maisie cu sălbăticie de umeri. Acum spune-mi exact, despre ce vorbești? întrebă amenințătoare, și Maisie se cutremură. Ochii doamnei Pincent o sfredeleau și unghiile i se înfipseseră în carne. Și despre *cine* vorbești?

– Băiatul și fata, se smiorcăi Maisie. Anna și băiatul acela care era deja acolo. Promițătorul cel nou. Înțelegeți? Au evadat. Azi-noapte, după câte îmi dau seama.

– Imposibil, rosti doamna Pincent furioasă. Nu e posibil să scapi de la Grange Hall. Probabil te înșeli.

Maisie era tentată să accepte părerea doamnei Pincent și să plece, dar știa că făcea și mai rău dacă nu rămânea.

– Se pare că era o gaură în perete despre care n-am știut, rosti ea cu ochii plecați. „Îmi vorbește ca unui nenorocit de Surplus, își spuse supărată; n-ar trebui să-mi vorbească așa, categoric nu!“ Să vedeți, am văzut-o când m-am dus să-i

controlez, în dimineața asta, cam pe la patru fără un sfert, să știți. Să văd dacă se poartă frumos. Dar nu i-am mai văzut deloc. Și apoi am văzut gaura din zid. Și m-am gândit, ei bine, că pe acolo trebuie că au plecat, apoi...

Vocea lui Maisie se pierdu și doamna Pincenț o strânse și mai tare de umeri.

– La patru fără un sfert? întrebă cu vocea sugrumată. Maisie dădu din cap sfioasă. Iar acum e patru și un sfert! Maisie aprobă din nou. Atunci de ce ai așteptat atât de mult până mi-ai spus?

„Pentru că știam că așa vei reacționa“, gândi Maisie în defensivă, dar nu rosti nici un cuvânt.

Fața doamnei Pincenț se albi, iar bărbatul se ridică în picioare, părând că nu poate ieși de acolo atât de repede pe cât ar fi vrut.

Spre ușurarea ei, doamna Pincenț îi dădu drumul și apoi apucă telefonul de pe birou, formând un număr din memorie.

– Margaret Pincenț la aparat! lătră ea în receptor. Am nevoie de voi, acum! Nu, imediat! A avut loc o evadare. N-au putut să ajungă prea departe. Trebuie prinși imediat. Apoi se întoarse spre Maisie. Pleacă de aici, ființă inutilă! scuipe ea cuvintele. Ieși imediat de aici! Spune-i domnului Sargent să vină la Solitudine și doamnei Larson să-i aștepte pe Capturatori la recepție. După aceea spune-le Surplusilor că micul dejun de azi e anulat.

Apoi o împinse pe Maisie afară și, făcându-i semn bărbatului că era liber să plece, ieși ca o furtună pe coridor.

Julia Sharpe își privea indiferentă imaginea reflectată în oglindă. Categorie, ridurile i se mai adânciseră, decise ea. Tot statul acela la soare își lua tributul de pe tenul ei și, dacă nu era atentă, avea să ajungă ca femeile acelea după care întorceau oamenii capul speriați pe stradă. „Moartea în vacanță“, așa li

se spunea. Oameni care erau bătrâni deja când s-a descoperit Longevitatea. Fuseseră tratați să nu moară, dar rămăseseră bătrâni și așa aveau să fie pentru veșnicie.

Julia se oprise la vârsta de cincizeci de ani. Nu era o vârstă urâtă, categoric. Desigur, nu avusese de ales. Sigur că ar fi fost mult mai simpatic să aibă o față fără riduri, dar toată lumea avea aceeași problemă – chiar și oamenii care luaseră medicamentele de la vârsta de șaisprezece ani tot mai aveau zbârcituri pe ici, pe colo, chiar dacă foloseau cele mai scumpe creme. Longevitatea te păstra tânăr pe dinăuntru, dar pe dinafară doar liftingurile faciale puteau să te mențină tânăr. Iar chirurgii o speriau de moarte pe Julia.

Oftă și deșurubă sticlucă din fața ei, scoțând două capsule și înghițindu-le cu o gură de apă.

„Două pastiluțe o dată pe zi, și o eternitate eu voi trăi“, își spuse și schiță un zâmbet. Dar era oare suficient să trăiască o eternitate, indiferent cum? Se zvonea că noul medicament pentru Longevitate era mult mai bun, că nu exista boală care să nu poată fi vindecată cu celulele stem corespunzătoare – și în timp ce medicamentul aprobat de stat putea să-ți ofere doar un minim ajutor, noul medicament îți dădea toată gama – piele care se regenerează, nivel scăzut de grăsimi și altele. Dar acesta se putea procura doar de pe piața neagră. Și odată ce o luai pe drumul acesta, nu aveai de unde să știi unde te va duce.

Julia nu prea înțelegea cum funcționau medicamentele pentru Longevitate – și nici nu se străduise să înțeleagă; la urma urmei, ceea ce era important era *dacă* acționau, nu *cum*. Însă prietenele ei de la clubul de bridge erau convinse că tenul lor proaspăt și trăsăturile ferme se datorau medicamentului Longevitate+. Se pare că acesta era deja disponibil în clinicile selecte din Statele Unite, din China și din Japonia și era folosit mai ales de celebrități; Marea Britanie

rămăsese în urmă, din cauza prețului. Dar oare să fi fost adevărat? se întrebă doamna Sharpe. Oamenilor le place să creadă cele mai fantastice lucruri. Și apoi mai era și problema provenienței celulelor stem. Medicamentul tradițional folosea cordoane ombilicale congelate, dar se zvonea că pentru noul medicament era nevoie de celule stem tinere și proaspete. Și cum erau obținute astfel de celule, dacă nu prin metode dubioase?

Poate că era ea prea cinică. Cu o noapte în urmă, juca bridge cu Barbara, Cindy și Claire și nu putuse să nu observe că pielea Barbarei arăta aproape... proaspătă. Da, acesta era cuvântul. Tinerească.

Oftă și hotărî că va aprofunda această problemă. Niciodată nu știi ce pun ei în flacoanele alea, de care faci rost pe aleile întunecoase, contra unor sume uriașe de bani. Nu știi niciodată de unde provin. Dar dacă ar trata bărbia lăsată și zbârciturile din jurul ochilor, poate că ar merita osteneala.

Fu întreruptă din visare de un ciocănit puternic la ușă și ridică ochii curioasă. Era doar șapte dimineața! Cine naiba putea fi la ora aia?

Înfășurându-și mai strâns halatul în jurul taliei, închise ușa de la baie și așteptă ca menajera să deschidă. Apoi auzi alt ciocănit și își aminti că i-o împrumutase pe menajeră lui Cindy, pentru a o ajuta la mutare. Prin vizorul ușii de la intrare văzu niște uniforme, și asta o sperie puțin. Avu-se loc vreun jaf pe strada ei? Sau ceva și mai rău? Se cutremură la gândul acesta. Foarte rar se săvârșeau și chiar și infracțiunile mai mici erau foarte rare. Julia se întrebese adesea dacă nu cumva numărul crimelor scăzuse pentru că exista Longevitatea, și nimeni nu mai erau satisfăcut de un câștig pe termen scurt – mai ales când termenul scurt era uneori chiar foarte scurt. Sau poate pentru că cei mai mulți dintre infractori erau tineri, iar eradicarea tineretului avea

drept consecință siguranța străzilor. Soțul ei era adeptul celei de a doua variante, citând Declarația drept panaceu al tuturor relelor omenirii, dar Julia nu era prea convinsă. Mai degrabă credea că toată lumea era pur și simplu prea îmbătrânită. Nimeni nu avea imaginația sau energia să-și mai bată capul cu vreo crimă.

Deschise încet ușa, apoi se încruntă, când își dădu seama ce fel de uniforme erau. Unul dintre oameni avea uniformă de polițist, dar ceilalți doi, dacă nu greșea prea tare, erau Capturatori. Ridicând din sprâncene de curiozitate, îi pofti înăuntru.

CAPITOLUL 17

Anna se înfășură și mai strâns în draperiile grele și aruncă o privire spre Peter, care stătea lângă ea. De fapt, el găsisese cea mai bună poziție, un loc unde nu puteau să fie văzuți, dar de unde ei – sau cel puțin el – aveau o vizibilitate perfectă asupra curții, a ușii și a casei. Odată ce fu sigur că Annei îi era suficient de cald, pur și simplu se așeză jos cu fruntea ușor încrețită de concentrare și nu mai spuse nimic.

Până acum.

– Au intrat niște oameni în casă. Par a fi Capturatori. Peter vorbi atât de încet, încât Anna aproape nu-l auzi, totuși cuvintele îi străpunseră pieptul ca niște gloanțe. Capturatori? De unde știau că se află aici? Acoperă-te cu draperia și stai nemișcată, mai șopti Peter și, tremurând, Anna îl ascultă. Putea să simtă încordarea din trupul lui Peter, parcă era un animal urmărit de vânători, așa că ea încercă să-și oprească tremurul provocat de frig și de frică.

Stătu întinsă sub draperii cam zece minute lungi cât o veșnicie, apoi îl simți pe Peter strecurându-se alături de ea.

– Au ieșit în curte, șopti el, și Anna îi simți căldura respirației pe frunte.

Fără să mai gândească, întinse mâna, o găsi pe a lui și o strânse ușor. Apoi Peter îi apăsă capul pe umărul lui și, înainte ca ea să-și dea seama, erau înfășurați unul lângă altul, cu mâinile atât de strâns încleștate, încât se simțeau ca un singur trup.

Apoi auziră pe cineva încercând ușa. Anna încremeni, convinsă că vor intra și îi vor găsi, dar ușa rămase închisă. Peter o strânse și mai aproape de el.

– Ții ușa asta încuiată în permanență? se auzi vocea unui bărbat, și Anna își simți toți mușchii încordându-se.

– Sigur că da. De fapt soțul meu o ține așa. Avem aici o mulțime de vechituri. Aparent valoroase, deși mie nu mi-a păsat prea mult de ele niciodată. Fiecare cu ce-i al lui, aș zice.

Anna simți brațele lui Peter strângându-se mai tare în jurul ei, când auzi vocea familiară a doamnei Sharpe.

– Am primit ordin să căutăm peste tot, rosti un alt bărbat. Chiar dacă e încuiat.

– Foarte bine. Vocea doamnei Sharpe suna exasperată. Cred că e aici cheia.

Anna își simți inima zbătându-i-se în piept. Doamna Sharpe căuta cheia, care nu mai era la locul ei. Capturatorii aveau să-și dea seama că ei o luaseră și urmau să-i găsească.

– Oho... o auzi ea pe doamna Sharpe spunând. Ei bine, e nostim...

– A dispărut cheia?

Intervenii o lungă pauză.

– Aaa, îmi amintesc, zise deodată doamna Sharpe. Soțul meu a luat-o. Pentru mai multă siguranță.

– Poate că ar trebui să spargem ușa, sugeră unul dintre oameni.

– Puteți încerca, dar nu cred că soțului meu i-ar plăcea, rosti doamna Sharpe imediat. Și nu văd cum ar putea să fie cineva înăuntru, dacă ușa e încuiată. De fapt, probabil

că-l cunoașteți pe soțul meu, Anthony Sharpe? Lucrează la Ministerul de Interne.

Câteva secunde se așternu tăcerea, timp în care Anna de-abia îndrăznea să respire.

– Da, îl cunosc pe domnul Sharpe, rosti unul dintre bărbați. Nu mi-am dat seama că erați... că sunteți... Ei bine, nu mai insistăm, nu-i așa domnilor? Mulțumesc, doamnă Sharpe, pentru... ajutorul dumneavoastră.

Apoi Anna auzi cel mai frumos sunet pe care-l auzise vreodată – sunetul făcut de pașii Capturatorilor, care plecau.

Julia stătea în dreptul chiuvetei din bucătărie și se gândea. Probabil rătăcise cheia. Era posibil.

Totuși, era ciudat. În gospodăria Sharpe, lucrurile nu prea se pierd.

Încruntându-se ușor, hotărî să se întoarcă la computerul ei. Luna aceasta aveau destulă energie, datorită noului panou solar instalat pe acoperiș, și acum simțea nevoia companiei cuiva, chiar dacă era virtuală.

Când ecranul se luminează, apărură un crainic de la știri anunțând extrem de serios că ministrul energiei fusese răpit de către un grup terorist din Orientul Mijlociu, care pretindea că acordul global semnat recent, care restricționa folosirea petrolului, era un complot mascat, pentru destabilizarea economiei lor. În partea de jos a ecranului, apărură un mesaj personalizat, ce-i amintea Juliei că putea trece să-și ridice de la farmacie medicamentele pentru Longevitate și că avea încă patru cupoane de energie rămase pentru această lună; mai exista și un alt mesaj, în partea de sus a ecranului, care îi cerea imperios să apese butonul roșu de pe telecomandă, pentru completarea activității creierului din acea zi. Ignorând mesajele, Julia mai urmări știrile câteva minute, oftând și clătinând din cap. Țările sărace luau măsuri desperate pentru a convinge națiunile mari să le dea mai multă energie. Ceea ce teroriștii nu păreau să înțeleagă era, se gândi ea, că

toată omenirea suferea. Nu interziseseră China și Statele Unite toate aparatele de aer condiționat, determinând o migrație în masă spre ținuturi mai reci? Țările din America de Sud nu fuseseră forțate să-și oprească dezvoltarea economică, pentru a proteja jungla?

Își aducea aminte de vremea când era tânără, când exista energie din plin și oamenii credeau că reciclarea era suficientă. Înainte ca insulele să înceapă să fie înghițite de oceane, înainte ca Gulf Stream-ul să transforme Europa într-un loc înghețat și cenușiu cum era acum, cu veri scurte și ierni lungi și geroase. Înainte ca politicienii să ia măsuri, dându-și seama că, fiind nemuritori, ei înșiși urmau să aibă de suferit, nu generațiile viitoare, dacă clima mondială nu era protejată.

Dar nu toate țările considerau că fuseseră tratate în mod egal la summit-ul mondial convocat de urgență. Și de ce ar fi fost? Nu era un secret că țările bogate trișau. Sursele de energie interzise erau folosite în secret, pentru a asigura electricitate serviciilor lor importante. Noua energie era impusă doar țărilor mai sărace, ca fiind singura sursă disponibilă, în timp ce țările corupte făceau afaceri cu petrol și cu cărbune. Chiar și Marea Britanie cheltuise bani și resurse, în cursa pentru crearea unei noi surse de energie pe care să o vândă altor țări cu un profit uriaș. Departamentele de cercetare subvenționate de stat, desființate cu un secol în urmă, odată cu universitățile de care aparțineau, deoarece nu mai existau studenți, fuseseră reînființate.

Dar energia nu era o problemă pentru care Julia ar fi putut să facă ceva; era domeniul soțului ei, Anthony. Ea avea acum o problemă mult mai presantă de rezolvat. Nu apăruse nimic la știri despre Surplușii evadați, dar asta nu era surprinzător – știrile despre așa ceva se transmiteau doar după ce Surplușii erau prinși. Nu era nici un motiv să îngrijoreze populația fără să fie nevoie, ar fi spus Anthony.

Julia bătea darabana cu degetele pe blatul mesei din bucătărie, încercând să hotărască ce avea de făcut, încercând să-și dea seama de ce nu-i lăsase pe Capturatori să spargă ușa de la intrarea în casa de vară. Pentru a proteja mobilierul lui Anthony? Sau din alte motive? Poate pentru că bărbații aceia menționaseră numele Annei?

În timp ce se gândea la asta, telefonul sună și ea ridică imediat receptorul.

– Julia? Sunt Barbara. Ai auzit noutățile?

– Care noutăți?

– Evadarea Surplușilor. Sigur Capturatorii au trecut și pe la tine până la acum. Pe mine m-au trezit din somn. Teribil de eficienți, nu-i așa?

Julia se așeză.

– Presupun că asta le e datoria, răspunse ea gânditoare.

– Mi-au spus că sunt doi evadați. Așa că am închis toate geamurile și am încuiat toate ușile. Și sper că și tu ai făcut la fel. Cu ăștia nu prea poți fi sigură, Julia. Vreau să spun, cine știe ce rău ne-ar putea face dacă le oferim ocazia. Acum, probabil că oamenii vor trata cu mai multă seriozitate Problema Surplușilor. Căminele de Surpluși sunt o sursă de nenorociri. Să-i ții acolo, unde consumă atâtea resurse! Nu sunt decât pepiniere de tineri criminali, Julia. Și atât de aproape de sat!

– Nu cred că sunt periculoși, Barbara, comentă Julia încruntându-se ușor. Surplușii sunt învățați să se comporte civilizată.

Se gândi imediat la menajera ei și la Anna, cea care se pare că a evadase. Ele nu reprezentau nici un fel de pericol. Păreau recunoscătoare chiar și pentru un singur cuvânt amabil.

– Ei bine, Surplușii cărora *li se permite* să iasă, într-adevăr, nu sunt periculoși, zise Barbara mohorâtă, dar noi i-am cunoscut doar pe cei care pot fi angajați. Pe cei buni. Restul, pur și simplu ne fură, Julia. Ne fură hrana, energia, aerul. Julia oftă. Probabil că Barbara avea dreptate. Poate că greșise când îi lăsase pe Capturatori să plece, fără să controleze casa de vară. Și sunt geloși, continuă Barbara. Îndrăznesc să-și

dorească ceea ce avem noi. Fără să aibă nici un drept, Julia. Nici părinții lor nu au avut dreptul. Asta încerc să-i explic tot timpul Surplusului meu, Mary. E o fată bună. Foarte muncitoare. Dar, de fapt, n-ar fi trebuit să existe, Julia. Pur și simplu nu trebuia. Și acum evadarea asta! Îți spun drept, de Problema Surplusilor va trebui să se ocupe cineva. Dacă ești prea blând cu ei, vor apărea alții și alții. Tu știi câte procente din taxele noastre se cheltuiesc cu Problema Surplusilor? Știi?

– Nu, zise Julia.

– Mult prea mult, răspunse Barbara amenințătoare. Intervenii o pauză, timp în care Barbara își trase răsuflarea. Oricum, continuă ea până la urmă cu ton de afaceri, motivul pentru care te-am sunat este să-ți spun că organizez o poteră. Trebuie să ne protejăm, Julia. Trebuie să-i găsim pe blasfemiatorii ăia și să ne ocupăm de ei. Adunarea are loc acasă la mine, în după-amiaza asta. Sunt sigură că ai vrea să te implicii și tu.

– Nu crezi că e mai bine să lăsăm asta în seama Capturatorilor? încercă Julia.

– Julia, rosti Barbara cu asprime, nu putem sta deoparte și să lăsăm doi Surpluși să amenințe tot ce ne-a oferit Longevitatea. Pot fi oriunde și trebuie să fim vigilente. Dacă lăsăm doi Surpluși să evadeze, unde se va sfârși totul, Julia? Nu există loc pentru ei. Trebuie să fie suprimați.

– Suprimați? Julia nu-și putu ascunde frustrarea din glas.

– Să ne ocupăm de ei, cedă Barbara. Deși eu cred că n-ar fi o idee prea rea să suprimăm câțiva. Ar fi un mesaj pentru toți ceilalți, nu crezi?

Julia trase adânc aer în piept și se rezemă de spătarul scaunului.

– În după-amiaza asta, rosti ea în cele din urmă. Eu... ei bine, ne vedem la tine.

Puse receptorul jos și oftă. Oamenii erau așa de speriați de Surpluși! Și de copiii Legali de fapt; rareori puteai vedea câte unul. Parcă toată lumea uitase cu desăvârșire ce

înseamnă să fii tânăr, convinsă că oricine are douăzeci și cinci de ani e periculos și complotist. Mai bine zis, oricine are sub șaisprezece. Cam atât aveau acum cei mai tineri, în afară de Surplușii și de Legalii aceia ciudați, care după Declarație reușiseră să se strecoare prin hățișul de interdicții. „O lume plină de bătrâni, își spuse Julia încruntându-se. Bătrâni convinși că știu tot și că orice e nou sau diferit nu poate să fie bun – în afară de ceea ce e legat de medicamentele pentru Longevitate, desigur.“

Ca o ironie, Surplușii erau singurul subiect despre care se pare că mai existau dezbateri politice, chiar dacă la ele lua parte un număr foarte mic de oameni elocvenți. Tabăra liberală apela la o abordare mai umană a problemei: în primul rând era nevoie de mai multe campanii de prevenire a nașterii Surplușilor. În schimb, Barbara și tovarășele ei cititoare ale gazetei *Daily Record* considerau că părinții Surplușilor trebuie închiși pe viață, iar progeniturile lor suprimate. Desigur, nu și Surplușii din slujba lor, nu cei care le găteau mâncarea, le tundeau gazonul, munceau în construcții sau preluau oricare dintre celelalte sarcini, de care nimeni altcineva nu mai voia să se ocupe. Nu, pe ei nu; doar pe „ceilalți“, indiferent cine erau ei.

Fără îndoială că Autoritățile aveau să organizeze un referendum pe acest subiect și să înființeze un nou grup de lucru. Vor da unuia, cum era soțul ei, misiunea să-i supravegheze activitatea timp de douăzeci de ani, până se ajungea la niște concluzii. Și apoi... Ei bine, apoi vor aplica aceste concluzii, presupuse Julia. Dacă îi mai păsa cuiva de asta.

Problema era totuși că Julia nu avea la dispoziție douăzeci de ani pentru a-și forma o opinie în Problema Surplușilor. Nu avea la îndemână douăzeci de ani pentru a hotărî ce să facă.

Desigur, nu era convinsă că evadații se aflau în casa de vară, dar conform experienței ei, doi și cu doi de obicei fac patru.

Ridicându-se în picioare și luând din bucătărie o dublură a cheii, își înfășură halatul de casă în jurul ei și își puse cizmele de cauciuc, apoi apucă câteva unelte de grădinărit, pentru mai multă siguranță. În caz că vecinii s-ar fi uitat. În caz că oricine altcineva ar face-o.

Adesea se întrebese cum reușeau părinții Surplușilor să desfidă Declarația. Era oare aroganță convingerea că Declarația nu li se adresa? Nu-și dădeau seama că nu vor scăpa nepedepsiți? Auzise vorbindu-se despre o mișcare, o mișcare pro-viață-nouă, care considera că Declarația e greșită, că oamenii nu trebuie să trăiască etern, că tinerețea era mai bună decât bătrânețea. Dar nimeni nu-i lua în serios.

Odată îi sugerase lui Anthony că medicamentele pentru Longevitate ar trebui să conțină și substanțe pentru controlul nașterilor, și astfel n-ar mai exista problema Surplușilor. I se părea o soluție așa de corectă, așa de simplă! Dar Anthony i-a spus că asta nu era posibil, deoarece medicamentele acelea erau extrem de fin echilibrate și nu puteai să încarci formula; mai bune erau implanturile pentru controlul nașterii, mai sigure, mai ieftine. Julia subliniase că, în mod evident, nu erau sută la sută eficiente. Anthony îi reproșase că nu înțelege; că astfel de lucruri nu sunt ușor de înțeles. Ei, totuși, nu i se păreau complicate. Uneori avea impresia că Autoritățile complicau intenționat lucrurile, doar pentru a se asigura că au suficient de lucru.

Julia fusese una dintre femeile norocoase, desigur. Ea născuse pe vremea când nu apăruse ideea de Longevitate. Nu fusese nevoită să aleagă dacă să trăiască veșnic sau să aibă copii.

De fapt nu copii, ci copil. Unul era suficient, așa căzuseră de acord și ea, și Anthony. Și Julia fusese încântată când aflase că va avea o fetiță. Cineva cu care să meargă la cumpărături și cu care să bârfească din când în când, așa-și imaginase.

Dar nu se întâmplase chiar așa. La vârsta de treizeci și cinci de ani, Tracey se mutase în America. „Am o carieră,

spusese, și acolo e locul unde se întâmplă totul.“ Asta se întâmplase în urmă cu șaptezeci de ani. Într-un fel, parcă nici nu trecuse chiar atât de mult, totuși uneori Julia simțea că trecuse de atunci o veșnicie.

Din când în când Tracey o suna, ceea ce era frumos. Și uneori, când cota de energie îi permitea, Julia lua avionul și pleca să o vadă, dar fiica ei era foarte ocupată și, de aproximativ zece ani, nu mai reușiseră să găsească o dată convenabilă pentru amândouă.

„Le am totuși pe prietenele mele, își spuse Julia străduindu-se să zâmbească. Am clubul de bridge, nu-i așa? Nu, una peste alta, sunt foarte fericită.“ Și dacă uneori se întreba ce rost avea să trăiești etern dacă nu aveai pe cineva pe care să-l iubești și care să te iubească, nu insista prea mult asupra ideii. „Sunt una dintre norocoase, își reamintea ea. Sunt, într-adevăr, foarte fericită.“

În timp ce se îndrepta spre casa de vară, Julia se întreba dacă era vorba despre aceeași Anna. Trebuia să fie, nu-i așa? Dar oare ce intenții aveau, ea și Surplusul celălalt? Sperau să se bucure de câteva zile de libertate, înainte de a fi inevitabil recaptați? Sau erau mult mai ambițioși? Poate că de fapt se gândeau că vor reuși să se ascundă pentru totdeauna?... Doar că ar fi imposibil să fie pentru totdeauna, se gândi Julia. Erau Surpluși. Viețile lor vor fi atât de disperat de scurte, încât nici nu merita efortul.

În liniște, se apropie de micuța clădire din lemn și bătu ușor la fereastră.

– Anna! o strigă ea încet. Sunt eu, doamna Sharpe. Sunt sigură că ești acolo, înăuntru. Capturatorii au plecat. Vrei să-mi spui ce faceți aici, Anna? Dă-mi drumul înăuntru, te rog.

– Nu răspunde, șopti Peter. Probabil e o cursă.

Transpirase; Anna nu era sigură dacă de durere sau de frică.

Dădu din cap, încercând să reziste tentației de a alerga și de a-i mulțumi doamnei Sharpe că îi expediase pe Capturatori.

– Anna, ascultă-mă. Te rog să deschizi ușa. Trebuie să fîm atenți, nu se știe niciodată când apare vreun vecin. Dar dacă mă lași să intru nu o să mă vadă nimeni, decât dacă e cineva la mine în casă, și te asigur că nu e. Oricum, nu în clipa aceasta. Dar Capturatorii se pot întoarce, așa că ar trebui să ieși de aici cât mai repede posibil. Nu crezi, Anna? Anna?

Anna îl privi pe Peter. Sub draperii, tot ce putea să vadă erau ochii lui și își dădea seama că erau plini de spaimă.

– Am încredere în doamna Sharpe, rosti ea strângându-l la piept pentru a-l convinge. Nu le va permite Capturătorilor să ne găsească.

Peter o privi îngrijorat și, până la urmă, dădu aprobator din cap. Ieșiră încetișor de sub draperii. Peter se ridică și se duse să deschie ușa, apoi se strânse din nou lângă Anna, căutând din priviri o altă cale de scăpare, în caz că lucrurile luau o întorsătură neplăcută.

Doamna Sharpe ocoli mobila, apoi se apropie de patul așezat la perete. O fixau două perechi de ochi întunecați larg deschiși, o pereche privind-o prudenti, cealaltă uitându-se la ea ca un cățeluș recunoscător că n-a fost înecat.

– Vai, Anna! zise ea văzându-i murdari, răniți și cu părul încâlcit. Vai, fata mea dragă, în ce te-ai băgat?

Doamna Pincenț își îngustă ochii privind-l pe Frank, Capturatorul-Șef însărcinat cu prinderea evadaților de la Grange Hall.

– O să-i găsești, rosti ea. Era o afirmație, nu o întrebare. Frank zâmbi.

– Întotdeauna îi găsesc, răspunse, sigur pe el. Desigur, de obicei îi vînăm pe Surplușii care se ascund. Acționăm în special preventiv. Evadați din căminele de Surpluși n-am avut prea des ocazia să vînăm. Nu se întâmplă prea des să reușească.

Îi aruncă doamnei Pincenț o privire semnificativă și ea se uită la el urât.

– Au reușit s-o facă, replică ea furioasă, pentru că Autoritățile n-au considerat că e cazul să-mi spună că există un tunel care duce afară. Pot să te asigur că n-a mai existat nici o evadare de când sunt eu la Grange Hall, și nici nu va mai exista.

Frank ridică din umeri.

– Oricum, nu mai contează. Îi vom aduce înapoi. N-au unde să se ducă, nu-i așa?

– Dar ce spui de organizația aia subterană? întrebă doamna Pincenț cu fața schimonosită de dezgust. Cred că băiatul ar putea avea legături cu ea. Era nou, înțelegi. Prea mare pentru a intra într-un cămin de Surpluși, după părerea mea, dar asta a fost.

Frank ridică din nou din umeri.

– Organizația Subterană? întrebă el nepăsător. O șleahță de liberali confuzi, asta sunt. Numai gura de ei. Încearcă să ascundă din când în când câte un Surplus, dar noi îl mirosim întotdeauna, fii fără grijă.

Doamna Pincenț dădu aprobator din cap. Știa totul despre liberalii confuzi. Îi scriau din când în când, întrebându-o despre tratamentul Surplușilor. Trimiteau petiții, cerând ca părinților criminali să le fie permis să-și vadă copiii Surpluși, la ieșirea din închisoare. Doamna Pincenț îi ura pe liberali.

– Liberalii ăștia nu înțeleg, zise ea bănuind că ar putea să găsească în Frank pe cineva care-i împărtășea vederile în legătură cu Surplușii, că acesta e prețul pe care trebuie să-l plătim pentru Longevitate. Trăiesc veșnic într-o lume stabilă, prosperă și sigură și uită ce a făcut această lume pentru ei.

Frank dădu din cap și ochii i se luminară.

– Sunt niște ignoranți, asta sunt, aprobă el din inimă. Bieții Surpluși? Mă fac să râd. Tu și cu mine ne aflăm în primele rânduri, doamnă Pincenț. Noi știm adevărul. Dacă n-am fi noi, lumea ar fi un loc foarte diferit, să știi.

– Într-adevăr, răspunse doamna Pincenț. Când ai să-ți prinzi pe acești Surpluși, vor fi aduși din nou aici?

Frank dădu din cap.

– E procedura normală. Dacă mai sunt în viață, desigur. Uneori, înțelegi, apar... complicații.

Doamna Pincenț îl privi o clipă.

– Încearcă să o prinzi pe fată vie, zise ea și se ridică. Băiatul probabil că n-ar fi de mare folos, dacă știi ce vreau să spun.

Frank rânji.

– Știi exact ce vrei să spui, zise el vesel.

– Bine, rosti doamna Pincenț cu ochii îngustați. Mi-a venit o idee. Anna a muncit la o femeie din sat, acum aproximativ un an. Poate ar fi bine să urmărești pista asta. Am numele ei undeva în dosar.

Sheila se afla la cursul de bune maniere, uitându-se fix la doamna Larson și prefăcându-se că ascultă atentă.

Locul Annei era gol și nimeni altcineva nu se mai gândea la ea, deoarece fusese trimisă la Solitudine. Dar Sheila știa. Sheila știa ce se întâmplase în realitate. Știa, deoarece citise în întregime jurnalul Annei, citise despre planurile ei. Și știa și pentru că fusese trează în zori, când Maisie scosese țipetele acelea stridente de furie.

Sheila era furioasă că Anna n-o luase cu ea. Dintre toți cei de la Grange Hall, ea era singura care merita să plece, își spusese adesea, nu Anna. Annei îi plăcea aici. Anna era un Surplus. În schimb, Sheila disprețuise fiecare clipă petrecută în spatele acestor ziduri cenușii și dorea, mai mult decât orice, să vadă din nou Lumea de Afară, să-și vadă casa, părinții.

Totuși, pe Sheila o încânta faptul că Anna nu fost chiar atât de inteligentă pe cât se credea. Annei îi plăcea să-și închipuie că se gândea la tot, că era cel mai Valoros Surplus care existase vreodată. Dar un Surplus Valoros și-ar fi abandonat jurnalul? Un Surplus Valoros i-ar fi permis Sheilei să-i sustragă delicat jurnalul din buzunar, în timp ce era târâtă

prin clasă de către domnul Sargent, și să-l ascundă în propriul buzunar, alături de frumoșii pantalonași roz pe care îi luase de la Spălătorie?

Da, reflectă Sheila. Anna făcuse o greșeală uriașă neluând-o cu ea.

Strecurându-și mâna în buzunar pentru a pipăi pielea moale a jurnalului, Sheila zâmbi și ridică ochii spre doamna Larson.

CAPITOLUL 18

Julia privi de la Anna la Peter, apoi dădu din cap mulțumită. Erau îmbăiați, erau îmbrăcați, piciorul lui Peter fusese bandajat, și acum mâncau, chiar dacă îi luase o veșnicie să-i facă să admită că le era foame. Ochii lor continuau să privească nervoși în jur, ca și cum se așteptau ca în orice clipă un Capturator să intre înăuntru. Arătau caraghioși cu hainele ei și ale lui Anthony atârnând pe ei, dar ce altceva ar fi avut de făcut? Să-i fi lăsat în salopetele alea oribile?

– Voiăți să vă ascundeți într-un camion, așa ai spus? întrebă ea, și Peter dădu serios din cap.

– Într-un camion care merge la Londra. Mișcarea Subterană m-a învățat cum să pătrund cu forța într-unul, zise el, și Juliei i se păru că vede o urmă de mândrie în ochii lui.

– Și ce faceți dacă nu găsiți un camion care merge la Londra? mai întrebă ea.

– Atunci vom merge pe jos, zise Anna. Nu-i așa, Peter?
Peter dădu din cap.

– Nu putem să-ți spunem mai mult, rosti el calm. În caz că ești interogată, în caz că te torturează.

– Să mă tortureze? Julia zâmbi. Peter, în această țară oamenii nu sunt torturați.

Peter nu-i întoarse zâmbetul.

Julia se uită la ei, la chipurile lor serioase, și nu știu dacă să râdă sau să plângă. Înțelegea acum de ce spusese Capturătorii că băiatul le-ar putea provoca necazuri; ochii lui erau atât de provocatori, și privirea pătrunzătoare! Erau niște ochi care nu aveau încredere în nimic și o făceau pe Julia să se simtă prost.

Apoi văzu felul cum se uita la Anna – atent și protector; cum se îndreptase de spate mândru, când Julia spusese lucruri drăguțe despre ea, cum veghea asupra ei, ca și cum i-ar fi fost teamă că Anna ar putea să dispară în orice clipă sau să fie smulsă de lângă el. Văzu și felul cum îl privea Anna pe el. Fata asta dădea mereu impresia că ar fi cărat de bunăvoie toată povara omenirii pe umerii ei și tot nu i se părea o greutate suficientă. Julia nu știa cum reușise el – ea încercase destul de mult și degeaba – dar se pare că Peter reușise într-un fel să ia puțin din greutatea de pe umerii ei. Alături de Peter, undeva, în ochii lui întunecați și mari, Anna zărise probabil o mică rază de speranță.

Anna se schimbase în dormitorul Juliei, cu draperiile bine trase, iar la început păruse fericită și emoționată. Dar imediat ce-și scosese salopeta, ceva se schimbase în ea. Începuse să scotocească cu frenezie prin buzunare, ca și cum ar fi căutat ceva, cu toate că o asigurase pe Julia că nu asta făcea. Apoi se dusese în fugă în spatele casei și se uitase afară pe fereastră, deși Julia îi spusese că era periculos. Și acum era lividă la față, ca o moartă, iar pe frunte îi apăruseră mici broboane de sudoare și în ochii negri o umbră de îngrijorare. Probabil că era speriată că evadase, se gândi Julia. Poate că acum regreta ce făcuse.

– O să vă umflați ca niște gogoși, comentă ea gânditoare rezemându-se de blatul bucătăriei.

Dar înainte ca vreunul dintre ei să poată răspunde, telefonul începu să sune, făcând-o pe Julia să tresară, iar pe Anna și pe Peter să se ridice în grabă, căutând un loc unde să se ascundă.

Sperând să nu fie tot Barbara, ridică receptorul.

– Julia? Nu era Barbara.

– O, tu ești, răspunse ea.

– Am vrut mă asigur că ești bine. Am auzit de evadare.

Julia își roti privirea.

– Anthony, sunt bine. Au scăpat doi Surpluși, nu doi asasini.

– Totuși, nu-mi place gândul acesta. Capturatorii au trecut deja pe la noi?

– Au venit în dimineața asta. Julia îi privi pe Anna și pe Peter prudentă, implorându-i din ochi să nu facă zgomot. Pur și simplu, Anthony n-ar fi înțeles de ce i-a ajutat pe Surplușii evadați. Nici ea nu era sigură că înțelegea de ce făcuse asta. Și acum ce crezi că o să se întâmple? îl întrebă ea.

– Ce să se întâmple? Vor fi prinși, desigur. Nu-i lasă Capturatorii să le scape, dacă asta te îngrijorează.

Julia rămase tăcută pentru moment.

– Și după aia? Ce li se va întâmpla, după?

– Să li se întâmple? Tonul lui Anthony era neîncrezător. Ei bine, vor fi pedepsiți. Închiși. Dacă vor supraviețui, asta se va întâmpla.

Julia se încruntă.

– Să supraviețuiască?

Anthony oftă.

– Dacă mai sunt în viață, comentă el. Dacă se dovedesc periculoși, se vor afla la dispoziția Capturatorilor, deși aceștia nu au o dispoziție oficială de acest gen. Știi cum stau lucrurile. Se pare că băiatul provoacă numai necazuri.

– Dar... dar asta e îngrozitor, suspină Julia încercând să nu se uite la Peter în timp ce vorbea. Nu pot face asta.

– N-ai spune asta dacă l-ai găsi ascuns în casă la tine, Julia, zise Anthony răspicat. Trebuie să-ți amintești în primul rând că Surplușii aceștia nu au dreptul la viață. N-au nici un drept. Fiecare persoană nouă pe acest pământ ne amenință existența, fură resursele de care au nevoie oamenii Legali pentru a supraviețui.

– Totuși, sunt așa de tineri, zise Julia încet. Pare atât de... inuman.

– Julia, vor fi prinși și vor fi pedepsiți sau îngropați, și, indiferent care din aceste două variante va fi, sper să se întâmple cât mai curând! rosti Anthony brusc. Nu-mi place să știu că soția mea e în pericol și nici ție n-ar trebui să-ți placă.

– Crezi într-adevăr că sunt în pericol? întrebă Julia curioasă.

– Sunt sigur că totul va fi bine, zise Anthony repede. Ține ușile încuiate. De ce nu chemi pe una dintre prietenele tale să-ți țină companie?

– Tu când te întorci acasă?

Anthony suspină.

– Am sperat să vin în acest weekend, dar mi-e teamă că a fost doar o presupunere. Nu te deranjează, nu-i așa, Julia?

– Nu, sigur că nu, zise ea liniștită. Ei bine, ține-mă la curent.

– Așa o să fac. Pa, pa!

– E în regulă, puteți să ieșiți, zise ea punând receptorul jos. Deși trebuie să vă ascund din nou destul de curând. Anna? Anna, te simți bine?

Anna ridică ochii. „Arată îngrozitor“, își spuse îngrijorată Julia.

– Eu... începu Anna, apoi îl privi îngrozită pe Peter. Cred că am pierdut... Vreau să spun, n-ai găsit nimic, nu-i așa?

Julia se încruntă.

– Să fi găsit ceva? Ce vrei să spui?

Anna își mușcă buzele și coborî privirea.

– Nimic. Eu... nimic.

Peter se încruntă.

– Ești bine? o întrebă îngrijorat, dar întrebarea lui o făcu pe Anna să arate și mai rău. Ai pierdut ceva? Ce era?

Anna îl privi o clipă pe Peter și Juliei i se păru că fata se pregătea să spună ceva important, parcă ar fi vrut să scape de un secret teribil. Dar, după o scurtă ezitare, Anna se mulțumi să dea din cap.

– N-am nimic, zise ea cu glas slab. Mă simt bine.

– Mă bucur! rosti serioasă doamna Sharpe. Ei bine, dacă ați mâncat destul, nu e decât ora nouă, așa că am impresia că trebuie să vă întoarceți în casa de vară și să așteptați acolo până se întunecă. Am... Am câte ceva de făcut.

Anna dădu tăcută din cap și atât ea, cât și Peter se ridicară.

– Așteptați doar o clipă, zise doamna Sharpe, să mă asigur că drumul e liber. Grădina nu se vede prea bine de la fereastră, așa că nu poți fi niciodată sigur. Ieși afară pe ușa din spate și se uită în jur. Cred că totul e în regulă, reveni ea. Totuși, mergeți pe lângă gard, nu peste pajiște. Și repede. Ascultați, luați sticla asta cu apă și niște mâncare!

Peter luă sticla, și Anna zâmbi.

– Mulțumim, doamnă Sharpe. Mulțumim foarte mult. Nu pot să vă spun cât de recunoscători vă suntem, zise ea cu blândețe.

Doamna Sharpe ridică din umeri.

– Să stați ascunși. Altfel vom da cu toții de necaz.

Dând afirmativ din cap, Anna îl urmă pe Peter afară, prin ușa din spate. Apoi merseră pe furiș de-a lungul gardului care înconjura grădina, ținându-se pe după tufișuri până ce ajunseră la casa de vară. Apoi, în tăcere, se strecurară înăuntru, încuind ușa în urma lor și reluându-și locul din ascunzătoarea de sub draperiile groase și grele, pe care doamna Sharpe voise să le arunce cu cincizeci de ani în urmă.

CAPITOLUL 19

Julia Sharpe nu se alătură grupului de căutare, pretinzând că o doare capul. Totuși, le aprovizionă pe prietenele ei cu biscuiți și umplu două termosuri cu ceai dulce și cu lapte, pe care le înmână vinovată. Apoi își privi îngrijorată prietenele și vecinele pornind. Barbara o informase că plănuiau să răscolească tot satul, să bată toate câmpurile și să controleze toate clădirile scoase din uz. Cărau cu ele un amestec ciudat de puști, spade, rachete de tenis și bețe de cricket și, desigur, Barbara se afla în frunte, vociferând tare despre nevoia de a pune capăt Problemei Surplusilor și de a arăta lumii ce înseamnă implicarea. Celelalte care o urmau vădeau un interes limitat față de strigătul de luptă al Barbarei, nu putu să nu observe Julia; cele mai multe discutau despre subiecte care le interesau mai mult, cum ar fi rețete noi de bucate, cine folosea Longevitate+ și ce credeau ele despre ultimele tarife ale energiei. Vocile le erau ascuțite și surescitate, după cum constată Julia cu amărăciune. Pentru cele mai multe dintre vecinele ei, căutarea evadaților nu era decât un prilej de a ieși împreună, o ocazie de a se convinge că făceau și ele ceva important.

Și Julia nu le putea învinui pentru asta. Ar fi făcut și ea la fel, era sigură, dacă circumstanțele ar fi fost altele. Viața era frumoasă pentru locuitorii satului. Viața era confortabilă. Dar uneori toate își doreau puțin pericol, puțină emoție și implicare, măcar numai pentru a sublinia cât de confortabil și sigur le era traiul de zi cu zi.

Încet, se întoarse acasă, privind tot timpul în jur. Știa că era o prostie să fie îngrijorată. La urma urmei, nimeni n-ar fi suspectat pe cineva ca ea. Era respectată în comunitate, avea relații sus-puse și, chiar dacă îi găseau pe Surpluși, putea oricând să pretindă că ea nu știuse nimic despre prezența lor în casa de vară. Cu toate acestea, ochii ei scrutau strada și inima îi bubuia în piept, iar adrenalina începu să-i curgă prin vene când descuie ușa de la intrare. Pentru că, fără să-și dea seama, luase o hotărâre. Fără să insiste prea mult asupra implicațiilor, fără să se întrebe dacă era bine ce făcea, hotărâse să-i ajute pe Anna și pe Peter să ajungă la Londra. Ei n-ar fi putut să se descurce singuri și, dacă aveau să fie prinși, ei bine... Julia nu îndrăznea să gândească ce s-ar fi întâmplat mai departe. Așa că voia să-i ajute și nu avea decât o după-amiază la dispoziție pentru a elabora un plan.

Anna observă că Peter o privea cu ochii îngustați și neîncrezători pe doamna Sharpe, din locul lui de sub drapelele din casa de vară. Era spre seară, începuse să se întunece și fosta ei stăpână se uita la ei în așteptare, după ce le explicase că voia să-i ajute să plece.

– De ce? întrebă el. De ce faci asta?

Doamna Sharpe își mușcă buzele.

– Ca să-ți spun drept, nici eu nu prea știu de ce, rosti ea blând. Tot ce știu este că nu e vina voastră că sunteți Surpluși. Și că, imediat ce veți face doar un pas în sat, cineva vă va vedea. Sunteți așa de... Se încruntă căutând cuvântul potrivit, apoi ridică din umeri... Așa de tineri. Așa de slabi.

– Dar o să aveți probleme, zise repede Anna îngrijorată. Nu-i așa?

– Nu vă faceți griji pentru mine. Va trebui doar să fim atenți. Nu vor controla fiecare mașină, nu-i așa? Și, în mod sigur, nu vor controla mașina doamnei Anthony Sharpe, e clar.

Doamna Sharpe zâmbi, dar Anna putea să vadă, după ridurile din jurul ochilor și din felul în care continua să-și aranjeze îmbrăcămintea, că și ea era speriată.

Peter privea în pământ, încruntându-se de concentrare. Apoi se uită din nou la doamna Sharpe.

– Mișcarea Subterană vă va fi foarte recunoscătoare, rosti el ceremonios. Dacă ne ajutați.

Doamna Sharpe ridică din sprâncene.

– Mișcarea Subterană? întrebă ușor ironică. Dacă așa spui tu! Dar vreau să vă fie foarte clar că nu fac asta pentru nici o Mișcare. Fac asta deoarece sunteți așa de tineri, așa... așa... Se uită la Anna, apoi privi în altă parte. Ei bine, oricum, continuă ea cu energie, acum mă duc înapoi în casă, ca nu cumva să se hotărască cineva să arunce vreo privire înăuntru. Chiar acum... ei bine, chiar acum femeile din sat vă caută peste tot. Treaba cea mai grea va fi să vă urc în mașină, cu toți Capturatorii adulmecând pretutindeni, dar nu departe de aici se află o benzinărie – puteți să vă duceți acolo, prin grădina din spate, imediat ce cade întunericul; să vă ascundeți acolo, de unde am să vă iau eu cu mașina. Am o prietenă la Londra și nu există nici un motiv care să mă împiedice să-i fac o vizită în seara asta. Cu câte se întâmplă aici în sat...

Continuă să treacă în revistă împreună cu ei toate amănuntele planului, apoi părăsi casa de vară și Anna se întoarse spre Peter.

– Dacă răscolesc satul, crezi că vor reveni aici? întrebă ea speriată.

Peter scutură din cap.

– Nu, răspuse ferm, dar Anna observă că sprâncenele îi erau încruntate.

– Ești... ești bine? întrebă Anna într-o doară.

Habar n-avea cum să vorbească cu Peter în acea clipă; părea nepotrivit să spună chiar și cel mai simplu lucru.

– Da, răspuse el cu bruschețe. Sunt bine. Doar că... Oftă. Nu-mi place să depind de alții, zise el după o pauză.

Anna dădu în tăcere din cap și se ghemui la loc sub draperii.

Plecară la ora 7 seara, imediat ce se făcuse suficient de întuneric și după ce doamna Sharpe descoperise că femeile din sat abandonaseră căutărilor și se strânseseră la Barbara, la un pahar de lichior. Îi căptuși pe amândoi cu pulovere, astfel încât să nu mai arate atât de slabi și le dădu câte o șapcă a soțului ei, să și-o pună pe cap, trasă mult peste față. Se ținură în umbră când trecură peste terenul din spatele grădinii și Anna trebui să facă un efort ca să meargă în liniște lângă Peter, deoarece aerul proaspăt o amețise și scârțâitul pașilor pe terenul înghețat îi făceau inima să tresalte de bucurie, chiar dacă era încă foarte speriată.

În sfârșit, după ce se strecurară aplecați pe lângă niște case părăsite, ascunzându-se de reflectoarele strălucitoare care le luminau, ajunseră la benzinărie și se ghemuiră în spațele unui zid.

Mașina doamnei Sharpe era deja acolo.

– Stai aici, îi șopti Peter Annei și scoase capul de după zid câțiva centimetri, apoi și-l trase înapoi. Ne-a văzut, rosti el încet.

Anna auzi un motor demarând și câteva minute mai târziu auzi și vocea doamnei Sharpe.

– Nu, mulțumesc, se adresa ea cuiva. Am umflat doar puțin roțile. Anna așteptă încă un minut agonizant și apoi

doamna Sharpe vorbi din nou, de data aceasta adresându-se lor. E în regulă, rosti ea blând. Nu ne privește nimeni. Am să deschid portiera din spate, iar voi urcați imediat și vă acoperiți cu păturile. Mi-e teamă că miros puțin a câine. Acum câteva zile am dus la veterinar cu mașina mea labradorul unei prietene.

Anna observă că vocea doamnei Sharpe tremura, deși ea se străduia să dea impresia că totul e sub control.

Anna îl urmă în tăcere pe Peter spre partea din spate a mașinii, în timp ce doamna Sharpe se îndreptă spre magazinul benzinăriei. Câteva minute mai târziu, reveni.

– Nimeni n-a scos o vorbă despre evadare, zise ea. Să stați liniștiți.

Anna nu era sigură dacă le vorbea lor sau ei însăși. Tensiunea și teama pluteau în aer. Chiar și motorul sună nesigur când porniră.

– Poți să-ți pui capul pe umărul meu, dacă vrei, rosti Peter blând.

Anna își mușcă buzele, neștiind ce să spună. Tânjea să-și pună capul pe umărul lui, să simtă căldura și siguranța brațelor lui cuprinzând-o. Dar n-o făcea ca să se pedepsească. De când descoperise că jurnalul ei nu se mai afla în buzunarul salopetei, de-abia îndrăznea să se mai uite la Peter, temându-se de dezamăgirea și de furia care aveau să-l cuprindă când urma să afle.

Peter ridică din umeri.

– Asta doar pentru că nu prea e loc, rosti el ca din întâmplare, și evitându-i privirea. Așa s-ar putea să fie mai ușor...

Recunoscătoare pentru argumentul logic, Anna dădu din cap și peste câteva secunde stătea cuibărită fericită la pieptul lui, întrebându-se totodată de ce oare se făcuse deodată atât de cald în mașină. Și astfel, ascunși sub pături, cu capul lui Peter odihnindu-se pe creștetul ei, își continuară călătoria spre Londra.

* * *

În cele din urmă, mașina se opri și doamna Sharpe se întoarse spre ei.

– Se întâmplă ceva în față, zise ea încruntându-se. Cred că e blocaj în trafic.

Vocea îi era nesigură – nu se mai formau ambuteiaje, acum când cupoanele de energie permiteau doar călătoriile de strictă necesitate. Pe șosele rula numai mijloace de transport în comun, și doar bogații sau cei cu relații sus-puse își puteau permite să circule în mod obișnuit cu automobilul personal. Anna putea să audă inima lui Peter bătând violent și asta pe de o parte o reconfortă, pe de alta o îngrijoră. Mașina rămase pe loc aproximativ zece minute și până la urmă doamna Sharpe deschise portiera.

– Mă duc să văd ce se întâmplă, spuse ea. Voi nu vă mișcați de aici.

Nici unul nu îndrăzni să scoată o vorbă. Peter o strânse și mai tare în brațe pe Anna și ea își mușcă buzele, atât de rău încât îi dădu sângele, dar rămaseră liniștiți, fără să mai facă altceva.

În cele din urmă, doamna Sharpe se înapoie.

– Controlează toate vehiculele, îi înștiință ea cu vocea tensionată. Mi-e teamă că asta a provocat blocajul.

Peter ridică pătura.

– Pe noi ne caută? întrebă el.

Interveni o pauză.

– Da, așa cred. Sinceră să fiu nu înțeleg de ce fac asta, zise doamna Sharpe pe un ton neutru, dar Anna putea să sesizeze îngrijorarea din vocea ei.

– Controlează și automobilele personale? întrebă Peter.

– Nu cred, zise doamna Sharpe. Cel puțin omul cu care am vorbit n-a spus nimic de asta.

– Cred că ar trebui să ieșim de aici. Poate ar fi bine să mergem pe jos restul drumului.

Ochii Annei se deschiseră mari.

Doamna Sharpe oftă.

– Dar e așa de mult de mers! Cel puțin 18 km, zise ea, însă nu părea să se opună.

– Pe jos va fi mai sigur, insistă Peter. Pentru toată lumea. Se lăsă din nou liniștea.

– Da, da, presupun că ai dreptate, zise doamna Sharpe până la urmă. Vocea ei suna frântă, dezamăgită. Aici suntem la est de Londra, continuă ea. Șoseaua asta duce direct în centru. Nu vă sugerez să mergeți de-a lungul ei, dar în general aceasta e direcția bună. Sunteți... sunteți siguri că asta vreți să faceți?

– Da, răspunse Peter tensionat. Totuși, cum vom reuși să coborâm din mașină?

– Ies de pe șosea, zise doamna Sharpe. Exact în față e un refugiu. Vă las acolo și apoi mă înapoiez pe drumul pe care am venit.

Anna simți mașina mișcându-se și încleștă pumnii gândindu-se la orele de bune maniere, la cât de abilă și concentrată trebuia să fie când avea ceva de făcut.

Doamna Sharpe opri motorul, apoi se dădu jos și deschise portiera din spate. Anna și Peter coborâră cu greutate, picioarele fiindu-le amorțite din cauză că stătuseră atât de mult timp chirciți.

Apoi sosi momentul să-și spună la revedere. Trebuiau să se grăbească, le spuse doamna Sharpe, trebuiau să se ascundă imediat. Așa că Anna luă mâna doamnei Sharpe și i-o strânse, descoperind că are lacrimi în ochi, deoarece doamna Sharpe nu avea obligația să-i ajute și ea era sigură că nici nu merita atâta bunăvoință. Apoi Peter o trase în umbră și doamna Sharpe se prefăcu că se apleacă să verifice presiunea din roți.

– Ai grijă de tine, Anna, șopti ea blând, părând concentrată asupra roților.

Anna nu mai zise nimic și rămase tăcută lângă Peter, privind-o pe doamna Sharpe cum se urcă în mașină și se pierde încet în întuneric.

– Ei bine, trebuie să mergem în direcția asta, rosti Peter în final, îndreptându-se spre un teren cu iarbă, după ce se asigură că nu puteau fi văzuți. Apoi se uită la Anna. Vrei... Vrei să mă iei de mână? o întrebă Peter, timid.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Anna și, strecurându-și mâna într-a lui, porniră la drum.

CAPITOLUL 20

Câteva ore mai târziu, intrând pe drumul de acces spre casa ei, Julia Sharpe asculta radioul. „Mă simt vie, îşi dădu ea seama, mai vie decât m-am simţit vreodată.“ Desigur, nu ştia dacă Surplusii vor reuşi, sau ce fel de viaţă îi aştepta mai departe. Dar, pentru prima oară de multă vreme, Julia nu se mai simţea doar spectator, nu se mai simţea neimplicată şi neputincioasă, privind viaţa de pe tuşă, fără să ia parte la ea cu adevărat.

Totuşi, în timp ce oprea motorul, se încruntă. Ceva nu era în regulă. Lumina de la bucătărie – nu o lăsase aprinsă, nu-i așa? Niciodată nu lăsa luminile aprinse; nimeni nu făcea asta.

Scoțând cheia din contact, se întoarse să deschidă portiera, dar aceasta se deschise înainte să pună mâna pe ea. Surprinsă, Julia ridică privirea și apoi păli când văzu cine era.

– A, doamnă Sharpe, văd că v-ați întors de la plimbare. Legitimația, vă rog!

În liniște, Julia scotoci prin geantă după legitimație și privi cum bărbatul o examina.

Apoi acesta zâmbi rece.

– Și vă deranjează dacă îmi spuneți unde ați fost?

* * *

Parcă ar fi mers toată noaptea!

Totuși, nu era chiar așa, își dădu seama Anna privindu-și încheietura mâinii și descoperind că nu era decât douăsprezece și un sfert. Crezuse că e mult mai târziu. Și atât de multă adrenalină îi circula prin trup, încât se simțea plutind, parcă nu ea se ascundea unde era umbra mai adâncă, ci cu totul altcineva.

De după fiecare colț pe care-l ocoleau putea să apară un Capturator. De fiecare dată când cineva se uita în direcția lor, era convinsă că totul s-a sfârșit. De câteva ori crezuseră că sunt urmăriți și se ghemuiseră pe niște alei, apoi coborâseră spre niște subsoluri, neștiind dacă nu cumva aveau să fie încolțiți și capturați chiar acolo. Dar până și când se dovedea că nu era nimeni, Anna continua să-și închipuie că este.

Nu îndrăzneau să-și vorbească, pentru că nu voiau să atragă atenția asupra lor și, oricum, nu aveau ce să-și spună. Anna îl privea pe Peter cu admirație atunci când el alegea drumurile cele mai dosnice, care le permiteau să stea ascunși, invizibili atât în ochii Legalilor care treceau pe lângă ei, cât și în ochii Surplusilor care se aflau probabil angajați în casele familiilor mai înstărite.

Pe măsură ce înaintau, ochii lui Peter scrutau împrejurimile, amintindu-i Annei de ziua când îl văzuse prima oară, la Grange Hall, cu câteva săptămâni în urmă. Parcă trecuseră luni sau chiar ani de atunci.

Din când în când, Peter se oprea și studia câte un indicator de pe drum sau vreun semn, apoi se gândea o clipă, dădea din cap, ca și cum s-ar fi convins pe el însuși de ceva important, după care indica drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Anna nu putea decât să se ia după el, abandonând orice dorință de control, de a cunoaște, de a se asigura că totul era bine, încercând să ignore faptul că îi zvâcnea capul și că o dureau picioarele.

Ajunseră într-un cartier de la periferia Londrei. Când lumina orașului deveniră mai strălucitoare și străzile mai populate, găsiră un teren mic cu iarbă, tufe și copaci și se ascunseră cam două ore, până ce străzile deveniră din nou aproape pustii și își reluară drumul, strecurându-se pe lângă ziduri, cu capetele plecate, ca niște umbre, ca niște morți călători.

Apoi, deodată, când Anna se oprise pentru a-și masa picioarele ce păreau gata să se desprindă de trup, Peter se întoarse spre ea.

– Am ajuns!

Anna ridică șocată privirea. Fusese atât de cufundată în gânduri, încât de-abia băgase de seamă ultima oră de mers, nu remarcase că pașii lui Peter deveniseră mai vioi și nici că nu mai mergea cu capul plecat de când realizase cât de aproape erau de casă.

Repede, o trase pe Anna în umbră, și ea îl privi cum ciocăne într-un geam aflat jos, la picioarele lor. Bătu o dată, de două ori, apoi așteptă câteva secunde și mai bătu o dată. Imediat la geam apăru o figură, apoi încă una, și după aceea se deschise o ușă ce se afla la baza unui șir de trepte de piatră, asemănătoare cu cele pe lângă care se ghemuiseră de atâtea ori în acea zi. În câteva secunde, Anna se trezi trasă într-o bucătărie și strânsă în brațe. Auzi niște strigăte înăbușite „Fetița mea! Fetița mea!“, apoi pe cineva suspinând. Nu mai putea să respire. Reuși să-l strige pe Peter, dar înainte ca el să-i poată răspunde văzu negru în fața ochilor și se prăbuși pe pardoseală.

* * *

Julia încercă să zâmbească, dar își simțea mâinile tremurând. Deodată, încălcarea legii părea o acțiune mai puțin atractivă decât înainte.

Omul care-i bloca drumul era domnul Roper, Capturatorul-Șef. Îl văzuse de mai multe ori la știri, dar nu-l cunoscuse personal până atunci.

„Fii calmă, își spuse. Nu are nici un fel de dovezi împotriva ta. Nu știe absolut nimic.“

– Am fost în vizită la o prietenă din Londra, rosti ea repede. E o noapte așa rece, nu-i așa? Și n-am folosit mașina de atâta vreme... Cupoanele de energie, știi probabil. M-am gândit că ar fi o idee bună să fac o escapadă.

Vocea ei se pierdu, nesigură.

– Foarte interesant. Am să-mi trimit oamenii să verifice.

Vocea domnului Roper era alunecoasă ca mătasea și Julia înghiți în sec nervoasă.

– Eu... până la urmă n-am reușit, declară ea încercând să-și controleze tremurul vocii. „La urma urmei, n-am de ce să fiu îngrijorată“, își spuse fermă. Traficul era așa de aglomerat, reluă apoi, încât a trebuit să renunț.

– Da, rosti domnul Roper. Văd. Putem intra în casă?

– Da, sigur, rosti ea veselă coborând din mașină și încuind portiera. Imediat, un alt bărbat apăru de nicăieri și îi luă cheile.

Julia deschise gura să le ceară înapoi, dar hotărî că în acele momente nu era cazul să se certe cu ei. „O să mi le dea el“, reflectă ea. Nu avea nici un rost să îi repeedă, dacă nu era nevoie. Fără îndoială îi vor pune câteva întrebări, apoi vor pleca. Și în caz că n-o vor face, pur și simplu îl va suna pe Anthony și va rezolva el cumva problema.

– Îmi imaginez că îl cunoașteți pe soțul meu, rosti ea încercând să pară degajată. Anthony Sharpe?

Domnul Roper zâmbi.

– Sigur că-l cunosc, răspunse mios. Domnul Sharpe a fost foarte interesat de evadarea Surplușilor de noaptea trecută. Foarte interesat, când a auzit că i-am vizitat locuința. Mi-a spus că soția lui n-ar ascunde niciodată Surpluși.

– Să ascund Surpluși? rosti Julia indignată. Ei bine, are perfectă dreptate în privința asta. Ce idee! Știi, în după-amiaza

asta s-a înființat chiar și o poteră. Evadații au de ce să se teamă!

– Într-adevăr, doamnă Sharpe, sunt sigur că o să-i prindem. Și mai sunt sigur și că n-ați vrut să ne mințiți, de dimineață, când v-au vizitat colegii mei.

Julia îl privi fix.

– Nu-mi place tonul dumitale, domnule Roper. Nici comportamentul dumitale nu-mi prea place, adăugă, încrucișându-și brațele. Am unele drepturi și aș prefera să reveniți mâine.

Domnul Roper scutură din cap.

– Imposibil. Mi-e teamă, doamnă Sharpe, că trebuie să discutăm chiar acum. Mai ales despre telefoanele pe care le-am primit, prin care eram informați că tinerii aceia au fost văzuți în grădina dumneavoastră. Înțeleg că fata a muncit o vreme aici. Pare foarte plauzibil să fi venit încoace, nu-i așa?

– Așa să fie? întrebă Julia înțepată, urmându-l prin ușa din față, care fu închisă în urma ei de un bărbat înalt, în uniformă. În bucătărie, mai dădu peste alți trei Capturatori. Ei bine, dacă a făcut asta, eu habar n-am. Domnul Roper o privi fix și, fără un cuvânt, îi făcu semn să se așeze. Sper că n-o să mă deranjați prea mult, continuă ea amabilă, în timp ce se așeză la masa din bucătărie.

Era un bărbat subțire, mai slab decât părea la televizor, cu ochi de un albastru deschis și păr blond-închis. Ar fi fost chiar arătos în alte circumstanțe. Poate că o încercare de a-l fermeca era o idee bună, își spuse Julia. Dacă ar flutura puțin din gene...?

Dar înainte de a lansa ofensiva farmecului ei personal, domnul Roper se așeză în fața ei și o apucă de încheieturile mâinilor.

– Oamenii pe care îi vedeți aici, zise el arătându-i pe bărbații în uniformă care stăteau în dreptul chiuvetei, sunt

Capturatori. Capturatorii, doamnă Sharpe, au un comportament foarte diferit de cel al poliției obișnuite. Ei au mai multe... mai multe la dispoziție, așa spune. Dispun de mai multe metode. Sunteți soția unui oficial și nu mi-ar face plăcere să vă dau pe mâna Capturatorilor, pentru că sunt un om civilizată și prefer o abordare civilizată. Dar nici nu pot să-i țin departe de dumneavoastră prea multă vreme. Ei îi vor pe acești Surpluși și îi vor găsi. Înțelegeți?

Se aplecase peste masă și privea direct în ochii Juliei, făcând-o să clipească nervoasă.

– Dar eu sunt un Legal, rosti ea ezitantă. Nu puteți să mă tratați în felul acesta.

Domnul Roper zâmbi.

– Doamnă Sharpe, începu el lăsându-se pe speteaza scaunului, cu un ton devenit mult mai relaxat, știți ce se întâmplă dacă vă arestăm pentru că i-ați ascuns pe Surpluși? Julia scutură din cap. Veți fi băgată într-o carceră, continuă domnul Roper, și veți fi interogată. Putem să vă ținem acolo și trei luni, dacă vrem.

– Trei luni? întrebă Julia cu ochii mari. Dar n-am făcut nimic rău. E... imoral. E inacceptabil!

Ochii domnului Roper se îngustară.

– Să ascunzi Surpluși e imoral, doamnă Sharpe. Să desfiți Autoritățile și Declarația e inacceptabil. Mi-e teamă că regulile și procedeele normale ale sistemului judiciar nu se aplică în cazul adăpostirii de Surpluși. Prea multe sunt în joc, doamnă Sharpe. Sunt sigur că înțelegeți.

O privi o clipă fix, apoi zâmbi.

– Știți, desigur, că în închisoare administrarea medicamentelor pentru Longevitate poate fi stopată. Pe toată durata șederii la noi, dacă noi considerăm necesar.

Julia îl privea nevenindu-i să creadă.

– Nu poți face asta! zise repede. Vreau să-mi sun avocatul. Sincer, domnule Roper, am suportat destul până acum.

– Și sincer, doamnă Sharpe, noi de-abia am început, zise furios domnul Roper. Julia își mușcă buzele nervoasă. Și știți ce se întâmplă, continuă domnul Roper, când cineva de vârsta dumneavoastră întrerupe tratamentul? Doamna Sharpe ridică din umeri. „Nu-mi pasă, își spuse. Acești oameni nesuferiți, cu tactica lor de intimidare, n-o să reușească să mă sperie.“ După o lună, toate semnele de îmbătrânire, pe care în mod atât de convenabil le-ați ținut departe până acum, încep să revină, adăugă domnul Roper cu un zâmbet fin pe buze. Dureri de spate, genunchi înțepeniți la frig, inerție, apatie. După șase săptămâni, mușchii vor începe să se atrofieze și organele vor începe să cedeze. Două luni și părul se va subția, vederea se va deteriora, la fel și auzul, iar scheletul va începe să se curbeze. Până la șase săptămâni, situația e reversibilă. Dar după două luni, nu veți mai reveni la starea de acum. Iar după zece săptămâni, veți fi deja cu un picior în groapă – trupul va fi expus la boli și la descompunere, mușchii vor fi dispărut în totalitate. Douăsprezece săptămâni și... ei, bine, nimeni n-a trecut de douăsprezece săptămâni. De obicei ești fericit dacă mori la unsprezece, cinstit vorbind. Nu mai poți să te miști, nu mai poți să gândești, nu mai poți face nimic, decât să aștepti ca moartea să te scape de durerile bătrâneții.

– N-o să-ndrăzniți! zise Julia îngustându-și privirea. Dumneata spui că o să mă lași să mor numai pentru că mă suspectezi – e doar o suspiciune, să fim clari – că aș fi ascuns doi Surpluși, doi tineri care au reușit să scape din acel cămin oribil de Surpluși?

Domnul Roper o privi pe Julia drept în ochi.

– Sunt așa de încântat că ați înțeles! rosti el.

– Vreau să-l sun pe soțul meu! zise Julia hotărâtă. Vreau să-l sun chiar acum!

Domnul Roper dădu din cap spre unul dintre Capturatori, care-i întinse Juliei telefonul. Aceasta formă numărul și rămase ascultând, când telefonul soțului ei începu să sune.

– Alo?

– Anthony? Eu sunt.

Părea obosit, extenuat.

– Julia, slavă Domnului. Ce se întâmplă acolo? Am fost dat afară din biroul meu, am fost suspendat. Se pare că-și închipuie că ești implicată în evadarea Surplusilor aceia.

– Suspendat? Julia simți cum pălește.

– Le-am spus că e ridicol. Dar mi-e teamă că, odată ce intrăm la bănuieli, regulile se schimbă. Pune lucrurile la punct, Julia, te rog. Aici nu pot obține nici un răspuns, de la nimeni. Au înghețat și contul din bancă. Este...

Unul dintre Capturatori întrerupse convorbirea.

– Așa cum am spus, zise domnul Roper cu glas egal, Administrația Surplusilor nu se joacă. Dacă veți coopera, putem ajunge la o înțelegere. Nici nu e nevoie să afle soțul dumneavoastră care e adevărul. Dacă refuzați, mi-e teamă, doamnă Sharpe, că veți fi reținută pe timp nelimitat, conform Legii Surplusilor 2098, iar cariera soțului dumneavoastră va lua sfârșit. Alegeți.

– Domnule, nu poți face asta... nu poți...

În timp ce vorbea, un alt bărbat intră pe ușă. Ducea în mâini salopeta lui Anna și pe cea a lui Peter, pe care Julia le ascunsese în casa de vară, neputându-se hotărî să le arunce. Ochii ei se deschiseră mari și văzu un mic zâmbet apărând pe buzele domnului Roper.

– Ce e asta? întrebă el. Cred că n-aveți de ales, doamnă Sharpe. Nu, și dacă vreți să trăiți.

Julia se uită la el un timp ce i se păru o eternitate, apoi coborî ochii spre masa de bucătărie, cu umerii căzuți, învinsă.

„Am făcut tot ce am putut, își spuse ea, cu mâinile tremurând ușor. Nu am de ales. Pur și simplu nu există altă

alternativă decât să cooperez. Iartă-mă, Anna, rosti în gând. Regret că nu sunt mai puternică. Dar nu sunt pregătită să mor – nu încă. Am atât de multe de pierdut. Pentru tine e mai ușor – ești încă tânără.“

Încet, ridică ochii spre domnul Roper.

– Am să cooperez, zise ea cu glas egal. Spune-mi doar ce vrei să știi.

Când își reveni, Anna văzu chipul unei femei aplecate asupra ei și nu știu ce să spună, așa că nu rosti decât:

– Îmi pare rău!

Își dăduse seama că probabil leșinase, iar un Promițător nu făcea așa ceva.

Dar, în loc să spună ceva, femeia ridică mâna spre fața Annei și îi dădu la o parte câteva șuvițe de păr de pe frunte. Mâna era atât de moale și gestul atât de blând, încât Anna descoperi că i se făcuse pielea de găină și se cutremură. Femeia se aplecă și o sărută pe frunte zicând:

– Anna, scumpa mea, copilul meu scump, acum ești în siguranță. Ești acasă.

Anna văzu o lacrimă singuratică coborând pe obrazul ei și deodată începu și ea să plângă, iar femeia o trase la pieptul ei și amândouă rămaseră așa parcă de când lumea, suspinând și ținându-se strâns îmbrățișate, până când Anna își dădu seama că nu-i mai rămăsese nici măcar o lacrimă, iar brațele îi tremurau. Și atunci adormi din nou.

O oră mai târziu, domnul Roper închise carnetul de notițe și îi zâmbi Juliei.

– Ești sigură că au spus Bunting?

Julia dădu nervoasă din cap.

– I-am surprins vorbind, zise ea repede, așa că nu sunt absolut sigură, dar el spunea că părinții ei și-au schimbat numele, când au ieșit din închisoare. Ea e Anna Covey, iar ei sunt... Bunting. Da, sunt sigură că așa a spus.

– Mulțumesc, zise domnul Roper. Și transmiteți-i cele mai bune salutări domnului Sharpe.

– Crezi că o să-i prindeți? întrebă ea ezitând.

– Sigur că-i vom prinde, răspunse el. Întotdeauna îi prindem. Întotdeauna.

Și cu asta, el și colegii lui o părăsiră pe doamna Sharpe, se urcară în mașină și porniră spre autostradă.

CAPITOLUL 21

Sheila stătea tăcută în Centrul Alimentar, băgând metodic lingura în supa cenușie din fața ei, ducând-o la gură și înghițind. Încet-încet, zvonurile despre evadarea Annei și a lui Peter începuseră să circule prin Grange Hall. Doamna Pincent spunea că fuseseră trimiși la un centru de detenție, dar nimeni nu o credea. Acum nimeni nu-și mai bătea joc de Sheila, pentru că ceilalți Surpluși bănuiau că ea ar putea ști cum evadaseră cei doi. Totuși, Tania o mai chinuia câteodată:

– Te-au lăsat aici, nu-i așa? N-aș putea spune că mă surprinde. Anna probabil că a evadat doar pentru a scăpa de tine.

Sheila își lăsă mâna stângă să alunece de-a lungul salopetei și apoi în buzunar, acolo unde stăteau ascunși pantalonașii de mătase pe care-i furase și pe care îi ținea acolo, moi și delicați, singura ei legătură cu Lumea de Afară, de unde fusese răpită. Lumea căreia știa că îi aparține.

După ce termină supa din bol, se ridică. Avea o jumătate de oră la dispoziție, înainte de a se duce la Spălătorie, și plănuise să meargă în Baia Fetelor Numărul 2, noul ei refugiu din fața lumii brutale de la Grange Hall. Pusese jurnalul

Annei la loc în ascunzătoarea lui, la câteva ore după dispariția ei. Dar acum, nu mai era jurnalul Annei. Era al ei. Se gândea să ascundă și pantalonașii în același loc, să-și creeze astfel un mic tezaur de obiecte frumoase.

Dar când tocmai se îndrepta spre ușa Centrului Alimentar, descoperi că Surplus Charlie îi blochează drumul.

– Singurică, Sheila? întrebă el dulceag, dar cu o privire batjocoritoare în ochi. N-ai prieteni, acum că Anna a plecat fără tine! N-a fost o prietenă prea bună, nu-i așa?

Sheila îi aruncă o căutătură cruntă.

– Pleacă din calea mea, zise cu voce egală. Lasă-mă în pace!

Charlie aruncă o privire în jur, pentru a se asigura că nici un Instructor nu se afla prin apropiere, apoi zâmbi cu îngâmfare.

– Biata mititică Sheila, scutură el din cap. Nici o Anna care să te apere, nu-i așa? Nimeni care să te protejeze în vreun fel.

Întinse mâna și o împuse amenințător cu degetul.

Sheila se simți încordată de frică, dar îl privi disprețuitoare.

– Lasă-mă în pace! șuieră ea. Pleacă de aici.

– Nu poți să-mi vorbești mie așa, zise Charlie cu ochii strălucind. Sunt Prefect și trebuie să faci ce-ți spun eu.

Se apropie și mai mult, aplecându-se și ajungând atât de aproape de ea, încât era gata să o atingă, cu bărbia la nivelul nasului ei și cu respirația grea pe frunte. Sheila își simțea picioarele tremurând. Îl văzuse pe Charlie amenințându-i pe ceilalți Surpluși, îl văzuse chinându-i și lovindu-i. Dar până atunci, pe ea nu păruse s-o observe. Nu înainte de plecarea Annei. Nu înainte de trădarea ei.

– Charlie, Sheila, veniți aici, vă rog.

La sunetul vocii doamnei Larson, se întoarseră imediat amândoi și se îndreptară spre ea, cu capetele plecate.

– Despre ce vorbeai voi acolo, în așa mare taină? întrebă doamna Larson supărată. Explicați-mi și mie, vă rog.

– Charlie... începu Sheila, apoi se opri.

– O certam, rosti Charlie cu glas egal. Și-a lăsat pâinea pe masă. I-am spus că asta e Risipă. Surplusii au nevoie de energie, pentru a deveni Folositori.

Doamna Larson ridică o sprânceană.

– Adevărat, Sheila? Ți-ai irosit pâinea?

Sheila se simți roșind.

– Da, afirmă ea, urându-l pe Charlie din tot sufletul. Și pe Anna și mai mult, pentru că o părăsise. Da, mi-am lăsat pâinea acolo.

Își băgă mâna stângă în buzunarul salopetei și simți mătasea reconfortantă, care-i aminti că era prea bună pentru acel loc, mai bună decât oricare dintre Surpluși.

– Chiar dacă ai știut că e Risipă? continuă doamna Larson întrebările.

Sheila își plecă încet capul.

– Nu-mi e foame, afirmă liniștită.

– Foarte bine, comentă doamna Larson cu un suspin. Dacă nu ți-e foame, poți să te duci la culcare diseară fără să iei cina. Ai înțeles?

Sheila dădu nefericită din cap și îl văzu pe Charlie zâmbind afectat. Îi aruncă o privire încărcată de ură și se întoarse să plece.

– O clipă, zise doamna Larson când aproape ajunse la ușă. Ce ai acolo în buzunar, Sheila?

Sheila simți cum o străpunge ghimpele fricii.

– Nimic, răspunse ea scoțând mâna și arătându-i-o doamnei Larson. N-am nimic înăuntru.

Charlie se întoarse și o privi.

– Ba da, are, zise el. Buzunarul e umflat.

– Nu, zise Sheila disperată, nu e.

Doamna Larson se încruntă și se apropie. Apoi dădu la o parte mâna Sheilei și își vârî mâna în buzunar, oftând când scoase afară pantalonașii de mătase.

– Vai, Sheila! zise ea dând din cap. Vai, Sheila, o să fii bătută pentru asta! Vai, draga mea! Doamna Larson se întoar-se spre Charlie. Charlie, cheam-o pe doamna Pincen, te rog. Acum! Timp de o secundă, Charlie o privi pe Sheila curios, apoi plecă în liniște. Tu i-ai furat? continuă doamna Larson privind-o pe Sheila cu un amestec de indignare și milă. Spune, chiar i-ai furat?

Sheila își mușcă buzele. Îi sărise inima și totul căpătase o ușoară aură ireală, acum, că frica îi circula prin vene.

Dar înainte de a putea răspunde, reapăru Charlie.

– Doamna Pincen a spus să o duceți pe Sheila în biroul ei, rosti el cu răsufierea tăiată. Imediat!

Doamna Larson dădu scurt din cap și o apucă pe Sheila de braț.

– Vino, zise ea trăgând-o cu duritate. Să vedem, Dânsa ce părere are despre asta?

Sheila simți cum o cuprinde senzația aceea familiară de leșin. Biroul doamnei Pincen reprezenta pentru Sheila iadul pe pământ, o cameră plină de durere și de disperare. În biroul doamnei Pincen implorase să fie lăsată să plece acasă cu atât de mult timp în urmă, acolo strigase după mama ei, acolo plânsese lacrimi de disperare și de remușcare pentru a scăpa de pedepse.

Și tot în biroul doamnei Pincen învățase, încet, dar sigur, că nu există cale de scăpare. Că ceea ce i se întâmpla nu era o pedeapsă, ci o condamnare pe viață.

Doamna Pincen închise ușa și se înapoie la biroul ei.

– Știi, începu ea, că în timpurile străvechi celor care furau li se tăia mâna. Chiar și mâna unui Legal. Ce crezi că ar fi considerat potrivit, pentru un Surplus care a furat? Sheila își simți buza de jos tremurând și se încordă. Să știi că părinții

tăi s-au simțit deosebit de ușurați când Capturatorii te-au găsit până la urmă, continuă doamna Pincenț. A fost ideea lor, desigur. Au înțeles ce copil rău și oribil ești. Au înțeles că nu poate să iasă nimic bun, dacă înveți un Surplus să creadă că merită un loc pe lumea asta.

– Nu! țipă Sheila distrusă. Părinții mei m-au iubit! Au spus că nu sunt Surplus! Nu au semnat Declarația. Ei...

Doamna Pincenț râse.

– Au mințit, Sheila, și cu asta am terminat. Te-au adus pe lume în mod ilegal și trebuie să demonstrezi că ești inferioară, așa cum sunt toți Surplușii. Să furi e un Păcat, Sheila. Înțelegi asta, nu-i așa?

Sheila coborî ochii în pământ și-și încleștă pumnii, din cauza furiei și a resentimentelor care o sufocau.

Nu era corect. Nimic din ce i se întâmpla nu era corect.

Apoi deodată, prin minte îi trecu un gând. Încet, îndrăzni să ridice privirea spre doamna Pincenț, care se uita la ea cu ochii scoși din orbite.

– A fura e un Păcat tot atât de mare ca a evada? întrebă Sheila cu voce calmă.

Ochii doamnei Pincenț se îngustară.

– Nimeni n-a evadat, Sheila. Nimeni nu evadează din Grange Hall. E imposibil. Știi asta!

Sheila o privi absentă.

– Dar să ții un jurnal? continuă ea. Și acest lucru e un Păcat, nu-i așa? Pentru un Surplus, vreau să spun. Să ții un jurnal și să scrii în el planul de evadare. Țta nu e un Păcat?

Doamna Pincenț se ridică.

– Un jurnal? întrebă repede și ochii i se luminară de curiozitate. Anna a ținut un jurnal?

Sheila se uită din nou în jos.

– Eu nu sunt decât un Surplus rău, zise ea cu voce egală. Nu știi nimic.

– Obraznico! zise furioasă doamna Pincenț cu ochii aruncând scânteii. Ocoli biroul astfel încât ajunse chiar în fața

Sheilei. Dacă știi ceva, trebuie să-mi spui. Sheila ridică din umeri. Doamna Pincent o privi fix. Apoi se retrase și se sprijini de birou. Știi, Sheila, reluă ea gânditoare. S-ar putea să trec cu vederea furtul. Dacă mă ajuți, înțelegi tu. De fapt, în lipsa Annei, care nu mai e cu noi, trebuie să numesc un nou Prefect. Un Prefect în care pot să am deplină încredere. Un Prefect care-mi spune lucrurile pe care am nevoie să le știu.

Sheila se uită la ea și zâmbi enigmatic.

– Cred că aș putea să fiu un bun Prefect, zise ea moale. Mult mai bun decât Anna. Ea n-a fost un Prefect prea bun, doamnă Pincent. N-a fost bun deloc. Vedeți, doamnă Pincent, ascundea unele lucruri. Dar eu știu totul despre ele. Eu observ totul, așa să știți.

– Știi, Sheila, zise doamna Pincent încet. Acum, în calitate de Prefect, de ce nu-mi spui ceea ce știi?

Sheila dădu grav din cap.

– Desigur, Matroană a Casei. Mi-ar face plăcere.

Anna se trezi scăldată într-o transpirație rece. Se trezise de câteva ori în timpul nopții, din cauza coșmarurilor, iar acum tremura. Dar se simțea de parcă plutea pe un nor, atât de moi erau salteaua și păturile din jurul ei. Femeia era tot acolo, iar acum lângă ea era și un bărbat. Era frumos, avea părul negru și o privea ca și cum ar fi fost foarte specială, așa încât se simți puțin stânjenită.

– Am visat că doamna Pincent vine să mă ia, se adresă ea femeii. Și Sheila striga după mine și mă ruga să mă întorc. Și apoi au venit Capturatorii și...

Omul se aplecă să o sărute, apoi o cuprinse în brațe și o trase spre el. Mirosea ca Afară, atât de proaspăt și de minunat, încât Anna se trezi încolăcindu-și brațele în jurul lui, ca și cum ar fi fost cel mai normal gest din lume.

– Știi cine suntem noi? întrebă el.

Anna dădu din cap, pentru că nu voia să spună ceva greșit, pentru că dacă ei nu erau cine credea ea că sunt, avea să se simtă prost și cumplit de dezamăgită.

Apoi vorbi femeia.

– Noi suntem părinții tăi, Anna, scumpa mea, tu ești acum acasă. Și niciodată nu te vom mai părăsi. Niciodată. Așa că să nu-ți mai fie teamă de doamna Pincent și de Capturatori, deoarece ești în siguranță. Nimeni nu știe că te afli aici, și noi vom avea grijă de tine, îți promit!

– Dar Peter? întrebă Anna plină de teamă. E și el aici?

– Doarme, răspuse tata și însuși faptul că era tatăl ei, și că ea putea să-și permită să se gândească la cuvintele „tatăl meu“, o făcea să-i vină să plângă iar. Dar n-o făcu, pentru că era un Promițător și să plângi era un semn de slăbiciune, chiar și aici Afară, chiar și când aveai părinți.

– Mai există cineva pe care am dori să-l cunoști, dacă vrei, zise mama. Și Anna se ridică, deoarece părea cel mai corect lucru, dădu din cap și își netezi părul, să nu mai fie așa de răvășit.

Mama se ridică de pe scaun și ieși din cameră, iar câteva secunde mai târziu se întoarse și puse în brațele Annei un Micuț. De obicei, Annei nu-i plăceau Micuții, mai ales cei atât de mici ca acesta. Cei pe care-i zărise din când în când la Grange Hall erau murdari, miroseau urât și nu făceau decât să plângă. Dar acesta nu era un Micuț obișnuit. Era frumos, părul lui era ca un puf de culoare deschisă și mirosea minunat, ca-n paradis. Și când îl privi, el îi zâmbi, deschise gura și gânguri ceva. Anna se uită la el amuzată, deoarece nu știuse niciodată că un Micuț poate fi atât de dulce și de scump.

– E fratele tău, rosti tatăl. Și dorea foarte mult să-și cunoască sora mai mare.

Anna îl strânse la piept drăgăstoasă. Nu-i venea să creadă că cineva atât de adorabil putea să aibă vreo legătură cu ea.

– Cred că ești flămândă, zise mama. Anna ridică din umeri pentru că – deși era lihnită de foame – nu voia să-l lase din brațe pe Micuț.

– Fratele meu, rosti ea tare, bucurându-se de sonoritatea cuvintelor care-i veneau pe buze. Părinții mei. Părinții mei și fratele meu.

Apoi Micuțul începu să plângă și sunetul acesta îi trecu Annei direct prin inimă. Ar fi făcut orice să-l facă din nou fericit și era îngrijorată că fusese vina ei și că părinții lor vor fi furioși pe ea.

Plină de teamă, o privi pe femeie.

– Îmi pare rău, zise ea neliniștită. Ce am făcut rău?

Dar femeia, mama ei, râse și-l luă pe Micuț în brațe.

– Ei bine, lui îi este foame, chiar dacă ție nu ți-e.

Fața Annei se înroși de ușurare și zâmbi.

– De fapt, și mie îmi este.

Apoi tata zâmbi și se ridică spunând că se duce să-i aducă ceva de mâncare și, în timp ce el părăsea camera, Anna își dădu seama că nu-și închipuisese vreodată că ar putea să existe pe lume un loc atât de minunat și oameni atât de buni. Gândul ăsta chiar o speria puțin, deoarece era convinsă că nu merită, că nu-i merita nici pe fratele ei, nici pe părinții ei, nici pe Peter. Și mai știa că undeva, în alt colț din Lumea aceea, Capturatorii încercau să dea de urma ei și a lui Peter.

CAPITOLUL 22

– Astfel, ne-a adus cu mașina, cea mai mare parte a drumului.

– Și ai încredere în ea?

– Da. Adică ne-ar fi putut da pe mâna Capturatorilor când au venit la ea acasă, nu-i așa? Dacă ar fi vrut să fim prinși.

– Așa cred și eu. Și restul drumului ați venit pe jos? Și nu v-a văzut nimeni? Absolut nimeni?

Anna rămăsese ezitând în ușa bucătăriei, nesigură dacă să intre sau nu. Parcă trecuseră zile întregi de când stătea în pat. Se pare că avusese febră, ceea ce însemna că trebuia „să se odihnească serios“. Dar, din fericire, era cel mai confortabil pat în care dormise vreodată, mai confortabil chiar decât patul în care dormise în casa doamnei Sharpe când lucrase acolo. Avea pe el o pătură uriașă moale și două perne și, de fiecare dată când încercase să se ridice, descoperirea că se afundă din nou în ele, nefiind încă gata să facă față omenirii.

Părinții ei și Peter discutau cât se poate de serios, la masa mare de lemn din bucătărie.

Deodată mama ridică ochii, o văzu și se îndreptă spre ea.

– Anna, Peter tocmai ne povestea despre călătoria voastră, rosti ea blând. Nu vrei să iei micul dejun?

Anna dădu din cap. Se simțea încă somnoroasă, ceea ce era o prostie, deoarece dormise mai mult decât ar fi avut cineva nevoie. Își înăbuși un căscat și încercă să pară mai trează.

Mama ei îi făcu semn să se așeze pe un scaun la masa mare de lemn și îi puse în față niște bucate, pe care nu le recunoscuse, dar pe care le mâncă descoperind că erau cea mai delicioasă mâncare pe care o gustase vreodată. Și nu rosti nici un cuvânt, deoarece voia să-i asculte pe ei vorbind despre riscurile care existau ca vreun Legal să-i fi zărit pe drumul spre Londra. Și, dacă exista vreo informație care să o facă să se simtă mai în siguranță, voia să o audă. Iar dacă nu era în siguranță, și acest lucru voia să-l știe.

– Avem timp, așa cred, rosti tatăl serios turnându-i o ceașcă de ceai, cum văzuse ea că bea Legalii, dar ea nu gustase niciodată. Aproape că se fripse, dar era delicios și dulce, așa că nu-și luă cana de la gură, cu toate că băutura era foarte fierbinte. Ar trebui să rămânem aici câteva zile, continuă tata. Ultimul lucru pe care-l dorim este să umblăm pe străzi, când Capturatorii caută peste tot. Pip e de părere că aici suntem mai în siguranță decât oriunde.

– Barney spune că mișună peste tot, zise mama, cu o umbră de teamă în glas.

– Capturatorii întotdeauna mișună pe la Barney. Nimic nou.

Anna îi asculta fără un cuvânt, cu ochii plecați. Ar fi vrut să știe cine erau Pip și Barney, ar fi vrut să afle de ce mișunau Capturatorii pe la Barney, dar nu era sigură dacă Afară era politicos să pui întrebări și nu voia să pară grosolană.

Peter îi surprinse privirea și zâmbi.

– Te simți bine? o întrebă el. Ai dormit destul?

Își dădu seama că Peter o lua peste picior, și asta o făcu să zâmbească.

– Așa cred, răspunse, încântată să vadă că nu arăta deloc îngrijorat în legătură cu Capturatorii.

Poate că, la urma urmei, aici erau într-adevăr în siguranță. Peter se ridică, pentru a-și mai pune o porție de mâncare. Anna se întoarse spre mama ei. Își dădu seama că trebuia să afle ceva important.

– Voi... veți merge la închisoare? Dacă ne gădesc Capturatorii? Și-l vor lua și pe Micuț?

Mama o privi confuză.

– Pe Micuț?

Peter reveni la masă.

– Pe Ben. E vorba despre Ben.

Mama dădu din cap.

– A, așa e! Apoi o privi pe Anna și îi luă mâna. Nimeni nu va merge la închisoare, Anna, zise ea oftând. Nu știi ce se va întâmpla, continuă blând, dar un lucru vreau să ții minte. Am știut ce facem când te-am avut pe tine și suntem dispuși să acceptăm consecințele. Cel mai important lucru este ca tu să fii în siguranță, la fel și Ben și Peter. Asta e tot ce contează. Aici suntem protejați – există oameni în toată Londra, în toată țara, care consideră că am făcut ceea ce trebuia să facem, care au și ei copii și care ne vor ajuta. Ne-au ajutat și înainte, când am ieșit din închisoare. Așa că nu vreau să fii îngrijorată. Și nu vreau să te gândești că ne-ai pus viața în pericol. Ne-am pus-o noi înșine în primejdie și din cauza noastră tu ai petrecut o mulțime de ani la Grange Hall, lucru pe care nu ni-l vom ierta niciodată. Dar acum ești în siguranță. Datorită lui Peter, ești din nou acasă. Și acesta e locul unde vei rămâne.

Anna dădu tăcută din cap. Avea atât de multe întrebări, despre medicamentele pentru Longevitate, despre Neoptanți, despre Barney, despre Pip, despre Capturatori, despre Grange Hall și despre Peter. Dar nu voia să le pună pe toate o dată, așa cum făceau Promițătorii cărora domnul Sargent le permitea să pună o singură întrebare, iar ei întrebau de

fapt zece lucruri în același timp. Așa că nu mai întrebă nimic și continuă să mănânce, uitându-se la Peter și simțind că o inundă un imens val de fericire când el îi întoarse privirea și zâmbi, apoi o înconjură cu brațul și o strânse la piept.

– Aceasta e casa noastră, Anna Covey, șopti el. Ți-am spus că o meriți, nu-i așa?

Anna îi zâmbi și dădu din cap. Dar chiar în acea clipă sună telefonul și părinții ei se priviră cu chipuri încordate.

Tatăl ridică receptorul, zâmbi și rosti:

– Pip! Apoi expresia i se schimbă și o cută adâncă îi brăzdă fruntea. După care aprobă dând de câteva ori din cap, și adăugă: Mulțumesc. Puse telefonul în furcă. Vin în Bloomsbury, continuă cu voce scăzută. Au fost informați. Se pare că de Matroana Casei. Dar cum a putut ea să afle? Nimeni nu știa. Absolut nimeni.

Se așeză și o privi pe mama Annei, care ridică din umeri neajutorată.

– Peter, tu n-ai spus nimănui nimic, nu-i așa?

– Sigur că nu, răspunse Peter. Nu fi absurd!

– Ei bine, atunci pur și simplu nu-mi dau seama, rosti bărbatul, privind fix peretele din spatele Annei. Habar n-am de unde a știut ea.

Anna îl privi, teroarea scurgându-i-se prin vene când auzi menționându-se numele doamnei Pincent și al Capturatorilor. Apoi, deodată, își dădu seama cum aflaseră. Știu că Primul ei Păcat o ajunsese din urmă; destinul i se hotărâse atunci când încălcase pentru prima oară regulile de la Grange Hall. Infracțiunea pe care o comisese n-o distrugea doar pe ea, ci pe toți cei din jur.

– E vina mea. Am ținut un jurnal, zise cu voce pierită. Despre tot ce se întâmpla. Tot ce îmi spunea Peter. Era ascuns în Baia Fetelor Numărul 2, apoi l-am pus în buzunar înainte de a evada, însă când am ajuns la doamna Sharpe nu l-am mai găsit. Înghiți în sec stânjenită. Probabil că a căzut în tunel. Sau în altă parte. Nu... nu sunt sigură.

Peter o privea fix, și Anna își simți inima bătând mai iute, când văzu expresia părinților ei schimbându-se, când le văzu mușchii din jurul ochilor și a gurilor încordați. Apoi descoperi că propriii ei mușchi erau încordați și își strânse brațele în jurul trupului, așteptând să fie bătută.

CAPITOLUL 23

Margaret Pincent stătea la biroul ei, ținând în mână jurnalul roz al Annei și zâmbind cu superioritate. Fata asta era extraordinară, își spuse. Acționase ca și cum ar fi vrut să fie prinsă.

Ei bine, indiferent dacă voise sau nu, în curând avea să fie din nou la Grange Hall. Capturatorii primiseră bucuroși sugestia ei de a se duce val-vârtej în Bloomsbury. O asiguraseră că Surplușii aveau să fie aduși înapoi în cel mult douăzeci și patru de ore. Totuși, băiatul era cel pe care dorea ea cu adevărat să pună mâna. Și pe părinți. Cum de îndrăzniseră? Cum îndrăzniseră să creadă că pot avea ceea ce nimeni altcineva nu poate?

Desigur, greșeala adevărată se afla dincolo de Grange Hall, gândi Margaret iritată. Cum de n-a știut că există un tunel care pornește din subsol – locul unde îi trimitea pe Surpluși tocmai pentru a fi în siguranță și a nu-i sta în drum? De ce nu i se spusese nimic despre tunel? Era ceva atât de tipic pentru Autorități să-și închipuie că nu era nevoie să-i spună, considerând că ea nu e suficient de importantă.

Ei bine, avea să le arate ea. Se va asigura că cei doi Surpluși sunt prinși și aduși înapoi la Grange Hall, apoi vor vedea ei. Ea fusese singura care putuse să le dea de urmă – Capturatorii pot părea înspăimântători în uniformele lor negre și cu aparatele lor de tortură, dar nu știu cum gândesc Surplușii. De fapt, nici ea nu știuse. Se gândiseră să meargă acasă la Julia Sharpe? Nu, sigur că nu se gândiseră.

Și când vor fi prinși, cu condiția să mai fie încă în viață, va insista să-i pedepsească ea însăși. Știa că răutatea ei putea să o depășească cu mult pe cea a Capturatorilor, uneori destul de stângaci. Și, când va termina cu ei, Surplușii nu-și vor mai aminti nici cum îi cheamă. Și nici n-ar fi dorit asta. N-ar mai fi vrut să-și aducă aminte de nimic.

„Nimeni nu o înșală pe Margaret Pincent“, își spuse. Nimeni nu-și bătea joc de ea. Și în nici un caz doi Surpluși, care ar fi trebuit să fie suprimați la naștere, care nu aveau dreptul nici măcar să pună piciorul pe acest pământ.

Spre deosebire de copilul ei.

Copilul ei, care avusese tot dreptul să trăiască.

Se așeză din nou pe scaun și-și îngădui, doar pentru o clipă, să-și aducă aminte. Să-și amintească de fiul ei: speranța, bucuria și suferința ei.

Fusese singurul lucru pe care și-l dorise cu adevărat în viață – să aibă un fiu, să-l facă pe tatăl ei mândru de ea, să-i câștige până la urmă dragostea. Imposibil, desigur. Fiica președintelui celei mai mari corporații producătoare de medicamente pentru Longevitate nu putea fi Neoptantă, nici într-un milion de ani. Dar nu-și pierduse speranța. Atunci, de mult, sperase, în ciuda realității.

Intrase la universitate, dar nu cu prea multă tragere de inimă, apoi lucrase în administrația civilă. Petrecuse ani întregi completând fișe și semnând hârtii, dar tot timpul fiind preocupată să găsească ceva anume. Tot ce făcea, făcea

cu un singur scop: să descopere un mod de a avea copil. Un copil Legal, un copil al ei.

Și toată osteneala ei dăduse roade. Descoperise că exista o mână de oameni care, datorită poziției lor de seniori, căpătaseră niște privilegii speciale. Privilegiile care o interesau pe Margaret erau că li se permitea să semneze Declarația, să ia medicamentele pentru Longevitate și totuși să aibă un copil Legal. Doar cinci oficiali din toată țara se bucurau de aceste privilegii, care reflectau contribuția lor la bunul mers al serviciilor publice. Apoi descoperise că Stephen Fitz-Patrick, directorul general al departamentului unde lucra ea, era unul dintre ei, așa că știu exact ce are de făcut.

Era un tip odios, își aduse ea aminte cu amărăciune, și sărac lipit; moștenise o mulțime de bani, dar cheltuisese mai mult decât își putea permite și bea atât de mult, încât medicul lui fusese nevoit să-i mărească doza de Longevitate, doar pentru a le permite ficatului și inimii să facă față situației. Dar avea dreptul la un copil. Un copil! Copilul ei.

Și Margaret Pincenț făcuse totul pentru a-l avea: nu ieșise din cuvântul domnului Stephen și îi organizase viața, până când el descoperise că nu mai putea trăi fără ea. Atunci, ea îl asigurase că nu avea nici un motiv să o piardă, atât timp cât o lua de nevastă. Și, spre marea ei încântare, bărbatul fusese de acord.

Nedorind să piardă nici o clipă, la o lună după nuntă, doamna Pincenț rămăsese însărcinată. Și când prima ecografie revelase că fătul era băiat, aproape plânsese de fericire. Un băiețel al ei, care să o iubească. Un băiat care să recâștige dragostea tatălui ei. Acesta fusese îngrozitor de dezamăgit când soția îi născuse o fată, o femelă nefolositoare. Și fusese și mai dezamăgit când Margaret se dovedise a fi o elevă mediocră, atât la studii, cât și la sport. În plus, după părerea lui, fetița era și urâtică. Ochii îi erau prea bulbucați, fruntea

prea îngustă, părul prea subțire și drept. Și, în câțiva ani, tatăl ei își pierduse complet interesul față de ea.

Până în ziua în care ea îi dăduse vestea că era însărcinată. Atunci el îi zâmbise, poate pentru prima oară. Îi strânsese lui Stephen mâna și îi urase bun venit în familie – lucru care nu se întâmplase când cei doi făcuseră nunta. Și, ca un fel de cireașă pe tort, Stephen fusese chiar de acord ca băiatul să poarte numele familiei, când tatăl ei acceptase să-i plătească datoriile.

Timp de câteva luni, Margaret plutise în al nouălea cer. Nu mânca decât cele mai proaspete bucate, făcea exerciții fizice ușoare și nu bea nici un strop de alcool. Copilul ei trebuia să fie perfect! Avea să fie cel mai fericit, cel mai iubit copil care a trăit vreodată. Avea să-l educe, să aibă grijă de el, și toată lumea urma să o privească plină de invidie, când va merge pe stradă alături de el. *„Poate că nu sunt drăguță și deșteaptă ca voi, își va spune trecând pe lângă alte femei, dar eu am și medicamentul pentru Longevitate, și un copil. Și asta voi nu veți avea niciodată.“*

Și apoi? Apoi...

Margaret simți în gât un gust amar, așa cum se întâmpla ori de câte ori își amintea ziua aceea fatidică, când era însărcinată în șapte luni și când descoperise oribilul adevăr. Adevărul care o făcuse să urle iar și iar: „Nu! Nu, poate fi adevărat!“, incapabilă să asimileze realitatea, să o înțeleagă. Adevărul care o făcuse dornică să ucidă. De fapt atât de dornică, încât își cumpăraseră un revolver pentru orice eventualitate, dar nu fusese capabilă să-l folosească, nici măcar împotriva ei însăși, deoarece soțul ei o pusese sub strictă supraveghere. Pentru a fi mai bine îngrijită, pretinsese el, dar ea își dădea seama care era realitatea. Îi era frică de ce ar putea să facă. Și avea dreptate să-i fie frică.

Cumplitul adevăr era că el avusese o legătură amoroasă. O legătură care începuse cu câteva luni înainte de nunta

lor și care continuase încă un an. Cealaltă femeie rămăsese însărcinată cu două luni înaintea ei, și deci urma să dea naștere primului copil al lui Stephen, singurul Legal, cel care, venind pe lume înaintea fiului lui Margaret, îl transforma pe acesta într-un Surplus. Legalitatea căsătoriei ei nu-i proteja copilul, descoperise mai târziu. Soțului ei îi era permis un singur copil, nu mai mulți.

Era prea târziu pentru a scăpa de sarcină. În unele părți ale lumii, niciodată nu era considerat prea târziu – ace lungi erau introduse în pântecul gravidei, care înțepau copilul nenăscut, forțând mama să nască pruncul mort, după câteva ore – însă nu și acolo. Nu în acel colț civilizată de lume. Nu. Acolo pruncul ei trebuia să se nască, pentru a fi apoi expedit la un Cămin de Surpluși, unde să trăiască o viață de sclav.

Margaret își jurase că nu va permite să se întâmple așa ceva cu fiul ei. Fiul ei nu putea fi Surplus. La doar câteva minute după ce născuse, îi luaseră fiul. Margaret începuse atunci să strige disperată după ajutor. Nu-și putea condamna copilul la sclavie.

Așa că soțului ei i se făcuse milă de ea și fusese de acord să o ajute. Poate că se simțea vinovat, sau poate îi împărtășea convingerea că moartea e mai bună decât o viață de Surplus. Băiatul era totuși fiul lui, așa că era dispus să-i ofere o moarte onorabilă, în locul unei vieți dezonorante și rușinoase. O lăsase pe Margaret să-și ia adio, să-și strângă pruncul la piept un ultim minut și să-i simtă căldura trupului, înainte de a i-l lua pentru totdeauna, lăsând-o rece, pustiiată și disperată.

Acum, Margaret nu mai simțea nimic față de Surpluși decât ură. Fiecare nou Surplus îi amintea de fiul ei pierdut. Îi amintea că fusese silită să-l sacrifice, din cauza amantei soțului ei, femeia pe care o ura din tot sufletul. Acești Surpluși nu aveau dreptul la nici un moment de bucurie, când fiul ei zăcea undeva într-un mormânt! Ce drept aveau mamele lor să dea naștere unui copil? Nici un drept, gândea plină

de furie Margaret. Surplușii nu aveau dreptul la nimic, decât la rușine, din cauza Păcatelor Părinților. Din cauza Păcatelor tuturor. Și menirea ei în viață era să răzbune soarta crudă a fiului ei, asigurându-se că toți Surplușii de la Grange Hall duceau o viață de chin, o viață pe care oricum nici nu aveau dreptul să o trăiască. Nu voia să-i permită nici unui Surplus să se bucure de ceva ce semăna cu o viață normală, când copilășului ei îi fusese interzisă această bucurie.

Se gândi că făcuse o treabă bună cu Anna. Fata asta simțise într-adevăr rușine față de crimele părinților ei. Asta până la venirea lui Peter.

Ochii lui Margaret se îngustară. Ce băiat dificil! Dar avea să plătească cu vârf și îndesat. Amândoi aveau să plătească.

Încet se întoarse cu gândurile în prezent, străduindu-se să-și scoată din minte totul despre copilul ei sacrificat, și se înapoie la paginile din jurnalul Annei, tremurând de indignare în fața gândurilor blasfemitoare pe care acest Surplus îndrăznise să le pună pe hârtie.

„Afară nu voi mai fi Prefect. Nu mă voi mai prăgăti să devin un Bun Prețios. Nu știu ce voi fi Afară. Presupun că numai un Ilegal.“ Cu pulsul accelerat, doamna Pincenț continuă să citească paragraf după paragraf, zbârlindu-se de furie când ajunse la rândurile despre injecțiile pe care i le făcuse lui Peter și la cele despre conversația telefonică pe care Anna o auzise. Doamna Pincenț trebuia să se asigure că jurnalul nu va încăpea niciodată pe mâini străine. Autoritățile n-ar înțelege că nu plănuise să-l suprimă, decât spre binele lui – spre binele tuturor. Chiar dacă evadarea dovedea că avusese dreptate.

Continuă să citească, descoperind că Peter primise informații prețioase de la un vecin, care-i dăduse planul subsolului de la Grange Hall. Ei bine, vecinul acela avea să regrete. Nu era greu de aflat cine era, iar atunci bărbatul va vedea cum arată carcera unei închisori, în realitate, nu pe hartă.

Apoi doamna Pincenț strânse din buze de furie, când citi despre *admirația* pe care Anna o resimțea față de Peter.

– Peter e un Surplus, bolborosi ea. Un Surplus murdar, dezgustător. E...

Apoi se încruntă. Peter fusese adoptat – asta nu știuse. Era de-a dreptul ciudat. Cine ar fi vrut să adopte un Surplus? Dar nu acesta era fragmentul din jurnal care îi atrase în mod special atenția. Ci acolo unde era vorba despre inel. Inelul care se presupune că fusese găsit la el, când era copil. *Un inel de aur denumit sigiliu...*

Ochii lui Margaret se deschiseră mari, iar femeia se înfioră. Era imposibil!

Dar se afla acolo, scris negru pe alb: fusese găsit cu un inel asupra lui. Și literele „AF“ în interiorul inelului. *Și o floare gravată pe el.*

Încet, puse jurnalul deoparte și se întoarse spre computerul ei, singurul computer din tot căminul. Îl porni și așteptă ca acesta să capete viață. Trecu prin procesul laborios al parolelor, al sistemului și, în final, dădu de numele lui Peter în rețeaua Surplusilor. Dar, spre neplăcerea ei, lângă numele lui apărea un steguleț roșu. Accesul interzis.

Doamna Pincenț se încruntă. Omnipotentă la Grange Hall, controlând totul, de la rațiile Surplusilor și tratamente, până la orele de curs și pedepse, nu putea suporta dovada că puterea nu i se extindea și în afara zidurilor lui; semn că Autoritățile nu o tratau cu respectul pe care îl avea ea însăși pentru ea.

Iritată, închise computerul și ridică receptorul.

– Administrația Centrală, auzi ea glasul unei femei. Rog, spuneți ce doriți.

– Sunt Margaret Pincenț de la Grange Hall, rosti ea energică. Am nevoie de dosarul Surplusului Peter. Cel care a evadat.

Doamna Pincenț o auzi pe femeia de la celălalt capăt al firului tastând ceva la calculator.

– Îmi pare rău, zise aceasta după câteva secunde. Dosarul acesta e clasificat. Vă pot fi de folos cu altceva?

Doamna Pincenț se încruntă furioasă.

– Nu, nu poți! o repezi ea. Și nu-mi pasă dacă e clasificat – am nevoie de el. Îți dai seama cu cine vorbești? Sunt Margaret Pincenț. Sunt Matroana Casei de la Grange Hall și vreau să știu de unde provine Surplusul. Vreau să...

– Doamnă, îmi pare rău, zise din nou femeia. Dosarul e clasificat și nu aveți acces la el. Dacă există niște circumstanțe speciale, care pot fi luate în considerație, avem o procedură de apel, care însă durează paisprezece zile lucrătoare de la primirea cererii 4331b. Doriți să vă trimit un formular?

Doamna Pincenț strânse din buze.

– Nu, nu, e în regulă, mulțumesc.

Margaret puse receptorul jos. Nu îi va spune nimeni nimic? Trebuia să știe de unde venea lepădătura aia de Surplus. Cum ajunsese el să aibă inelul-sigiliu de aur. Dacă băiatul se dovedea a fi un hoț ordinar, avea să-l ucidă cu mâna ei. Avea să-l tortureze până își va dori moartea, iar ea se va bucura de fiecare clipă.

Apoi îi veni ideea. Nu era prea plăcută, dar spera să funcționeze. Încet, ridică din nou receptorul și formă numărul din memorie.

– Stephen, eu sunt, zise ea încercând să pară calmă. Da, mulțumesc, sunt bine. Sper că și tu de asemenea. Stephen, am o informație importantă pentru tine... Nu, nu pot să ți-o spun la telefon. Ai putea veni la Grange Hall, chiar acum? Bine. Foarte bine. Mulțumesc, Stephen...

– Asta e tot ce au – Bloomsbury? Știi oare cât e de mare Bloomsbury?

Frank ridică din umeri.

– Asta e tot ce am obținut. Trebuie să controlăm fiecare casă!

– Și ăștia sunt bufonii care-și închipuie că știu totul? Credeam că li se spune Agenți Secreți Inteligenți... Mie nu mi se par prea inteligenți.

Frank oftă.

– Ascultă, hai să continuăm în direcția asta, bine? zise el întorcându-și privirea spre colegul lui, Bill. Dacă ai fi fost Capturator atâta timp cât am fost eu, nu te-ar mai fi preocupat inteligența Agenților Secreți. Imediat ce vom începe să le arătăm vecinilor că vorbim serios, pe loc îi scoatem din ascunzătoare. Ai uneltele?

Bill ridică din sprâncene.

– Când plec eu fără mica mea trusă cu trucuri? Zâmbi malițios.

– Atunci e în regulă, să trecem la treabă! zise Frank. Ce frumoase case sunt pe aici! S-ar putea să punem mâna și pe un bănuț sau doi, ca și pe Surpluși. Oamenii din casele frumoase își dau drumul repede, când se confruntă cu puțină durere. Socotesc că totul se va termina până la asfințit.

Părinții n-o bătură. Nici nu-i reproșară că era proastă și nefolositoare. Adevărul era însă că Anna ar fi dorit s-o facă. Știa cum să suporte bătăile și vorbele grele, atunci când era conștientă că le merită. Le simțea aproape ca pe o ușurare, ca pe o penitență care-i permitea să continue să trăiască.

Odată, doamna Pincenț îi spusese unuia dintre Instruc-tori, când nu știa că Anna trage cu urechea: Ai putea să-i omori și cu amabilitatea, să știi!

Anna nu înțelesese la vremea aceea ce voia să spună, dar acum știa. Nu-și dăduse seama niciodată că bunătatea poate fi atât de dureroasă, nu știuse ce agonizant era să fii iubit.

În loc să țipe la ea sau să o pedepsească din cauza jurnalului, părinții ei tăcură brusc. Apoi o întrebară ce scrisese în el. După care mama îi zâmbise cu blândețe și spusese că nu mai conta ce scrisese: nu trebuia să fie îngrijorată. Dar Anna știa că totuși conta. Totul conta.

Și acum, ea și Peter se aflau în pivniță. Părinții ei spusese că era mai confortabil acolo jos și că totul va fi bine. Dar Anna știa că de fapt în pivniță se ascundeau, deoarece înainte de a afla că exista un jurnal, tot părinții ei îi spusese că atât timp cât draperiile erau trase, putea sta în camera ei și că, oricum, nimeni nu-i va căuta acolo pe Surplușii evadați. Și mai știa că părinții ei erau îngrijorați, deoarece tatăl ei avea o venă ca a domnului Sargent, exact deasupra ochiului drept, și aceasta se zbătea. Și acum, după ce le spusese de jurnal, trebuiau să plece la țară chiar în acea seară, cu toate că inițial avuseseră de gând să mai rămână în Londra câteva zile. Și cu toate că tatăl ei spusese mai devreme că erau în siguranță.

În pivniță ajungeai printr-un chepeng din bucătărie, ascuns de un covoraș de sub masă. Peter îi spusese că fusese de fapt o pivniță pentru cărbuni, pe vremea când oamenii se încălzeau cu foc în sobe, dar acum nu mai existau cărbuni.

Se aflau acolo o sofa, care se transforma în pat, și un fotoliu mare tot extensibil, dar ocupa prea mult loc și nu era așa de confortabil. Când intrară, Peter îi arătă încăperea și aceasta îi aminti Annei de primele lui zile la Grange Hall, doar că atunci ea îl inițiasse în toate rosturile. Peter spunea că a mai stat ascuns și înainte în pivniță și păru aproape emoționat amintindu-și asta, ca și cum totul acum era doar o aventură, nu un coșmar de care era în întregime vinovată.

O bună bucată de timp nu scoase nici o vorbă, deoarece nu știa ce să spună, așa că îl lăsă pe Peter să vorbească despre ce mâncase, despre găleata din spatele perdelei pe care puteai

să o folosești drept toaletă și despre deschizătura din perețele dinspre stradă, pe unde obișnuiau pe vremuri să arunce înăuntru cărbunele, și pe unde ei puteau să iasă, dacă intrau Capturatorii în casă.

Și atunci Anna începu să tremure.

– Ce se va întâmpla cu noi dacă ne prind? întrebă ea cu voce pierită. Ce i se va întâmpla Micuțului? Dar părinților mei?

Peter îi evită privirea.

– N-o să ne prindă, rosti el ferm, dar Anna putea să-și dea seama cât de speriat era.

– Trebuia să mă lași acolo, zise ea repede. În felul acesta toți ați fi fost în siguranță, iar Capturatorii n-ar fi venit niciodată aici. E vina mea!

Peter se întoarse spre ea, și Anna îi văzu ochii strălucind.

– Nu e vina ta, spuse el. Vinovatul sunt eu. A fost planul meu de evadare, așa că ar fi trebuit să mă gândesc la tot. Se întoarse apoi cu spatele la ea, după care o privi din nou, ochii lui căutându-i cu disperare privirea. Tu ești cea care contează, Anna, nu eu. Ei sunt părinții tăi, nu ai mei. Eu am fost doar norocos că m-au luat la ei. Tu poate ești Surplus, dar eu sunt de două ori Surplus, deoarece părinți mei nu m-au vrut. Le datorez totul părinților tăi, trebuie să ții minte asta. Dacă ceva nu va merge bine, e din vina mea.

Anna îl urmărea cu atenție, așa că Peter își plecă stânjenit privirea în pământ.

Anna se încruntă, cufundată în gânduri, și îl prinse de mână. El era băiatul care venise să o salveze, băiatul orfan care își imaginase că vor fi prieteni, chiar înainte de a se întâlni. Își aminti felul cum îl înfruntase pe Charlie, cum îi înfruntase pe Instructori, cum se luptase cu toți și cu toate pentru ea, pentru părinții ei, pentru șansa de a fi iubit, sau plăcut, sau doar pentru șansa de a exista. Apoi se gândi la tot timpul petrecut de ea la Grange Hall, încercând să se facă

plăcută doamnei Pincent, încercând să fie cel mai bun Surplus, cel mai Prețios Bun, doar pentru ca doamna Pincent să o placă și să-i spună că, la urma urmei, nu e total nedorită. Și își dădu seama că în realitate ea și Peter erau o singură ființă. Că, dacă nu-și aparțineau unul altuia, ar fi fost îngrozitor de singuri, și asta era dureros. Că aveau nevoie unul de altul, cum aveau nevoie florile de soare. Și știa că îl va urma oriunde, că acum poveștile cu trandafiri furioși și copii cu două capete nu o mai speriau, dar să-l piardă pe Peter ar speria-o mai mult decât orice.

– Peter, tu nu știai de jurnal, zise ea cu vocea aproape frântă. De fapt, eu îți datorez *ție* totul. În realitate, mai mult decât totul. Își dresă cu greutate glasul și ridică ochii spre el. Dacă n-ai fi fost tu, continuă ea, aș fi rămas Surplus Anna. Aș fi fost un nimic. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi știut niciodată ce înseamnă să ai un prieten...

Se depărtă de el, incapabilă să exprime ceea ce simțea cu atâta putere în suflet, incapabilă să explice că sentimentele ei pentru Peter o făcuseră să urască lumea, deoarece aceasta îl făcuse pe el să crească fără iubire și o făcuseră să urască medicamentele pentru Longevitate, deoarece nimeni nu merita să trăiască mai mult decât el.

Îl privi fără să clipească și le permise ochilor lui să-i ardă pe ai ei descoperindu-i gândurile, temerile, speranțele.

Se uitară îndelung unul la altul, secunde tăcute, până ce Anna aproape ameți, deoarece niciodată înainte nu se uitase la nimeni în felul acesta, nu descoperise niciodată sufletul cuiva. Și în timp ce îl privea, Anna înțelese de ce erau învățați Surplușii să-și țină tot timpul ochii plecați: pentru că în momente ca acestea simțea că știe tot ce era de știut.

Apoi, când era gata să-și întoarcă privirea, Peter începu să vorbească.

– Te iubesc, Anna Covey, zise el cu o voce care de-abia se auzea.

Și încet, stângaci, se aplecă, și buzele lui le găsiră pe ale ei, iar când Anna îl simți sărutând-o neîndemânatic, știu că ea nu mai era un Surplus. Și nici Peter.

Surplus însemna să fii nefolositor. Cineva de care nu avea nimeni nevoie.

Nu puteai să fii Surplus, dacă cineva avea nevoie de tine. Nu puteai să fii Surplus, dacă erai iubit.

CAPITOLUL 24

Stephen arată la fel de îngrozitor ca întotdeauna, observă Margaret Pincet cu un fel de satisfacție. Cămașa aproape plesnea pe cărnurile lui, iar cureaua i se îngropa dureros în burtă. Pielea îi era roșie și pătată, iar ochii erau apoși, parcă înotau în cantitățile copioase de alcool pe care le consuma zilnic. Se cutremură gândindu-se că fusese cândva măritată cu el.

– Deci, ai niște informații pentru mine? întrebă el pe un ton aspru. Să știi că nu mi-a convenit deloc să fac tot drumul ăsta, până aici. Nu puteai veni tu la Londra?

Doamna Pincet îl privi fix.

– Stai jos, Stephen, rosti calmă, închizând ușa în urma lui și încuind-o, pentru mai multă siguranță. Nu voia să fie întreruptă. Nu în acele momente.

– Văd că biroul tău arată tot ca o cocină, spuse el. Nu poți să-i pui pe Surplușii ăștia să-ți facă puțină curățenie, poate să dea chiar cu un strat de vopsea?

– Îmi place așa cum e, zise doamna Pincet, continuând să-l privească fix și așezându-se la birou, locul puterii ei. Induce o senzație de frică. O vopsea proaspătă poate fi prea... îngăduitoare.

Stephen ridică din umeri.

– Deci care e informația? reluă el. Presupun că e ceva în legătură cu Surplușii fugiți. Doamna Pincenț dădu afirmativ din cap. Și n-ai putut să o comunicii Capturatorilor? Margaret, conduc un departament mare, să știi. De obicei nu sunt implicat în amănunte de la acest nivel.

– Nu? întrebă doamna Pincenț cu un ton sarcastic, și Stephen o privi curios.

– Știi bine că nu. Conduc poliția, Capturatorii, imigrația, închisorile... Nu am timp pentru nimic altceva.

– Adevărat? Ochii doamnei Pincenț se îngustară, și Stephen se uită la ea absent. Vai, ce interesant!!!

– Margaret, indiferent despre ce e vorba, spune-mi odată, ca să pot pleca. Și poate că și tu ar trebui să pleci într-o vacanță – arăți groaznic. Pe aici nu se dau concedii?

Zâmbi cu bunăvoință, dar doamna Pincenț nu-i întoarse zâmbetul. Încet, se ridică în picioare.

– Stephen, ce știi tu despre băiat? întrebă ea. Despre Promițătorul care a evadat. Peter.

Stephen se răsuci pe loc.

– Nimic. Absolut nimic. De ce?

Doamna Pincenț îi studie figura, apoi se îndreptă spre fereastra din spatele biroului, acoperită cu un stor subțire cenușiu, ca toate celelalte ferestre de la Grange Hall. Era ceva ce nu-i spunea, simțea asta.

– Cunoști mediul de unde provine? mai întrebă ea.

– Categoriec nu. Crezi că am timp să mă ocup de biografiile Surplușilor?

– Nu, doar de a acestuia. Dosarul lui e clasificat.

Se întoarse și văzu că Stephen o privea iritat. Dar vedea și că ochii lui erau plini de spaimă. Deci pusese o întrebare la care lui îi era frică să răspundă.

El clătină din cap.

– Dosarul băiatului nu are nici o legătură cu mine. Îmi pare rău, Margaret, dar acum trebuie să plec. Poate discutăm despre asta altă dată.

– Se pare că, atunci când a fost găsit, avea asupra lui un inel, reluă doamna Pincenț cu ochii cufundați în cei ai lui Stephen, care se măreau vizibil în timp ce ea vorbea. Un inel-sigiliu de aur, cu o floare gravată pe el și „AF“ gravat în interior. Îți amintești de un astfel de inel, Stephen?

Figura lui era palidă.

– În lume există o mulțime de inele, Margaret, zise el repede și se ridică. Pur și simplu, e timpul să plec.

Doamna Pincenț trase adânc aer în piept.

– Stephen, n-ai să pleci nicăieri, până nu aflu adevărul.

– Adevărul? întrebă Stephen cu fața devenită roșie de furie. Nu-mi vorbi mie în felul acesta. De ce are nevoie cineva ca tine de adevăr?

– Inițialele bunicului meu au fost AF, spuse doamna Pincenț încordată. Le gravase într-un inel-sigiliu cu o floare pe el. Un inel pe care mi l-a dat mie, Stephen.

Acesta rămase tăcut.

Doamna Pincenț se întoarse din nou spre fereastră, dând puțin la o parte storul, pentru a vedea peisajul cenușiu de afară. Când sosise prima oară la Grange Hall i se păruse un loc potrivit pentru ea. Un loc potrivit pentru a trăi o jumătate de viață ca a ei, trecând nenorocirea ei asupra creaturilor acestora, pe care le ura mai mult ca orice.

– Stephen, vreau să știu adevărul!

Stephen se ridică.

– Nu e nimic de știut. Acum plec. Se îndreptă spre ușă și încercă să apese clanța. Apoi se răsuci furios. Margaret, descuie ușa! adăugă el. Descuie-o chiar acum!

Doamna Pincenț nu-l băgă în seamă.

– Stai jos, Stephen, rosti calmă. Discuția noastră nu s-a terminat încă.

– O, ba da, zise Stephen furios îndreptându-se spre doamna Pincent și apucând-o de brațe. Discuția noastră s-a terminat de mult. Dă-mi cheia, sau voi fi nevoit să sparg ușa!

– Nu! scui pă vorba Margaret. Nu. Nu-ți dau nici o cheie. De ce ar trebui să-ți dau eu ceva, Stephen? De ce ar trebui, când tu mi-ai luat singurul lucru care conta pentru mine în toată lumea asta mare? Când amanta ta nenorocită mi-a ucis copilul!

Stephen scutură din cap.

– Termină, Margaret. Destul. Astea erau regulile, știi doar. Nu puteam să fac nimic. Acum, dă-mi cheia, te rog!

– Nu puteai să faci nimic? șuieră Margaret simțind din nou un gust amar în gât. Tu și târfa ta ați luat viața copilului meu!

Stephen dădu drumul brațelor doamnei Pincent și o plesni peste față.

– N-am să mai ascult așa ceva, strigă el. Nu voi tolera astfel de cuvinte. O să-mi dai cheia, sau... sau...

– Sau ce? întrebă doamna Pincent. Ai să mă ucizi cum l-ai ucis pe fiul nostru? Stephen păli și se sprijini de birou, pentru a rămâne în picioare. Stai jos, Stephen, îl sfătui doamna Pincent. Vreau să știu adevărul. Am acest drept. Așa că, spune-mi biografia acestui Surplus Peter, sau mă duc la Londra și povestesc Autorităților despre copilul nostru, cel pe care l-ai omorât. Ce ai prefera?

Fața lui Stephen era albă și trasă.

– Mă șantajezi? întrebă el nevenindu-i să creadă. Ai de pierdut tot atât de mult ca și mine.

– Nu am nimic de pierdut, zise doamna Pincent cu voce scăzută. Am pierdut totul cu mulți ani în urmă.

– N-ai nici o șansă. Știi bine că totul e fără speranță, zise Stephen ștergându-și transpirația de pe frunte. De ce nu lași totul baltă?

– Spune-mi de ce a fost găsit inelul meu la Surplusul acesta. Spune-mi cum se poate ca un Surplus murdar să aibă

inelul Pincenț la el. Mi-au dezgropat copilul? Au jefuit mormântul fiului meu? Spune-mi, Stephen. Cine sunt părinții lui? Vreau să fie uciși. Vreau să-i gădesc și... Fiul meu, Stephen. Fiul... Începu să plângă. El a știut, Stephen. Fiul nostru și-a cunoscut soarta, chiar înainte de a se naște. A refuzat să vină, a refuzat să lase o semi-soție să-l nască. N-a vrut să se nască, Stephen. Și de ce ar fi vrut, când nici omenirea nu-l voia pe el. Când tu...

– Revino-ți, Margaret, rosti el furios. Asta s-a întâmplat cu ani în urmă. Totul s-a terminat.

Simțind cum i se strânge pieptul și cum i se scurtează respirația, doamna Pincenț își înconjură trupul cu brațele, ochii ei căutând adevărul pe chipul fostului ei bărbat.

– Dacă cineva a profanat mormântul fiului meu, îl voi căuta și îl voi ucide. Fiului meu i-a fost refuzată legalitatea și apoi viața, dar nu-i va fi refuzată bijuteria familiei. Privi în ochii lui Stephen. Surplusul acela, Stephen. De ce avea inelul meu la el? Și unde e acum? Ce s-a întâmplat cu el?

– Margaret, ești isterică! zise Stephen cu voce tensionată. Și eu n-am idee unde e inelul. De-abia îmi mai amintesc de el.

– Băiatul a fost găsit cu un inel. Inelul meu. Dosarul lui e clasificat. Vreau să știu de ce, Stephen. Doamna Pincenț trecuse în fața biroului și se aplecă amenințătoare.

– N-am să mai ascult așa ceva, zise Stephen ridicându-se în grabă. N-am să suport asta tocmai din partea ta. Ești un nimic, Margaret. Nu îmi poți vorbi mie așa. Ceea ce am făcut cu copilul nostru, sau cu inelul tău, nu mai e treaba ta. Și dacă sufli o vorbă te internez într-o instituție de boli mintale. Acum, descuie ușa, ori o sparg eu însumi!

– Spune-mi unde mi-e inelul, repetă doamna Pincenț.

– N-am să-ți spun nimic, zise el cu amărăciune și se îndreptă spre ea. Acum, dă-mi cheia!

Brusc, ca un reflex, doamna Pincenț trase sertarul biroului și luă ceva din el.

– Spune-mi, Stephen, țipă ea. Trebuie să-mi spui!

Ochii lui se deschiseră mari și pe chipul lui groaza luă locul iritării.

– Ce faci, Margaret? întrebă neîncrezător, cu broboane de sudoare apărute pe frunte. Ce naiba faci cu ăla?

– Spune-mi! Vocea doamnei Pincenț era plină de cruzime. Ținea în mână un revolver îndreptat spre Stephen. Un revolver pe care îl ținuse în sertar încă din prima zi la Grange Hall. În caz că într-o zi ar fi fost depășită de situație.

– Ești nebună, se bâlbâi el, dar se așează din nou.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, zise doamna Pincenț, sau jur că apăs pe trăgaci!

Anna era singură în pivniță și întocmea un plan. Peter fusese chemat sus ca să ajute la scrierea unor mesaje cifrate pentru prietenii părinților lor din cadrul Mișcării Subterane. I-l lăsaseră ei pe Micuț – pe Ben – să aibă grijă de el, până ce vor fi gata de plecare.

Protectoare, îl ținea strâns lipit de ea și îi zâmbea, simțindu-se copleșită de dragoste și de bucurie, când el îi întoarse zâmbetul. I se părea „cel mai perfect“ lucru din lume. Cum ar fi putut să fie Surplus? De ce ar fi făcut Mama Natură ceva atât de minunat, dacă nu avea nevoie de el și nu-l voia? N-avea nici o rațiune.

Acum, că avea un plan, se simțea mai bine, ca și cum ar fi avut din nou o răspundere. Planul Annei era să se lase prinsă și dusă înapoi la Grange Hall. Dacă o prindeau pe ea, Capturatorii nu-și mai băteau capul să-i urmărească pe ceilalți, așa credea Anna. Autoritățile îl ținuseră pe Peter la Grange Hall doar câteva săptămâni, așa că acesta nu le-ar lipsi, în timp ce ea era pe punctul de a deveni Bun Prețios. Deci, dacă ea se ducea înapoi, Peter era în siguranță. Ben era în siguranță.

Mai bine murea, decât să le permită Capturatorilor să-ia fratele. Nu-și închipuise că poți simți și altceva față de un Micuț decât silă, dar acum tot ce voia era ca Ben să crească

înconjurat de dragoste și de afecțiune, nu de zidurile cenușii și de teroarea de la Grange Hall.

În timp ce îl mângâia cu tandrețe pe cap, auzi chepengul deschizându-se și văzu apărând chipul lui Peter. Acesta coborî în pivniță, urmat de mama ei.

– Asta e pentru tine, zise el mândru, oferindu-i o floare galbenă. E o narcisă, continuă el, apoi se aplecă și-i șopti la ureche: Când vom fi la țară, vom vedea flori peste tot. Flori pentru fluturașul meu.

Anna luă floarea și o privi extaziată – era așa de strălucitoare, așa de parfumată! Apoi inspiră adânc.

– De fapt, zise ea, m-am gândit să nu merg la țară.

Peter se încruntă.

– Nu fi caraghioasă! Trebuie.

– Nu, nu merg, zise Anna serioasă ridicându-se și privindu-i rugătoare pe mama ei și pe Peter. Trebuie să mă lăsați aici. Așa, voi ați putea scăpa, Capturatorii nu vor mai veni după voi și veți fi în siguranță. Pe mine nu vor înceta nici o clipă să mă caute, deoarece aproape devenisem Bun Prețios. Și dacă mă găsesc, vă vor găsi și pe voi și pe Ben...

– Nu mă duc nicăieri fără tine, afirmă Peter cu căldură. Încetează să mai spui prostii. Dacă cineva trebuie să rămână aici, acela sunt eu. Aceasta e familia ta, nu a mea.

– Nu vorbesc prostii, replică Anna. Și e vina mea că vin Capturatorii, nu a voastră. E logic, nu? Sunt...

– Anna, stai o clipă jos, te rog.

Mama ei, care până atunci îi privise cu tristețe, se îndreptă spre sofa și se așeză lângă Peter și lângă Anna, după care îi luă mâinile în ale sale.

– Lăsați-mă să vă spun o poveste, începu ea cu voce scăzută și blândă. E povestea unui bărbat și a unei femei, care s-au iubit foarte mult și care au vrut să aibă copii, deoarece – spre deosebire de ceea ce te-au învățat la Grange Hall, Anna – Natura nu e făcută să păstreze ceea ce e vechi, ci să creeze noul. Viață nouă. Idei noi. Ca narcisa ta. Până la urmă va muri, dar

vor apărea alte narcise. Acesta e felul în care trebuie să se desfășoare lucrurile.

Deci, cei doi, bărbatul și femeia, s-au adresat Autorităților și le-au comunicat că ar dori să Nu Opteze pentru Longevitate și în felul acesta să poată avea un copil. Dar Autoritățile le-au spus că nu se poate, deoarece nu poți să te declari Neoptant decât când ai șaisprezece ani și dacă n-au făcut asta la vârsta potrivită, Statul a considerat că sunt de acord cu Declarația. Bărbatul și femeia le-au spus că nu au știut că trebuiau să Nu Opteze când aveau șaisprezece ani, că atunci erau prea tineri. Dar Autoritățile le-au comunicat că acum era imposibil să devină Neoptanți, deci nu puteau avea copil.

Cei doi au fost foarte triști, dar apoi au început să întâlnească și alți oameni cărora nu li se permitea să aibă copii. Și au descoperit că, la urma urmei, nu toți considerau medicamentele pentru Longevitate un lucru bun, dar companiile farmaceutice erau atât de puternice, că nimănui nu i se permitea să pună în discuție medicamentul, iar cei care făceau asta intrau la închisoare. Astfel, au aderat și ei la ceea ce se numește Mișcarea Subterană și au hotărât să aibă un copil, chiar dacă știau că nu le este permis. S-au gândit că dacă făceau copii, Autoritățile ieșeau învingătoare din lupta asta dacă nu se mai nășteau copii, oamenii urmau să uite tot ce era legat de ei și toți aveau să semneze Declarația, așa că niciodată nu avea să mai existe pe pământ nici un copil.

Deci, au avut un copil, o fetiță minunată, care i-a făcut fericiți cum nu credeau că ar putea fi vreodată, cu toate că trebuiau să o țină ascunsă. Au iubit-o pe fetiță mai mult decât orice pe lume, dar au făcut o greșală. Au întâlnit o femeie care le-a spus că vrea să se alăture Mișcării Subterane și că ea și soțul ei vor să aibă și ei un copil. Au avut încredere în ea și i-au povestit despre micuța lor și, o săptămână mai târziu, au venit Capturatorii, le-au luat copila, iar pe bărbat și pe femeie i-au băgat la închisoare. Aceștia au plâns și au tot plâns după fetița lor, dar degeaba.

Câțiva ani mai târziu, au fost eliberați din închisoare, și-au schimbat numele și au intrat iar în Mișcarea Subterană, care le-a oferit o casă nouă în care să stea, aici în Bloomsbury. Apoi, într-o zi, au avut norocul să întâlnească un băiat cu numele Peter, pe care l-au iubit foarte mult și care a fost de acord să locuiască cu ei. După aceea au devenit și mai fericiți, când au mai avut un bebeluș, de data aceasta un băiețel. Dar tot timpul se gândeau cu tristețe la fetița lor. Nu o protejaseră. Și acum ea plătea pentru asta, închisă la Grange Hall.

Peter era un băiat foarte curajos și minunat, și a hotărât să se ducă să salveze fetița. Bărbatul și femeia erau îngrijorați, dar el nu a acceptat un refuz, astfel că i-au descris-o pe fetița lor, i-au spus că o cheamă Anna și că are un fluture pe abdomen, o mică emblemă din partea Mamei Natură, care demonstra lumii că trebuia să fie liberă...

Mama Annei o strânse de mână.

Vezi, draga mea, continuă ea cu vocea ușor nesigură, nimic din toate acestea n-a fost din vina ta. Și dacă te întorci la Grange Hall, înseamnă că totul a fost în zadar. Tu, Peter și Ben contați. Tu ești viitorul. Tu ești obiectivul pentru care luptă toți cei din Mișcarea Subterană – tinerețea, sângele nou, ideile noi. Asta este ceea ce trebuie să faci Reînnoirea, nu să-i păstreze vii pe bătrâni.

Autoritățile nu vor ca oamenii să devină Neoptanți, nu vor alți copii, deoarece asta ar putea schimba balanța puterii. Le plac lucrurile așa cum sunt și le e teamă de schimbări, așa că le interzic. Le ucid din fașă. Tu ești revoluția, Anna. Tu, Peter și acum Ben. Și trebuie să rămâi în siguranță, deoarece ai datoria să trăiești, de dragul tuturor.

Anna dădu din cap serioasă și-l privi pe Peter, ai cărui ochi fermi străluceau.

– Vezi? zise el cu voce sugrumată. Acum îți dai seama?

– Da, șopti Anna, apoi se întoarse spre mama ei.

– Mai iei medicamente pentru Longevitate? o întrebă ea.

Mama dădu afirmativ din cap.

– Luăm medicamentele pentru că n-am vrut să cedăm. Și pentru că n-am vrut să ne îmbolnăvim, cât timp tu erai închisă la Grange Hall. Dar acum... ei bine, acum lucrurile stau altfel. Nu mai avem nevoie de medicamente. Nu atâta timp cât ești în siguranță, alături de noi.

Anna își mușcă buzele.

– Doamna Pincent mi-a spus că părinții mei au fost egoiști, rosti ea simțind un nod în gât. Spunea că trebuie să vă urăsc. Și asta am făcut... Înghiți furioasă. Dar acum, continuă ea, acum sunt mândră că sunt fiica voastră. Sunt așa de mândră! Și n-am să vă dezamăgesc. Promit.

Mama ei zâmbi și Anna putu să vadă lacrimi în ochii ei.

– Tu n-ai putea să ne dezamăgești niciodată, șopti ea. Nici unul dintre voi n-ar putea. Acum să n-aveți grijă, dragii mei. Vom fugi de aici, foarte departe, și totul va fi bine. Așteptați și veți vedea!

CAPITOLUL 25

Frank zâmbi, în timp ce Bill ținea cuțitul apăsat pe degetele doamnei Parkinson.

– Ei bine, Christopher, se adresă el soțului ei. Nu te deranjează că-ți spun Christopher, nu-i așa? Christopher, știu că nu vrei să-ți rănim nevasta. Nu vrei să o mutilăm. De degete ai nevoie, Christopher, știm asta. Dar avem o treabă de rezolvat, ca oricine, și nu suntem siguri că ne-ai spus cu adevărat ce aveam noi nevoie să știm. Privește totul din punctul nostru de vedere. Suntem aici, încercând să dăm de urma unor Surpluși, de fapt niște Surpluși evadați, și știm că se ascund la unul dintre vecinii voștri. Undeva foarte aproape, asta e tot ce știm. Iar tu spui că voi nu știți nimic. Și nouă ni se pare de necrezut, Christopher. Înțelegi ce vreau să spun? E ciudat că n-ai auzit nici măcar un zgomot, că nu ți s-a părut nimic suspect...

Încet, Bill apăsă cuțitul pe degetul mic al doamnei Parkinson și aceasta țipă.

– Nu! Te rog, Dumnezeu, nu! Cred că s-ar putea să locuiască la numărul 53. Sau 55. Unul dintre ele. Asta e tot ce știu – doar zvonuri, asta e tot. Te rog, Doamne, ce ai făcut?

– Vezi, n-a fost prea greu, nu-i așa? rosti Frank vesel, în timp ce Bill își punea cuțitul înapoi în mica lui trusă de piele. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Christopher. Acum vom pleca, ne dați voie?

Alergând la soția lui, pentru a opri sângele care-i curgea din deget, domnul Parkinson îi văzu cu coada ochiului plecând.

– N-am putut să-l omor. N-am putut să omor băiatul!

Doamna Pincen pipăi în spate după scaun, ținând tot timpul pistolul îndreptat spre Stephen. Mâna îi era neclintită în direcția bărbatului, dar restul trupului tremura violent.

– N-ai putut să-l uciți? întrebă ea răgușită.

Era concluzia la care refuza să ajungă, adevărul căruia era incapabilă să-i facă față. Acum, că fusese dezvăluit, se simțea de parcă primise un pumn în stomac. Fiul ei era viu. Fiul ei era...

Doamnei Pincen i se tăie răsuflarea când o izbi oribilul adevăr. Fiul ei era în viață. Fiul ei era un Surplus, băiatul cu ochii care o sfredeliseră cu ură. Băiatul pe care... Nu, nu, nu putea fi adevărat. Era imposibil!

– N-am fost niciodată de acord cu tine că trebuie să-l ucidem. O viață e o viață, Margaret, indiferent cum e trăită, spuse Stephen. Dar nici n-am putut să-l condamnăm să ajungă Surplus. Așa că l-am abandonat în fața unei case, despre care se știa că găzduiește simpatizanți ai Mișcării Subterane. Am înscenat înmormântarea, Margaret, n-am putut să-mi omor băiatul...

Suspina, cu trupul lui mare zguduit de hohote și cu ochii căutându-i pe ai ei, pentru ce anume – pentru îndurare? Pentru simpatie? Nu se putea aștepta la așa ceva din partea ei.

– Și inelul? Reușise într-un fel să-și mențină vocea fermă, la fel și mintea. Își impuse asta. Pentru fiul ei. Pentru tot ce îi promisese și nu fusese în stare să-i dea. Stephen o privi, apoi continuă să plângă. I-ai lăsat și inelul? mai întrebă ea o dată. Trebuia să înlătore orice îndoială. Da sau nu?

– Da. Vocea lui era jalnică. Da, i l-am lăsat lui!

– Și acum? Acum unde e?

– Când l-au arestat pe băiat, inelul a fost trimis tatălui tău, pentru a fi păstrat în siguranță.

– Tatălui meu? Și el știe? Știați amândoi? Capul lui Margaret vuia și trupul se convulsiona din cauza șocului și a suferinței, dar mintea îi era limpede. Mai limpede decât fusese de mulți ani încoace. Ai transformat copilul meu într-un Surplus, continuă ea liniștită, cu ochii plini de ură când poposiră pe fostul ei soț. Apoi l-ai luat și l-ai dat unor criminali să-l crească. Fiul meu...

– Nu m-am gândit...

– Taci! țipă doamna Pincent. Nu vorbi dacă nu te-am întrebat. Nu meriți să vorbești cu mine. Tu... Începu să hohotească domol, dar imediat se stăpâni. Stephen era viclean și puternic și, dacă îi vedea slăbiciunea, ar fi putut să profite, știa asta. În clipa în care pistolul n-ar mai fi fost îndreptat spre capul lui, totul era terminat. Mi-ai răpit orice speranță, adăugă ea. Tot ce am dorit vreodată a fost investit în acel băiat, fiul nostru. Timp de peste cincisprezece ani nu am trăit, am fost doar o fantomă. Timp de peste cincisprezece ani am implorat pământul rece să se deschidă și să mă înghită, dar și asta mi-a fost refuzat. Am trăit un simulacru de viață, și asta numai din cauza ta. Iar acum descopăr că băiatul meu e viu. Un Surplus. Un Surplus care va fi adus la Grange Hall și pe care aproape că l-am suprimat. Stephen, aproape că mi-am ucis propriul copil... Simți cum i se strânge iar stomacul, dar se strădui să rămână în picioare, fără să geamă. Știa că trebuie să rămână puternică. Știa că nu trebuie să cedeze, altfel totul era pierdut. Ce zice Declarația aia? întrebă ea clipind pentru a-și usca lacrimile, lacrimi ce nu apăruseră de cincisprezece ani și care acum amenințau să țâșnească din ochi ca o avalanșă.

Stephen, care acum transpira din belșug, scutură din cap.

– Declarația? întrebă el prostește. Eu, hm, ei bine, știi...

– O viață pentru o viață. Corect?

Stephen se încruntă.

– Vrei să spui pentru Neoptanți. Da, cam așa e formulat, cred.

– Pentru Neoptanți, zise doamna Pincenț cu ochii strălucind. O viață pentru o viață. Un Surplus nu va mai fi Surplus dacă unul din părinți moare. Nu asta spune?

Stephen dădu din cap și păli, când Margaret îndreptă pistolul spre ea.

– Doar n-ai de gând să te sinucizi? întrebă el fără să-i vină să creadă. Margaret, așteaptă. Nu aici. Nu...

Apoi fața lui păli și mai mult, când ea îndreptă din nou pistolul spre el.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, desigur, rosti ea gânditoare. O viață pentru o viață, vreau să spun. Cine vrea să dea naștere unui copil, pentru ca apoi să nu fie lângă el să-l crească? Dar copilul nostru nu are nevoie să avem grijă de el, nu-i așa Stephen? Copilul nostru s-a dovedit capabil să-și poarte singur de grijă, nu crezi?

– Margaret, te rog, pune pistolul ăla jos, imploră Stephen. Tremura violent, cu gura larg deschisă și ochii plini de teamă.

– M-aș sinucide într-o clipă pentru a-mi salva fiul, continuă ea. *Într-o clipă*. Viața mea e terminată de mulți ani – ar fi o ușurare să mor. Dar în felul acesta nu voi ști niciodată dacă el e în siguranță, nu-i așa? Vezi tu, Stephen, nu pot avea încredere în tine. Nu pot avea încredere nici că vei distruge documentele, pentru a acoperi toată treaba. Nu pot avea încredere în tine că nu-l vei trăda pe copilul nostru pentru a doua oară.

Înconjură biroul.

– Margaret, nu, nu poți face asta. Margaret, o să intri la închisoare. Nu poți să... Margaret, te rog. Te rog, nu...

– Mort, poți să-i dai băiatului ceea ce n-ai fost în stare să-i dai cât ai fost viu, șopti doamna Pincenț. Iar închisoarea nu mă sperie. Și acum mă aflu tot la închisoare.

Și chiar în acea clipă apăsă pe trăgaci, privind glonțul cum pătrunde în capul fostului ei soț, cum îl azvârle înapoi, cum se răstoarnă scaunul și-l rostogolește pe dușumea într-o baltă de sânge. Exact acolo unde, câteva ore mai devreme, stătuse întinsă Surplus Sheila pentru a fi pedepsită, constată doamna Pincent.

Apoi, încet, ridică receptorul și formă un număr.

– Tati? rosti cu voce calmă. Am să-ți dau o informație importată. Te rog, ascultă cu atenție.

CAPITOLUL 26

– Vrei o gură? îi oferi Frank lui Bill sticluța plată de la șold. Acesta dădu din cap. Frank ridică din umeri și goli sticla. Apoi se uită la ceas: 18.30. Ești gata?

Bill dădu iar din cap și, după ce traseră adânc aer în piept, izbiră cu putere în ușa de la intrare și o doborâră.

La zgomotul ușii sparte, Kate Covey se uită alarmată la soțul ei Alan.

Nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt, nu îndrăznise niciodată să-i destăinuie soțului ei că era mai îngrozită de Capturatori decât oricare altă ființă din lume. Se întreba disperată cum de reușiseră să sosească atât de repede. De ce tocmai atunci, când erau gata de plecare? Așteptaseră doar să se lase întunericul, iar acum era prea târziu.

– Pot să vă ajut cu ceva? Alan se repezi pe hol să-i întâmpine, dându-i astfel ei timp să se pregătească sufletește. Hei, oameni buni, nu știți să bateți la ușă?

Părea plictisit, dar Kate știa că era doar o mască împotriva terorii care îl cuprinsese. Capturatorii puteau să intre în casa oricui și nu era cazul să le dai satisfacție părând îngrijorat.

Kate însă era mai mult decât îngrijorată. Țasta putea fi sfârșitul! N-aveau decât să-i închidă din nou pe ei doi, dar nu și pe copii. Le promiseseră că vor fi în siguranță. Nu puteau rata din nou. Nu trebuiau să dea iar greș.

Căuta cu disperare o soluție. Oare putea Alan să le distragă Capturatorilor atenția, în timp ce îi scotea pe copii de acolo? Imposibil! Chiar în acel moment unul dintre Capturatori intră în bucătărie și o văzu. Dacă se uita sub masă, observa chepen-gul. În cazul ăsta, copiii ar fi fost descoperiți și capturați din nou, iar ea nu putea – nu voia să-i lase să-i ia.

– Doamna Bunting, presupun, i se adresă Capturatorul, și ea dădu din cap. Deci, sigur Bunting, nu Covey, nu-i așa? Kate păli și, când ridică ochii, văzu cum Alan e împins în bucătărie de cel de-al doilea Capturator, cu brațele legate la spate. Am aflat de la superiorii noștri că s-ar putea să vă fi schimbat numele, continuă Capturatorul. Numele adevărat e Covey, așa ne-au spus ei. Desigur, și superiorii noștri s-ar putea să greșească din când în când! Își închipuie că știu totul, pentru că au computere sofisticate și birouri nostime. În timp ce eu și Bill, pe care îl vedeți aici, avem doar uniforme. Cu toate astea, de cele mai multe ori știm mai multe decât ei. E nostim, nu-i așa? Deci, cum e mai bine – Bunting sau Covey? Nu mă deranjează, indiferent care din ele.

Kate întâlni ochii lui Alan și descoperi în ei semnul, mesajul disperării. Și, în timp ce trecea pe lângă ea, soțul ei o atinse cu mâna și îi strecură ceva în palmă, ceva mic și roz, ceva care se poate dizolva sub limbă, care putea să aducă sfârșitul, dar și un nou început. Și imediat Kate știu ce trebuia să facă. Dădu din cap, cu o mișcare ușoară, aproape imperceptibilă. Dar el o văzu. Și ea își dădu seama că o văzuse.

– Bunting, rosti el calm. Numele nostru e Bunting.

– Ei bine, atunci așa să fie, zise Capturatorul schițând un zâmbet. Deci, domnule Bunting, dă-mi voie să-ți spun ce se va întâmpla, îmi dai? Voi ne veți spune unde sunt Surplușii,

noi îi vom lua și asta va fi tot. Cu excepția faptului că voi veți merge la închisoare, desigur. Mi-e teamă că nu puteți scăpa mai ușor! E o treabă serioasă să ascunzi Surpluși. Dar știați asta, nu-i așa? Ați mai fost prinși o dată, ce spuneți? Kate de-abia putea să respire. Nici nu îndrăznea să se gândească la copiii ascunși în pivniță. Deci cam asta ne-ar plăcea să se întâmple, continuă Capturatorul cu voce veselă. Doar dacă nu vrei ca totul să fie puțin mai complicat. Prietenul meu Bill are o trusă cu jucării, cu care îi place grozav să se joace. Deci, dacă nu vrei să ne spui imediat unde sunt Surplușii, dacă, să spunem, ai uitat, el va fi mai mult decât încântat să o ia pe soția ta aici de față și să taie puțin din ea, până îți vei aminti.

În timp ce vorbea, cel de-al doilea Capturator deschisese trusa de piele neagră din fața lui și scosese un cuțit.

În pivniță, Anna și Peter se priveau fix. Auziseră ușa spărgându-se și Anna reuși să-l oprească pe Ben din plâns, dar erau imobilizați pe loc, prea speriați pentru a se mișca.

Să scape era imposibil. Să iasă însemna să se târască afară prin gaura dinspre stradă, unde ar fi fost văzuți și auziți. Singura alternativă era să rămână unde erau, tăcuți. Să nu facă nici un zgomot și să aștepte să vadă ce se întâmplă.

Anna îl ținea pe Ben la piept legănându-l încet.

– Tu nu ești Surplus, șopti ea mângâindu-l și sărutându-l pe frunte. Nu vei fi niciodată Surplus. Niciodată!

Ușor, ea și Peter se așezară din nou pe sofa, de unde, cu câteva minute înainte, la zgomotul ușii sparte, săriseră în picioare.

– Ți-e frică? întrebă Peter liniștit, dar cu fața încordată. Anna dădu din cap, incapabilă să vorbească. Dacă ne prind, vom evada din nou, mai șopti el strângând-o de mână atât de tare, încât ea aproape țipă de durere.

– Sigur că da, șopti la rândul ei, încercând să-și păstreze încrederea. Vom evada împreună cu Ben, ne vom întâlni cu

părinții mei și vom merge cu toții la țară. Și apoi ne vom duce în deșert și va fi cald și soare și vom avea o casă mare și drăguță și o curte la fel de mare.

– Pe nisip? întrebă Peter zâmbind, în ciuda fricii care i se citea în ochi.

– Da, pe nisip, șopti Anna, sigură pe ea. Și acolo nu vom mai fi Surpluși, vom fi doar oameni și vom fi așa de fericiți!

– Vor fi și flori, fu de acord Peter. Multe flori și cărți. Dar Capturatori, nu!

– Da, Capturatori categoric nu, zise Anna încet. Se uită la Ben și simți o undă de mulțumire, pentru că el nu știa ce se întâmplă sus.

„Te rog, nu-l lăsa să știe vreodată, se rugă ea în tăcere. Te rog nu-l lăsa să fie nevoit să știe!“

Și în timp ce-l privea, el deschise ochii și zâmbi, cu fața lui angelică perfectă scăldată de un zâmbet știrb.

Apoi, fără nici un avertisment, începu să țipe. Nu un țipăt timid, nesigur, ci un urlet puternic, cu gura larg deschisă și cu trăsăturile de heruvim transformate într-o grimasă roșie și strălucitoare de suferință.

Anna și Peter se priviră alarmați. Asta era. Acum vor fi descoperiți. Nimic nu-i mai putea salva.

Disperată, Anna încercă să-l liniștească, să-l facă să tacă, dându-i un deget să-l sugă. Dar Ben îl respinse cu dezgust și continuă să urle. Peter o înlănțui cu brațele. Apoi lucrurile se desfășurară ca într-un film cu încetinitorul. Anna auzi cum sus era trasă masa, și chepengul fu deschis. În deschizătură apăru figura unui Capturator, iar părinții ei fură împinși în jos pe scară cu ajutorul unui cuțit.

Unul dintre Capturatori întinse mâna după Ben și Anna țipă:

– Nu!

Capturatorul scoase un cuțit și spuse că putea face treaba asta în două feluri, mai ușor sau mai greu. Anna strigă că nu

va putea să o facă în nici un fel, că nu-l vor lua niciodată pe Ben din casa părintească. Și apoi, deodată, tatăl țipă:

– Acum!

Anna se încruntă nedându-și seama ce însemna asta. Cei doi părinți duseseră mâna la gură și păreau că mestecă ceva, apoi mama zâmbi, încercând chiar să râdă, de parcă tocmai făcuse ceva ce-și dorise o viață întreagă.

Se întoarse spre Capturatori:

– Acum nu vă mai puteți atinge de ei, spuse, apoi se încruntă, se împletici ușor și căzu la pământ, urmată de tatăl ei. Însă amândoi zâmbeau și mâinile li se împreunară.

– Anna, i se adresă tata. Anna, ești liberă! Tu și Ben sunteți liberi. O viață pentru o viață. Așa scrie în Declarație. Am așteptat îndelung această clipă. Am dorit să vină. Am vrut să-ți dăm din nou viață. O viață adevărată. Un viitor adevărat. Iartă-ne, Anna, iartă-ne...

Se uită apoi la mama și Anna îl văzu strângând-o pe mama ei de mână. În ochii mamei străluceau lacrimi și aceasta îi șopti stins:

– Te iubesc. Apoi o privi pe Anna și zâmbi tristă. Anna mea. Micuța mea Anna...

Anna își privea părinții și își dădea seama că putea vedea cum se scurge viața din ei, fiecare respirație ducându-i din ce în ce mai departe. Capturatorii se uitau furioși și zăpăciți, pentru că nu erau siguri ce trebuiau să facă. Apoi își văzu tatăl privindu-l pe Peter și clătinând din cap cu disperare, dar nu știa de ce, ca apoi deodată să-și dea seama. Pentru că era o viață pentru o viață, ea și Ben erau în siguranță. Dar Peter nu. Peter, care o salvase, Peter, care o scosese din închisoare, avea să fie luat de lângă ea. Anna simți cum i se scurgea și ei din trup viața, întocmai ca părinților ei.

Mama se uita și ea la Peter și Anna o auzi șoptind: „Fugi Peter, fugi!” însă acesta dădu din cap. Anna vru să țipe, vru să se arunce asupra lui ca un scut uman, o barieră care să-l protejeze, să-l lase să rămână cu ea. În schimb, îl strânse pe Ben

mai tare la piept văzând cum cei care o iubeau atât de mult, și pe care fusese învățată să-i urască mai mult decât orice, mureau pentru a-i salva pe ea și pe Ben. Privea, incapabilă să se miște, cum se scurge viața din părinții ei ca apa, până când nu mai rămase nimic, decât plânsetul fratelui ei.

Frank studie pivnița. Apoi se întoarse spre Peter.

– Se pare că numai tu vei veni cu noi, zise el cu un oftat. Așa că poate vrei să-ți iei la revedere de la mica ta prietenă.

Anna se ridică în picioare.

– Nu-l luați! le strigă ea. Luați-mă pe mine în locul lui. Sunt mai de Folos.

Peter o dădu deoparte furios.

– Pe mine mă vor, rosti cu amărăciune.

– O să te omoare, zise Anna disperată. Putea să vadă strălucirea lacrimilor din ochii lui. N-am să-i las. Am nevoie de tine viu, Peter. Am nevoie de tine!

Capturatorii începură să râdă.

– Emoționantă această mică scenă, Bill, nu-i așa? Numai că mi-e teamă că nu fetița hotărâște cine pleacă. Nu-i așa, Peter? Cred că acum putem să-ți spunem Surplus, dacă vrei. Dacă nu, tot Surplus îți vom spune. Du-te, urmează-l pe Bill, sus pe scară.

Însă, înainte ca Bill să înceapă să urce, în deschizătura chepengului apăru un bărbat. O siluetă necunoscută, într-un costum în dungi.

Încet, coborî scara în pivniță și ochii i se deschiseră mari când descoperi cadavrele părinților Annei pe pământ, în fața lui.

– Peter? îl strigă el. Peter dădu din cap prudent. Peter! Eu sunt bunicul tău. Omul îi privi pe Capturatori și le înmână o foaie de hârtie. El vine cu mine, continuă, măsurându-l pe Peter din priviri, ca și cum ar fi căutat ceva. Peter, tatăl tău... a murit astăzi. Ceea ce înseamnă că acum ești Legal. Mă numesc Richard Pincent. Facem parte... din aceeași familie, Peter, și aș vrea să te duc acasă.

Anna se uita cu ochii larg deschiși la Peter. Acesta îl studie preț de câteva secunde pe bărbat, după care se uită la Capturatori, care priveau furioși foaia de hârtie primită. Apoi îi aruncă o privire Annei.

– Nu ești bunicul meu, zise el suspicios. Am fost adoptat. Nu am bunic.

Omul dădu din cap cu tristețe.

– Am ceva de la tine, zise el întinzând mâna spre Peter.

Și când deschise palma, îi arată un inel-sigiliu de aur. Ochii lui Peter sclipiră.

Anna se uita fix la inel, încercând să vadă dacă avea gravată pe el o floare. Spera din tot sufletul că era într-adevăr inelul lui Peter, dar în același timp îi era teamă că băiatul avea să fie luat de lângă ea.

„Nu poți să pleci, ar fi vrut ea să țipe. Locul tău e aici, lângă mine. Tu ești Peter al meu.“ Dar nu scoase nici o vorbă. Era prea slăbită pentru o nouă bătălie. Prea speriată că el s-ar putea să dorească să plece.

Atunci Peter o privi, o privire care-i pătrunse adânc în suflet. Și el părea speriat. Speriat și neajutorat. Și bărbatul acela stătea acolo, așteptând cu mâna întinsă. Anna îl strânse pe Ben la piept continuând să-l privească pe Peter, dorind cu disperare să-și dea seama ce trebuia să spună, ce trebuia să facă.

Apoi Peter se uită la omul cu costum în dungi, care zâmbea larg și începuse să urce scările. Peter o privi din nou pe Anna pentru ultima oară, apoi ochii i se îndreptară spre cadavrele părinților ei. După câteva secunde mai aruncă o privire prin pivnița în care stătuse atâta vreme, apoi se întoarse și, în liniște, îl urmă pe bărbat, sus pe scări.

CAPITOLUL 27

21 aprilie 2140

Numele meu este Anna. Anna Covey.

Sunt un Legal. Asta înseamnă că mi se permite să exist.

Am certificatul chiar aici, în fața mea. Nu mai sunt o Povară pentru Mama Natură.

Pot să iau și medicamentele pentru Longevitate, dacă vreau. Reprezentantul Autorităților, care vine o dată pe săptămână să vadă cum ne adaptăm, spune că e foarte important să le luăm. Că altfel ne vom îmbolnăvi și vom suferi de Bătrânețe și de Moarte.

Dar eu nu vreau să le iau. Nu mi-e frică de moarte. Nu-mi mai este frică de nimic.

Acum locuim într-o casă din Bloomsbury – cea în care au locuit părinții mei. Casa e luminată toată ziua, pentru că soarele pătrunde prin ferestrele din față dimineața și prin

cele din spate după-amiaza, deoarece acum e primăvară, chiar dacă este încă foarte frig. Toți pereții sunt zugrăviți în culori calde, pe care le-am ales chiar eu, pentru a-mi aminti de casa doamnei Sharpe. Unii sunt roșii, alții portocalii, alții galbeni și avem covoare groase pe podele și sofale mari și moi, acoperite cu perne-fantezie.

Avem și o fotografie cu părinții noștri deasupra căminului, pentru a ne aduce aminte de ei. Ei ne-au salvat. Au murit pentru noi.

Înainte credeam că părinții mei au fost egoiști, că nu le-a păsat de mine. Dar le-a păsat – și de mine, și de Ben. Le-a păsat atât de mult, că s-au sacrificat, pentru ca noi să devenim Legali. Ne-au lăsat o scrisoare în care au scris că au murit deoarece ne erau datori cu o viață și au vrut să ne-o dea. Au mai scris că acesta a fost planul lor dintotdeauna, că au sperat să petreacă mai mult timp împreună cu noi, dar că nu poți întotdeauna să prevezi ce se va întâmpla și că cel puțin știu că de acum înainte vom fi în siguranță. Și au mai spus că trebuie să-l căutăm pe Peter și să încercăm să-l salvăm. Că ar fi dorit să-l poată salva ei. Scrisoarea spune că pilulele roz au fost întotdeauna ultimul lor refugiu, la care să recurgă dacă n-au alternativă, dacă orice altă speranță e pierdută.

Aș vrea ca și ei să fi știut de bunicul lui Peter. Cred că asta i-ar fi făcut mult mai fericiți...

– Anna? Unde ești?

Anna își ridică ochii și-l văzu pe Peter intrând în sufragerie zâmbind.

– Cum a fost la serviciu?

Peter se strâmbă. Lucra într-un laborator local, iar Annei i se părea de-a dreptul comic, având în vedere lipsa lui de

entuziasm de la lecțiile de știință și natură. Dar el spunea că era mai bine așa decât să muncească pentru bunicul lui, care producea medicamentele pentru Longevitate. Peter îl ura, chiar mai mult decât urâse Autoritățile. Și aproape tot atât de mult cât o urâse pe doamna Pincent. Imediat ce aflase cu ce se ocupa bunicul lui refuzase orice legătură cu el.

– Bine, cred. Se aplecă să-l ia în brațe pe Ben, apoi se uită la Ana și se încruntă. Ce e asta?

Ochii lui se opriseră pe un obiect din piele moale și roz, pe care Anna îl ținea în mână, și ea roși. Era ceva ilicit să-ți notezi gândurile, pe care oricine putea să le citească.

– Am primit înapoi jurnalul, răspunse Anna cu greutate. Mi l-au trimis. Există și o scrisoare pentru tine de la doamna Pincent, din închisoare. De la mama ta, vreau să spun...

Luă o foaie de hârtie crem și i-o întinse lui Peter, care se încruntă și o respinse.

– Nu mă interesează, zise el dând-o la o parte, apoi o privi curios pe Anna. Tot mai scrii în jurnal? întrebă el cu ochii la pixul pe care-l ținea în mână.

Anna îl privi în defensivă.

– Scriam doar despre casă, zise ea, și despre Ben și despre viața de Afară.

Peter scutură din cap.

– Anna, trebuie să *trăiești* viața de Afară, nu să scrii despre ea. Haide, vreau să merg la plimbare și vreau să veniți și voi cu mine.

Anna îl privi ezitând. I-ar fi plăcut să meargă – își petrecea mai tot timpul în mica lor curte, minunându-se de culoarea ierbii, de florile care creșteau, de cât de maiestuoasă era Natura și cât de norocoasă era ea că putea privi nestânjenită cerul. Se simțea ca și cum ar fi putut să inhaleze tot aerul din jur. Îi plăcea să-i arate lui Ben tot felul de lucruri, cum erau păsările și norii, știind că nu-i vor fi niciodată interzise. Apoi, curtea era un teritoriu sigur pentru Anna; zidurile și gardurile o protejau. Lăsase cu adevărat Grange Hall în

urmă, dar tot se simțea mai în siguranță înconjurată de aceste stavile, pe care și le impusese ea însăși.

– Lumea se uită mereu la noi, rosti liniștită.

– Lasă-i să se uite, răspunse Peter ridicând din umeri. De fapt, îmi place că se uită. Sper să-i speriem puțin. Oameni tineri! Adolescenți înspăimântători!

Mimă o figură cât mai urâtă și pe Anna o pufni râsul.

– Nu ți-e frică de nimeni, nu-i așa? zise ea privindu-l plină de admirație. Nu-ți pasă că lumea șușotește în spatele nostru? Nu-ți pasă că nimeni nu ne place?

Peter ridică din sprâncene.

– Nici eu nu-i plac. Nu am timp pentru oamenii care cred că merită să trăiască o veșnicie. Oricum, există totuși oameni care ne plac. Cei din Mișcarea Subterană, ca noi.

Anna aprobă din cap stângace. Peter se alăturase deja Mișcării Subterane. În ciuda pericolului, petrecea cea mai mare parte din timpul lui liber îndeplinind sarcini secrete și participând la adunări tainice, ținute în diverse locuri din jurul Londrei, care erau dezvăluite doar cu o jumătate de oră înainte. Lui Peter îi surâdea ideea unei revoluții și, când erau singuri, vorbea entuziasmat despre lupta ce-i aștepta, dar asta speria o pe Anna. Întotdeauna în luptă mureau oameni, iar ea nu voia să piardă pe nimeni. În special pe Peter.

– Atunci, hai! zise nerăbdător acesta cu ochii străfulgerând în jur, în felul acela obișnuit, dar acum cu exaltare, nu cu îngrijorare. Hai să ne plimbăm. Hai să-i speriem pe bătrâni! Rânji încurajator, și Anna, care nu putea niciodată să-i refuze ceva, puse jurnalul jos zâmbind. Ia-i hăinuța lui Ben, o sfătui Peter în timp ce se aplecă să o sărute, apoi ea începu să se încalțe.

Dar după ce Peter ieși din cameră, ridică din nou jurnalul. Poate că era într-adevăr timpul să se oprească din scris, se gândea în timp ce răsfoia paginile. Poate că era timpul să înceapă să trăiască. Dar nu înainte ca jurnalul se se încheie așa cum se cuvine. Noua poveste a Annei și a lui Peter

de-abia începuse, ea știa asta, dar jurnalul ei putea avea propriul sfârșit.

Gânditoare, apucă pixul și întoarse ultima pagină, apoi începu să scrie.

Viața Afară este foarte diferită de cea de la Grange Hall. Diferită, în bine. Minunat de diferită.

Nu există Reguli și nu există Instructori. Nu există bătăi sau pedepse și am învățat să gătesc cu alimentele de la supermarket și să cultiv zarzavaturi.

Avem în casă un computer și de la el aflăm știri și putem vorbi cu oamenii, cu ajutorul lui. Peter mă învață să tastez și spune că pot deveni foarte Prețioasă pentru Mișcarea Subterană, datorită „cunoștințelor mele interne“, din căminele de Surpluși. Mișcarea spune despre noi toți că suntem Prețioși, pentru că suntem „tineri, și tineretul e viitorul“.

Totuși, a fi Prețios e cu totul diferit de un Bun Prețios. Nu mai am stăpâni. Pot să fac ce vreau cu viața mea. Toți putem.

Nu știu încă ce vreau să fac cu viața mea. Peter vrea să lupte pentru Mișcarea Subterană – vorbește mereu despre „război și revoluție“ și spune că are de gând să-i convingă pe oameni să nu mai ia medicamente pentru Longevitate și că, după aceea, nu vor mai exista Surpluși.

Eu îmi fac multe griji pentru Surpluși. Pentru Sheila și Tania, și Charlotte, și chiar pentru Charlie. Ei sunt încă la Grange Hall, în închisoarea aceea rece și cenușie, muncind să plătească pentru Păcatele Părinților lor, muncind să fie Prețioși, doar pentru că oamenii Legali au apărut primii.

Nu știi ce se va întâmpla cu ei. Și când îl întreb pe Peter, el se încruntă și vorbește despre „o imagine mai cuprinzătoare“ și despre nevoia de a ne concentra asupra cauzei, nu doar a efectului.

Nu știi ce înseamnă asta. Dar știi că lumea va fi un loc mult mai bun și că suntem foarte norocoși că ne aflăm aici. Știi că trebuie să trăim fiecare clipă, pentru că nu vom fi aici pentru totdeauna și nici n-aș vrea asta. Când știi că un lucru se va termina, apreciezi și mai mult acel lucru. Așa e și cu viața: vrei să guști fiecare clipă.

Și mai știi și că n-am să semnez Declarația, chiar dacă asta mă face să fiu altfel, chiar dacă asta face din mine un suspect. Pentru că nimeni nu are nevoie să trăiască o veșnicie.

Cred că nu trebuie să abuzezi de ospitalitatea cuiva.

De asemenea, știi că nu mai sunt Surplus Anna.

Sunt Anna Covey: un Neoptant.

Numele meu e Anna și n-ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să exist. Trăiesc însă. Nu e vina mea că sunt aici. Nu am cerut eu să mă nasc. Nu înseamnă însă că, dacă exist, e bine. M-au prins din vreme, asta e semn bun.

Anna își ține un jurnal secret într-un caiet roz. Îl ascunde în fiecare seară pentru că nu vrea să fie prinsă că încalcă regulile. Viața la Grange Hall este guvernată de reguli, reguli care trebuie să fie învățate, pentru a compensa încălcarea celei mai importante dintre toate. Anna știe că ar trebui să fie recunoscătoare pentru locul ei de la Grange Hall, deoarece părinții ei au fost iresponsabili când au conceput-o. Au încălcat regula care interzice procrearea și acum Anna trebuie să răsplătească societatea pentru gestul lor egoist.

Ea trebuie să învețe să devină folositoare.

Într-o zi însă apare Peter, care îi spune Annei lucruri șocante despre părinții ei, despre Declarație, despre viața de dincolo de zidurile de la Grange Hall. Curând, Anna începe să se îndoiască de tot ce învățase până atunci.

*rao
international
publishing
company*

ISBN 978-973-103-817-9

9 789731 038179

www.rao.ro
www.raobooks.com